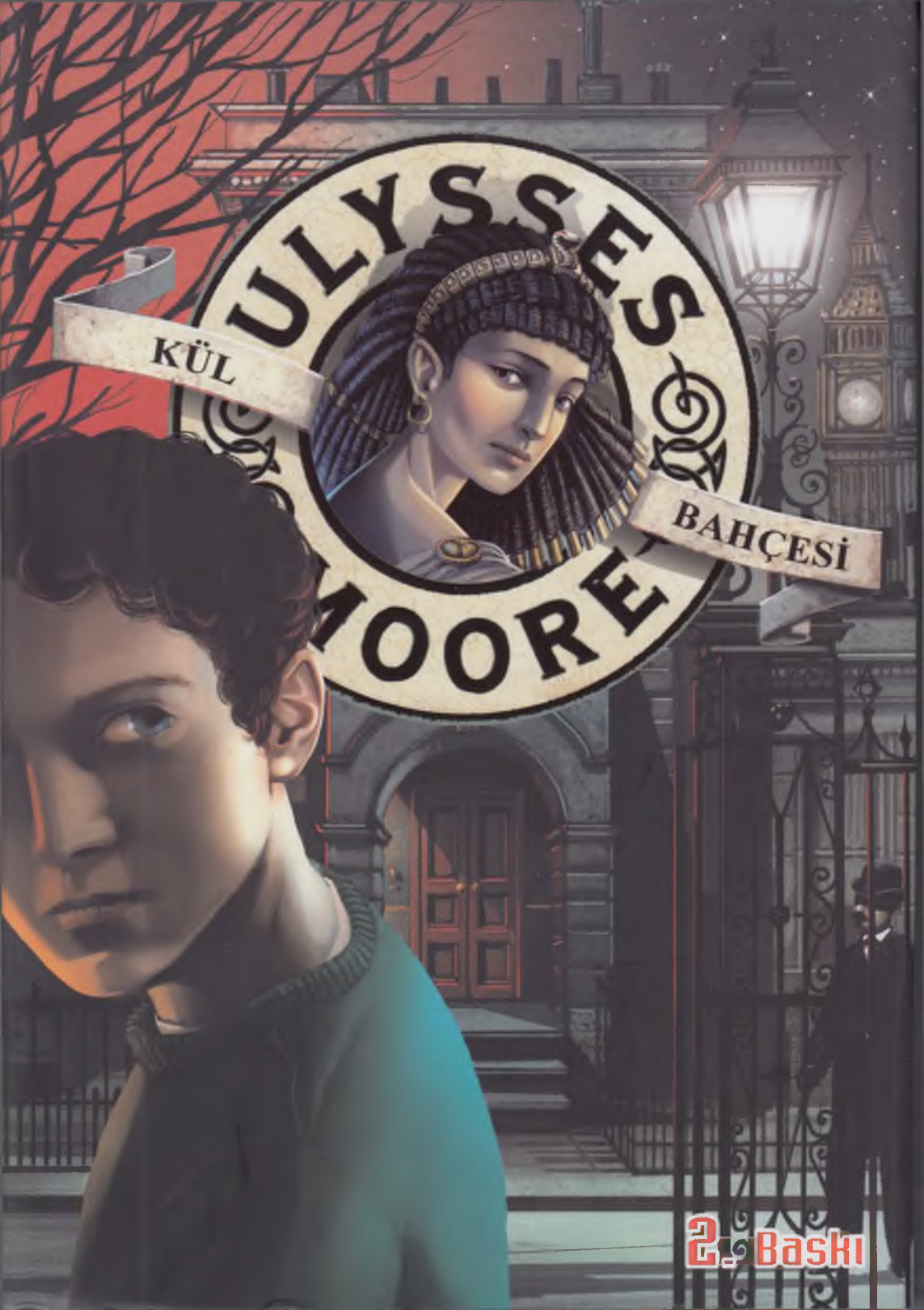
ULYSSES
MOORE
KÜL
BAHÇESİ
2. Baskı

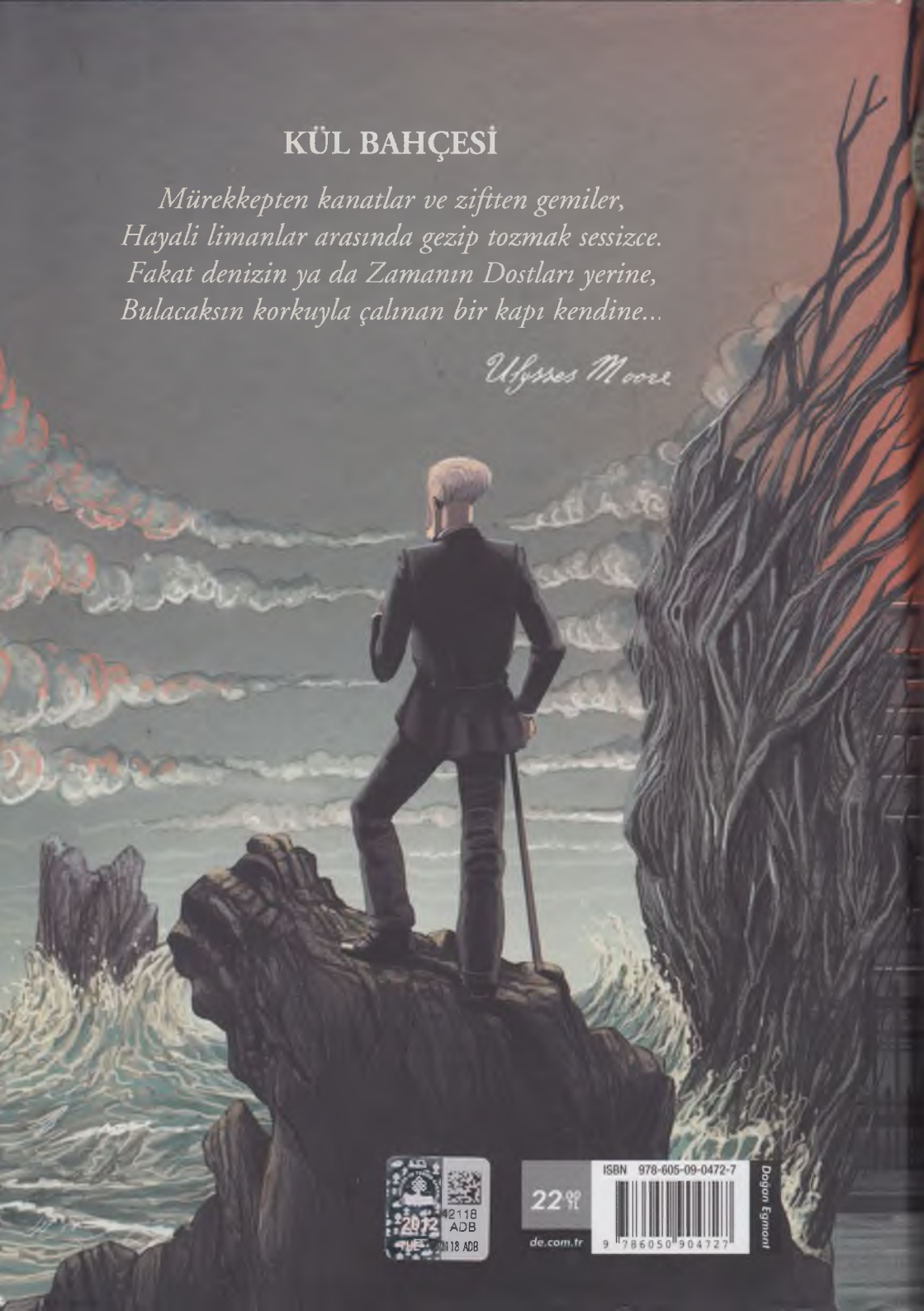
KÜL BAHÇESİ
Mürekkepten kanatlar ve zifttten gemiler,
Hayali limanlar arasında gezip tozmak sessizce.
Fakat denizin ya da Zamanın Dostları yerine,
Bulacaksın korkuyla çalınan bir kapı kendine...
Ulysses Moore
42118
ADB
22
de.com.tr
ISBN 978-605-09-0472-7
9 786050 904727
Doğan Egmont

Zaman Okyanusu'nun ortasında kayıp bir ada var. Bu vahşi ve tüyler ürpertici yerden kaçmak imkansız. Burası, Ulysses Moore'un ayak basmak isteyebileceği son yer ama başka çaresi de yok. Çünkü Penelope'nin gittiği yerin anahtarı orada saklı. Fakat böyle davranarak bir olaylar zincirini harekete geçirdiğini ve en tehlikeli düşmanının intikam almak için geçmişten geri döndüğünü bilmiyor. Hayali Gezginler için son mücadele yaklaşıyor.

Bu kitap Ulysses Moore efsanesinin on birinci kitabıdır.

www.ulyssesmoore.it

SPEZIA MERKEZİ

OCIOR KÜREK KULÜBÜ

1883

Piazzale Dogana

KAPTAN SPENCER'IN MACERALARI

Circe De Briggs

KÜL BAHÇESİ

RESİMLEYEN: MORICE MOREAU

11

SPEZIA MERKEZİ

VELOCIOR KÜREK KULÜBÜ

1883

19121 La Spezia ——— *Piazzale Dogana*

KAPTAN SPENCER'IN MACERALARI

Circe De Briggs

KÜL BAHÇESİ

RESİMLEYEN: MORICE MOREAU

11

Ulysses Moore
Kül Bahçesi

Özgün adı: *Il Giardino di Cenere*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2011 Edizioni Piemme S.p.A
via Tiziano 32 – 20145 Milano

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2012

Çeviri: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A. Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-09-0472-7

Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

KÜL BAHÇESİ

Doğan Egmont

Redaksiyondaki sevgili arkadaşlarım,

Size bu mektubu deniz kenarında yazıyorum. Bana hangisi diye sormayın çünkü cevap vermem çok zor olacaktır.

Fazla söze ne hacet, durum şöyle: Seyahate çıkmış bazı insanlar var. Ve onları arayan ötekiler. Öyle biri var ki, sizin de bildiğiniz gibi bir köprüden düştü ve talihsiz bir şekilde aramızdan ayrıldı. Fakat biri ortadan kaybolurken başka biri yeniden hikayeye dahil oluyor. Tabiri caizse, on iki seneden uzun bir süredir "tecrit edilmiş" olduğundan dolayı bu hepimiz için büyük bir sürpriz oldu.

Açıklama yapmak için gerçekten çok az zamanım var. İnternet bağlantısı bir geliyor, bir gidiyor. Çok geç olmadan, size *Ulysses Moore*'un son el yazmasını göndermek istiyorum. Her zaman olduğu gibi düzeltme yapmam ve eksik kısımları tamamlamama izin verildi. Metnin orasında burasında, yıldız (*) ile işaretlediğim açıklamalarıma rastlayabilirsiniz.

Bana ve hemen yanımda oturan Fred Ayaktauyur'a gelecek olursak; bizim bazı ilginç okumalar yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Gene de bunu "hoşça zaman geçirme" olarak tanımlayamam.

Hala bir tahminde bulunamıyorum ama sizi temin ederim ki, çok rahatsız edici bazı haberler almaktayız.

Bu kadarını kim tahmin edebilirdi ki!

Hayranlıklarımla,
Pierdomenico

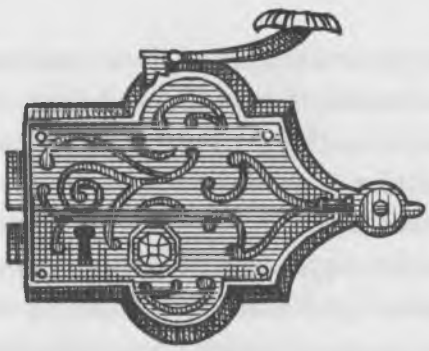

Bölüm 1

ALTIN KAPI

Tombul Tatlıcı Pastanesi'nin arka tarafındaki koridorun tam ortasında bulunan kapı, yavaşça gıcırdadı. Eski, ahşap bir kapıydı, öteki binlerce eski ahşap kapıyla her santimetrekaresine kadar aynıydı. Daha yakından bakıldığında tek özelliğinin, zengin detaylarla süslenmiş kilidi olduğu görülüyordu. İşlenmiş metalden bir yaprak şeklindeydi ve üzerinden sarkan halkalar ve spiral yaylar koridorun alacakaranlığı altında ışıldıyorlardı.

Kapı yeniden, bu sefer daha kararlı bir şekilde gıcırdadı. Uğursuz ses boş odanın içinde yankılandı.

Gecenin körüydü. Pastanedeki masalar birbiri üstüne konulup bir köşeye yığılmışlardı. Zemin, üzerinde ayak izlerinin görülebildiği bir parmak kalınlığında çamurla kaplıydı. Dükkanın

tezgahındaki gümüş kaselerin ve alüminyum pasta kalıplarının içi kırıntıyla doluydu. Pasta kreması ve kuru üzümlü keklerin hiç bitmeyen kokusu havada asılı kalmıştı. Tombul Tatlıcı'nın giriş kapısı aralıktı. Ama dışarıda in cin top oynuyordu.

Selle birlikte kasabanın merkezinden kopup gelen iç karartıcı bir enkaz yığını iskeleye kadar uzanıyordu. Kilmore Koyu'nun bütün ışıkları sönüktü: Sahil yolu boyunca uzanan lambaların siyah küreleri, evlerin pencereleri, Peder Phoenix'in adak kabilinden ışıklandırmayı adet haline getirdiği kilisenin çan kulesi, hepsi. Yarımadanın ucundaki Leonard Minaxo'nun deniz feneri bile o gece karanlığa bürünmüştü. Yıldızların titrek ışığı altında sadece denizdeki dalgaların parlak şeritleri göze çarpıyordu.

Kilmore Koyu karanlıktaydı. Ve duyulan çok az sesten biri de pastanenin arka tarafındaki koridordan gelen o gıcırtıydı.

Sonra bir vuruş sesi.

Bir ikincisi daha.

Üçüncü vuruşta köhne kapı açılıverdi.

Dışarı sıcak, nemli ve boğucu bir esintiyle birlikte bir sinek bulutu çıktı.

Onların ardından da karanlıkta sendeleyerek ilerleyen ve yorgun argın önlerindeki duvara yaslanan iki çocuk.

Tek kelime dahi etmeden kapıyı arkalarından kapattılar ve sinekleri uzak tutmak için ellerini yüzlerinin önünde salladılar.

Çocuklardan biri, kafasına hindistancevizi şeklinde, yan tarafı ezilmiş, acayip mi acayip demir bir miğfer geçirmişti. Üze-

rinde sarı kırmızı damalı, dizlerde iki büyük kemerle biten bir golf pantolonu vardı. Yalın ayaktı. Çizikler ve ısırık izleriyle kaplı ayakları ve bilekleri çamur içindeydi.

"Bıraksan beni canlı canlı yiyecekler!" diye bağırdı öteki, kızarmış boynunu ve kollarını kaşıyarak. Paçavralara bürünmüştü: Esnemiş bir gömlek, toz bezi kumaşından, lime lime olmuş bir pantolon ve eski püskü deri sandaletler. "Bunlar hayatımda gördüğüm en kana susamış tatarcıklar!"

"Tatarcıkmış!" diye bağırdı yan tarafı ezilmiş demir bir miğfer takan öteki çocuk ve yanında arkadaşıyla birlikte koşmaya başladı.

Koridorun sonuna varınca pastanenin ön tarafına açılan perdeyi kaldırdılar ve dışarı fırladılar. Sadece sokağa çıkar çıkmaz, onları bir gören var mı diye etraflarına bakmak için yavaşladılar. Hemen ardından kumsala doğru kaçmaya devam ettiler.

"Yeter!" diye bağırdı yırtık pırtık kıyafetli çocuk. Bir yandan koşuyor, bir yandan da üzerindekileri çıkarıyordu. Süt beyazı rengindeki vücudu küçük kırmızı ısırık izleriyle nokta nokta olmuştu. Sahil yolunun kenarındaki enkaz yığınının üzerine tırmandı, sonra bir sandalyenin ve bir bankın üzerinden atlayıp soğuk kumlara doğru koşmaya devam etti.

Ve en sonunda kendisini denize attı.

Diğer çocuk, daha rahat hareket ediyordu. Hasarlı miğferini çıkardı, kızıl renkli, terli saçlarını düzeltti ve suların çekilip kumların ortaya çıktığı yerde arkadaşına yetişti.

"Delirmek üzereydim."

"Cangıl böcekleri."

"Evet, ama..." Çocuk, nefret dolu bakışlarını pastanenin ahşaptan yapılma, zarif süslemeleri olan alçak binasına doğru çevirdi. "Bu kadar kana susamış olmalarını beklemiyordum. Şu ısırık izlerine bir bak!"

Havuç kafalı çocuk esnedi, yorgunluk izleriyle dolu gözlerini kırpıştırdı ve arkadaşının denize dalıp çıkmasını bekledi. "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu sonunda. "Gözlerimi zor açık tutuyorum."

Öteki bunu kabul etti. Lime lime olmuş kıyafetlerini toparladı ve yeniden üzerine geçirmeden önce içlerindeki kumları silkeledi. Ardından iki genç gerisingeri geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar ve sessizce ana yola çıktılar.

Trank! diye bir ses yükseldi pastanenin içinden.

"Sen de duydun mu?" Kızıl saçlı çocuk zınk diye durmuştu.

Bir martı çığlığı. Dalgaların mırıltısı. Ama başka ses yoktu.

"Ne duymam gerekiyordu?"

Kızıl saçlı çocuk ötekisine beklemesini işaret etti ve pastanenin vitrinine yaklaştı. Gece havası kesif ve balmumu kadar hareketsizdi. Kilmore Koyu'nun ana caddesi önlerinde dümdüz uzanıyor, önce kasabanın eski kısımlarına, oradan da daha yukarıya, terk edilmiş tren garına doğru çıkıyordu. Yol boyunca uzanan bütün dükkanların kepenkleri inikti. Veteriner kliniği haricinde hepsinin. Onun camlarından birkaç mumun ve kandilin ışığı sızıyordu. Son günlerde meydana gelen korkunç selden yaralı kurtulanlar orada tedavi ediliyorlardı. Kasabada

elektrikler kesildiği için eski aydınlatma yöntemlerine geri dönülmüştü.

Yolun köşesinde bulunan Tombul Tatlıcı, selden mucize eseri kurtulmuştu.

Trank!

Pastanenin içinden yine aynı ses gelmişti.

İki çocuk önce birbirlerine sonra arkalarına baktılar. Tezgahın üzerindeki gölgelerin arasında bir şey hareket ediyordu.

"Gözlerime inanamıyorum!" diye bağırdı kızıl kafalı.

"Bizi buraya kadar takip etmeyi nasıl başardı?" dedi ötekisi kuşkuyla.

Gümüş kaselerden birinin içinde, yüzünde, İngiltere'nin en iyi pasta kremasını yalamış birinin şaşkın ve mutlu ifadesiyle oturan küçük bir tüy yumağı vardı.

Daha kesin konuşmak gerekirse, bu bir puma yavrusuydu.

"Biz kapıyı kapatmadan hemen önce içeri sızmış olmalı!"

Yavru hayvan tezgahtan aşağı atladı ve eski püskü kıyafetler giyen çocuğun baldırlarına sürtündü.

"Bu imkansız!" diye fısıldadı çocuk ve bezmiş bir ifadeyle başını kapının kirişine yasladı.

"Pumaların ve sineklerin seni her yerde takip ettiklerini hesaba katacak olursak..." diye fısıldadı ötekisi hasarlı miğferini yeniden kafasına geçirirken, "Zaman Kapıları'ndan geçerek seyahat etmenin sana göre bir iş olmadığını söyleyebilirim."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu arkadaşı. Endişeyle ayaklarının dibinde yuvarlanan puma yavrusunu izliyordu.

"Herhalde bu vahşi yaratığı pastanede bırakmak istemezsin!" diye cevap verdi ötekisi. Bunu dedikten sonra da eğilip kaşla göz arasında pumayı bacağından yakaladı. Yavru hayvan önce küçük pençelerini çıkarıp kıpırdansa da bir süre sonra rahatlayıp, tatlılıkla çocuğun kollarının arasına yerleşti. İnsanlardan korkuyor gibi görünmüyordu.

"Aferin küçüğüm. Şimdi seni yeni sahibine vereceğim."

"Ben onun sahibi değilim!" diye itiraz edecek oldu eski püsküklü kıyafetler içindeki ama hemen ardından yavruyu kollarının arasında buldu. "Rick, lütfen! Onu istemiyorum. Bir pumayla ne yapılır, onu bile bilmiyorum!"

Bu sırada yavru hayvan, hayatından memnun bir şekilde mırlamaya başladı.

Miğferli çocuk eğleniyormuşçasına güldü. "Bana kalırsa o senden çok hoşlandı Tommi!"

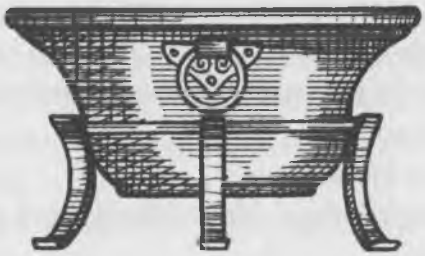

Bölüm 2

TREN İSTASYONUNDA

"Tek bir kelime dahi edeyim demeyin!" diye bağırdı Kara Volkan, Rick Banner ve Tommaso Ranieri Strambi'nin kapıda dikildiklerini görür görmez.

Kilmore Koyu'nun terk edilmiş tren istasyonu, Viktoryen bir hangarı andırıyordu. İçinde büyüyen küçük orman yüzünden bir seraya da benzemeye başlamıştı. Kara Volkan, istasyonun eski şefi, binanın cephesini temizlemiş, duvarlara yapışan böğürtlen çalılarını ve sarmaşıkları söküp atmış ama ağaçları bırakmaya karar vermişti.

Bilet gişesinin önünde, bir zamanlar pişmiş topraktan karo döşemelerin olduğu yerde şimdi çimenden oluşan bir halı vardı.

"Dinle Kara..." diye fısıldadı Rick.

"Hayır, siz beni dinleyin çocuklar! Yorgunum ve grip oldum. Lanet olası bir grip. Daha da önemlisi kedilere alerjim var. Anlayacağınız içeri girmeyi çok istiyorsanız o yaratığı dışarıda bırakacaksınız."

"Ama bu bir puma!"

"İsterse kanguru olsun. Her halükarda tüyü olan hiçbir şey bu eve giremez!"

Puma yavrusu adamın kendisinden bahsettiğini anlamış olacaktı ki, çocuğun kollarının arasına daha çok sokuldu. Şimdi sadece kırpıştırdığı gözleri açıkta kalmıştı.

"Sen de rahat dur," diye fısıldadı Tommi.

Kara Volkan, Rick'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Neden yanınızda lanet olası bir puma getirdiğinizi sormamda bir sakınca var mı?"

"Onu 'yanımızda getirmiş' değiliz. Bizi takip etmiş. Aslında... *onu* takip etmiş desem daha doğru olur."

Tommi mahcup mahcup gülümsedi. "İsteyerek olmadı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Kara içini çekti, öfleyip pöfledi, küfretti ve sonunda içeri girmeleri için kenara çekilmeye razı oldu. "Bakın bakalım burada, ağaçların arasında kalabilecek mi? Ama onu salona çıkarmayı aklınızın ucundan bile geçirmeyin."

İki çocuk, istasyonun bekleme salonundan geçtiler. Ay ışığı tavan penceresinden ve camlardan yağmur gibi yağıyor, binanın içinde yetişen eğrelti otları ve orman ağaçlarıyla kaplı bu manzarayı daha da gerçek dışı bir hale sokuyordu.

Kara, pek de zarif olmayan torba gibi kısa pantolonunun altından çıkmış çarpık bacakları ve kocaman pelüş terlikleriyle önden ilerliyordu. Rayların öteki tarafındaki küçük bir kapıya gelinceye kadar yürüdü, sonra kapıyı açtı ve içerideki merdiveni çıkmaya başladı.

Arkasını bile dönmeden, "Kediler giremez!" diye hatırlattı Tommaso'ya.

Çocuk cevap vermedi. Onun yerine büyük bir teslimiyetle ağaçların arasında diz çöktü ve yavruyu, süveterini bırakmaya ikna etmeye çalıştı. Kendisini hayvanın pençelerinden kurtardıktan sonra, Rick'in o içeri girer girmez kapatmak için hazır beklediği kapıya doğru koştu.

Bir süre durup küçük yavrunun öteki taraftan gelen yakınmalarını ve kapıyı tırmalamasını dinlediler. İçlerinde yükselen kapıyı açma isteğine zorlukla karşı koyuyorlardı. Sonunda dönüp kararlılıkla merdiveni tırmandılar.

Üst kattan onlarca mumun yarattığı titrek bir ışık geliyordu.

"Girebilir miyiz?" diye sordu Rick merdiven sahanlığına ulaştıklarında.

Hemen ardından ikisi birden insanın içine işleyen bir okaliptüs kokusu ve duman bulutunun içinde kalıp öksürmeye başladı. Cevap beklemeden kendilerini birinci kattaki odaya attılar. Karşılarında içi kaynar suyla dolu bakır bir kazan duruyordu. Kara, pelüş terliklerini çıkarıp atmış ve ayaklarını bunlardan birinin içine sokmuştu. Kazanlardan ikincisi Julia Covenant içindi.

Kız gözleri kapalı bir şekilde çökük divanın kenarında oturmuş, kazandan tüten dumanları içine çekmekle meşguldü. Üzerinde ekoseli bir battaniye olmasına rağmen mumların değişken ışığında bile gözle görünür biçimde titriyordu.

Rick'in "Julia!" diye seslenmesiyle kız gözlerini açtı. Çocuk ne yapacağını bilemeyen bir aşığın sendeleyen adımlarıyla kıza yaklaştı ve yanına oturup kolunu omzuna doladı. Şefkat dolu bir hareketti bu ama Rick gibi biri için hayli cesaret istiyordu. "Nasıl gitti?"

"Ah, işte..." diye mırıldandı kız, başını çocuğun koluna yaslayarak. "Tam bir felaket diyebiliriz."

Bu sırada Tommaso hala merdiven sahanlığında oyalanıyor, aşağıdan gelen gürültülere kulak kabartıyordu. Sesler yavaş yavaş dinmeye başladığında o da ötekilere katıldı ve el yordamıyla içecek bir şeyler aradı.

"Masanın üstünde gümüş bir çaydanlık var," diye onu yönlendirdi Kara Volkan. "Buz Devri ne demek biliyor musun?" diye ekledi Rick'e dönerek. Dizlerinin üzerine bir battaniye çekip hala üzerinde küçük buz taneciklerinin sallandığı sakalını sıvazladı. "İşte biz az önce, o terimin icat edildiği yerdeydik."

"Hapşuuuuu!" Julia bu cümlenin altını çizmek istercesine hapşırıp başını divanın arkalığına yasladı.

Rick bir elini, kızın alev alev yanan alnına koydu.

Onu Kara Volkan'la birlikte Kilmore Koyu deniz fenerinin altındaki Zaman Kapısı'nın ötesine göndermek çok da iyi bir fikir sayılmazdı. O kapı Thule'a, dünyanın en kuzey ucundaki,

tarihöncesinin Sibirya'sında bulunan buzlarla kaplı bir araziye açılıyordu. Orası hayali bir yerdi. Francesco Giuseppe'nin adalar topluluğunda bulunan kutup buzullarının arasında saklıydı.

Soğuk olduğu su götürmez bir gerçekti. Özellikle de Julia gibi kötü bir soğuk algınlığından yeni kurtulmuş biri için.

"Nestor'un izine rastladınız mı?" diye sordu Rick umutla.

Kara Volkan sıcak suyun içindeki ayak parmaklarını ovaladı. "Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Tabii karı, rüzgarı ve buzu saymazsak..."

Tommaso kendisine dumanı tüten bir bardak çay doldurdu. Bu sırada masanın üzerinde duran bir kağıt gözüne çarptı. Üzerine ellerindeki anahtarlarla ulaşılabilen hayali yerlerin isimleri yazılmıştı.

Thule: Deniz fenerindeki merdivenin dibinde.
Eldorado: Tombul Tatlıcı'nın arka tarafında.
Venedik: Aynalar Evi.
Agarthi: Kaplumbağa Parkı.

Listenin başındaki *Papaz Gianni'nin Bahçeleri*'nin üzerine bir çizgi çekilmişti. Kara Volkan oradan yeni dönmüş ve Nestor'un izine rastlamamıştı. Atlantis'e ise Calypso'nun kitapçısının arka tarafındaki kapıdan geçilerek ulaşılıyordu ve o da Kilmore Koyu'nu bir dalgayla neredeyse tamamen silip süpüren selden beri kapalıydı. Bayan Biggles'ın evindeki Zaman Kapısı'nı açan kedili anahtar ise kayıptı. Onun dışında Argo

Villası'nın dört anahtarı da ortadan kaybolmuştu ama hepsi, onları alanın ihtiyar bahçıvan olduğundan, Metis'e giden tırmık ve yanık izleriyle kaplı kapıyı açıp yüreğinin istediği hayali yerlerden birine gittiğinden adları kadar emindi.

İyi ama Ulysses Moore hangisine gitmişti? Kimseye haber vermeden yola çıkmıştı. Üstelik bir mesaj bile bırakmamıştı. Arkadaşları ertesi gece Argo Villası'na döndüklerinde ondan geriye kalan sadece bir anahtar kutusuydu ve kutunun içi boştu. Siyah kapının dört anahtarı da ihtiyar bahçıvanla birlikte kayıplara karışmıştı. Bu bile neler olduğunu anlamaları için yeterliydi: Nestor, karısı Penelope'nin peşine düşmüştü. Muhtemelen onun yaşadığını öğrendiği andan beri gitmek için plan yapıyordu. Fakat yaşlı bir adamdı. Tabii topaldı da. Ve hayali yerlerin hepsinin kendine göre bazı gizli tehlikeleri vardı. Adı Ulysses Moore olan biri için bile ölümcül tehlikelerdi bunlar. Böylelikle aynı akşam onu bulup, arayışında ona yardım etmeye karar vermişlerdi. Gelgelelim ihtiyar bahçıvan sırra kadem basmıştı...

"Kapı bir mağaranın dibine açılıyordu..." diye anlatıyordu Kara Volkan.

"Hapşuuuuu!" Julia bir kez daha adamın sözünü kesti.

"...devlerin kasabasından biraz ötedeydik," diye devam etti eski demiryolu memuru, yüzünde korku dolu bir ifadeyle.

"Devler mi?" diye sordu Rick merakla.

"Hiperborealılar: kürklere, tılsımlı taşlara ve kemikten yapılmış silahlara bürünmüş sarı saçlı, uzun ve ince insanlar. Mamut gibi hayvanları evcilleştiriyorlar..." Kara, bir an için durdu

ve Tommaso'ya anlamlı bir bakış attı. "Neyse ki Thule'a sen gitmedin, yoksa peşine takılan şey koca bir mamut olacaktı!"

"Çok komik..." diye mırıldandı Venedikli oğlan dişlerinin arasından.

"Her halükarda şunu söyleyebilirim ki, Nestor oradan geçmemişti," diye bitirdi Kara. "Kasabadan geçmeden Thule'a gittiyse bile donup kaldığını söyleyebilirim."

Bunu uzun mu uzun bir sessizlik izledi. Bu sırada Tommi listedeki iki ismin daha üzerini karaladı: *Thule* ve *Eldorado.*

"Hapşuuuu!" diye hapşırdı Julia bir kez daha. "Ya... siz?"

"Biz böcekler tarafından neredeyse canlı canlı yenecektik," dedi Rick içgüdüsel bir hareketle kolundaki izleri kaşıyarak. "Bitmek tükenmek bilmeyen cangılı aştıktan sonra Altın Şehir'e ulaştık. Voynich'in yanından yeni ayrılmış olsak da, insanın üzerinde hep aynı etkiyi bırakıyor."

"Öyle..." diye mırıldandı Tommaso, o zaman dışı ve büyülü yere dair hayallere dalarak. Altın Şehir. Binaların arasında, ulu kraliçenin vücudunu süslemek için asılmış kolyelere ve bileziklere benzeyen binlerce ip ve süslemeleriyle o ışıltılı, aydınlık ve muhteşem şehir. Sonra bir de yüzlerini göle dönmüş kuleler vardı. Ve rüzgarın binlerce altın yaprağın arasından eserken çıkardığı o gerçeküstü sesler...

"Sonuç olarak," diye devam etti Rick, yüzünü Kara Volkan'a dönerek, "söylediğin gibi *konkistadora** gittik."

** 16'ncı yüzyılda Meksika ve Peru'yu keşfeden İspanyol ve Portekizli askerler. (ç.n.)*

"Hala yaşıyor mu?"

"Öyle görünüyor. İyi ve hayat dolu. Bir lokanta açmış."

Eski demiryolu memuru ellerini kızarıncaya kadar ovuşturdu. "Eski dostum Francisco Bizzarro de la Vega. Tarihin en fakir *konkistadoru!* Bir defasında bize ne dese beğenirsiniz?" diye hatırladı gözlerinde bir ışıltıyla. "Aylaklık edip altın gölde balık avlamak varken neden bir kez daha cangılı aşıp İspanya'ya geri döneyim ki?"

"Doğru bir felsefe."

"Öyle tabii. Yazık ki sonra..."

Kara cümleyi bitirmeden bıraktı.

"Sonra ne?"

"Unut gitsin. Kötü hatıralar ve kötü insanlar. Size ne söyledi?" diye sordu eski demiryolu memuru çabucak konuyu değiştirerek.

"Ulysses Moore'u veya onun arkadaşlarından birini görmeyeli yıllar olmuş. Neredeyse on yıl."

"On iki," diye düzeltti Kara. "Bir yıl fazla, bir yıl az, ne fark ederse artık."

Bunu yeni bir sessizlik izledi. Fakat puma yavrusunun uzaklardan, muhtemelen istasyondaki ağaçların arasından gelen miyavlamaları bu sessizliği de sona erdirdi.

"Bu gürültü de ne?" diye sordu Julia şaşkınlıkla.

"Tommaso'nun yavru puması," diye cevap verdi Rick dönüp Venedikli oğlana alaycı bir bakış atarak.

"Fark ettirmeden bizi takip etmiş," diye açıkladı çocuk, büs-

bütün kızararak.

"Bir... puma yavrusu mu? Bu harika!" diye bağırdı Julia heyecanla. "Neden onu yukarı getirmedin happşuuu!"

"Bunu aklından bile geçirme!" diye kısa kesti Kara Volkan. "Tek bir cam bile kırarsa seni pişman ederim!" diye ekledi sert bir sesle Tommaso'ya bakarak.

"Üç olasılık var," diye açıkladı Rick düşünceli bir ifadeyle. "Birincisi, Nestor, bizdeki anahtarlarla ulaşılabilen yerlerden hiçbirine gitmedi, sadece Metis'in ulaşabildiği bir yere gitti. İkincisi, onlardan birine gitmiş olsa bile bizim bilgi aldığımız insanlar onu görmedi..."

"Ya üçüncüsü?" diye sordu Tommaso.

"Üçüncüsü de Nestor insanlara ağızlarını sıkı tutmalarını ve bize onu gördüğümüzü söylememelerini öğütledi," diye cevap verdi Julia, Rick'in yerine.

"Bir insan neden böyle bir şey yapar ki?" diye sordu Tommaso bir kez daha. Giderek kafası karışıyordu.

Kara başını salladı. "O lanet olası topalı anlayana aşk olsun zaten!" Sıcak suya öfkeli bir yumruk attı. "Her yere gitmiş olabilir. Ve her yer derken tam da bunu kastediyorum... *her yer.*"

Odanın içindeki dört kişi arasında endişe dolu bakışlar dolaştı.

"Tamam," dedi Kara en sonunda. "Her şeyin bir sırası var. Önce biraz uyuyalım. Araştırmaya yarın devam ederiz."

"Ben burada kıvrılıp uyuyabilir miyim?" diye sordu Tommi esneyerek.

"Tabii," diye cevap verdi Kara, kaba bir sesle. "Ama o puma

yarın sabah defolup gidecek. Onu cangıla kendi ellerinle bırakacak olsan bile umurumda değil."

Bu sırada Rick, yeniden ayağa kalkması için Julia'ya yardım ediyordu. "Yapabilecek misin?" diye sordu kaygıyla.

Kız, oğlana daha sıkı tutunurken tir tir titriyordu.

Rick dudaklarını alnına değdirdi. "Seni eve götüreyim," dedi tatlılıkla kıza kurumuş çoraplarını giydirirken.

Julia gecenin delici soğuğuna çıkmak için hazır olduğunda ötekilere veda ettiler.

Ama Kara onları duymuyordu bile. Ayakları ılık suyun içinde, "Her yere gitmiş olabilir..." diye kendi kendine homurdanmaya devam ediyordu.

Bölüm 3

ESRARENGİZ ADA

Kapkara kumlardan ve denizin paramparça ettiği mosmor deniz kabuklarından meydana gelen kasvetli bir boşluk. Metal renginde gri bir gökyüzü. Soğuk ve uzak. Tek bir bulut bile yok. Kuzeyden esen ve yıllar içinde palmiyelerin gövdelerini eğerek sonsuzluğa uzanan kederli kemerler meydana getiren bir rüzgar.

Nestor dişlerini öfkeyle sıkarak bir elini saçlarının arasında dolaştırdı.

Burası hatırladığından daha da düşmanca bir yerdi. Lanet olsun.

Mavi sırlı ahşap kapıyı zorlukla yerinden oynattığında ilk duyduğu şey denizin sesi olmuş, bunu kumları süpüren rüzgarın uğultusu takip etmişti. Ve kuşların keskin çığlıkları. Uzun

uzun eşikte beklemiş ve dinlemişti.

İhtiyatlı davran, demişti kendi kendine. Olası bir saldırıya karşı kendisini koruyacak silahı yoktu. Üstelik karşısına nelerin çıkabileceği konusunda da şüpheleri vardı.

Nihayet eşikten geçti, dışarı baktı, ağır bir taş aradı ve kapı arkasından kapanmasın diye onu araya sıkıştırdı. Bu kapı, geri dönmesi için tek yoldu.

Sıcaktı. Nemli, boğucu bir sıcak. Tropikal iklim.

Pamuklu süveterini üzerinden çıkardı ve sonunda içinde bulunduğu altıncı yüzyıldan kalma evin salonunun tavanını ve zeminini kaplayan köklerin üzerine basarak yürümeye başladı. Duvarların beyaz sıvası neredeyse tamamen dökülmüştü.

Başını kaldırdığında bir şömineden geriye kalanları gördü. Üzerinde büyük bir ayna asılıydı.

Ve duvarda binlerce yazı.

Çizikler.

Onur kırıcı ve anlaşılmaz sözcükler. Sivri uçlu bir demirle ya da bir taşın kenarıyla kazınmış tuhaf resimler.

Hepsinde öfke vardı.

Nefret taşıyorlardı.

Uzun bir süre boyunca durup geldiği gibi geri dönse akıllılık etmiş olacağını düşündü. Bu sözcükleri yazanın kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

O sözcüklerin arasında kendi ismini seçebiliyordu: *Ulysses Moore*.

Altı çizilmiş ve üzerine bir mezarlık haritasını andıracak şe-

kilde bir haç işareti konulmuştu. Ötekilerin isimlerini de gördü: *Penelope, Peter, Kara* ve *Leonard.*

Harfler büyük ve köşeliydi. İsim listesinin hemen altındaki kurukafa resmi tek bir anlama geliyor olabilirdi: intikam.

Lütfen bu sen olma... diye mırıldandı ihtiyar bahçıvan dişlerinin arasından. Sonra oyalanmayı kesip harap durumdaki binadan dışarı çıktı.

Kumsala çarpan dalgaların sesi ve rüzgarın daimi esintisi onu kısa süre içerisinde sağırlaştırmıştı. Bu yüzden Nestor, evin içindeki Zaman Kapısı'nın kapandığını işitmedi. Birisi kapıyı tutan taşı yerinden almıştı.

En azından yanıma bir silah almalıydım, diye kara kara düşündü ihtiyar bahçıvan, kumsal boyunca topallayarak ilerlerken. *Onunla hiç karşılaşmasam bile böylesi daha akla yatkın olurdu. Bir kılıç veya bir tabanca...* Son defasında olanlar düşünülecek olursa bir tabancayı yeğleyebilirdi.

Ama eli boştu. Argo Villası'ndan apar topar ayrılmıştı. Yanına sadece küçük bir çanta almış, içini de seyahat günlükleri, gemi modelleri ve kafasının almayacağından emin olduğu fikirlerle doldurmuştu.

İlk başta anahtar kutusunu yanına alıp ötekilerin kendisini takip etmelerini engellemeyi düşünmüştü. Ama sonra fikrini değiştirmiş ve ne istiyorlarsa yapsınlar diye düşünmüştü. Bu artık onun sorunu değildi. Hiçbir şey ve hiç kimse onu hedefinden döndüremezdi. Penelope'yi bulacaktı. Neye mal olursa olsun.

Hem zaten seyahat ederken yanına çok az şey almayı severdi.

Her halükarda bayağı yaratıcı davranmıştı. Hiç düşünmeden, içgüdüsel hareket etmişti. Aslına bakılırsa geleceği yerin bu ada olacağını bilmiyordu. Buraya gelmeye son anda karar vermişti. Metis'in güvertesine ayak basar basmaz ve dümeni ellerinin arasına alır almaz içini bir şüphe kemirmeye başlamıştı.

Canavarca bir şüphe.

Ve işte şimdi buradaydı.

Rüzgarla yana yatmış palmiye sırasının öteki tarafında uzanan Pasifik Okyanusu, bir çamur deryasını andırıyordu. Islak bitkiler yakın zamanda buralardan tropik bir fırtınanın geçtiğinin göstergesiydiler.

Nestor gelgitlerle birlikte kumsala sürüklenen bir kütüğün üzerinden atlayıp, kökleri olmayan ve güneşin altında kalmaktan renkleri solan balina iskeletleri gibi ağaçlara doğru yürüdü.

Bir yandan da için için o sırada birisinin kendisini gözetleyip gözetlemediğini düşünüyordu.

Hala hayatta olabilir miydi?

Ya Penelope?

Havada, üzerinden geçmekte olan bir kuşun çığlığı yankılandı.

Nestor etrafına bakındı, korkuyordu ama yürümeye devam etti. Yüksek bir burnun etrafından dolaştı ve yaklaşık yüz adım ötesinde terk edilmiş bir köyden geriye kalanları gördü. Delik deşik olmuş tahtadan yapılma eski evler. Bir köprü. Bir çapanın demirindeki paslanmış halkalar.

Görülmemek için palmiyelerin altından çıkmamaya çalışarak ihtiyatlı adımlarla ilerlerken karşısına kumların üzerine sıra sıra açılmış onlarca küçük yengeç yuvası çıktı. Bir süre sonra yorgunluktan bitap düşerek palmiyelerden birine yaslandı, öfkeyle dişlerini sıktı ve rüzgarın ilk esintisiyle birlikte lanet okudu.

Bu tür şeyler için artık çok yaşlıyım, dedi kendi kendine.

Ve sabırsızdı.

Sonunda ihtiyatlı davranmayı bir kenara bırakmaya karar verdi ve aleni bir şekilde gelgit yüzünden suların çekilip kumların ortaya çıktığı kısımda yürümeye başladı. Tanrı'nın ve insanların unuttuğu bu yerde yaşayan biri vardıysa bile onunla hemen karşılaması daha iyi olurdu. İster *o adam* olsun... ister Penelope.

İlerlerken adanın şeklini ve eski yerleşim yerinin dağılımını hatırlamaya çalıştı. *Burası korsanlar yüzünden boşaltılan köy olmalı. Öyleyse...*

Aniden arkasını döndü ve kulak kesildi.

Bir ses duymuştu.

Korku içinde bekledi. Yaşlı insanlara arada sırada olduğu gibi kalbi deli gibi atıyor ve atışları kulaklarında yankılanıyordu.

"Hey!" diye bağırdı öfkeyle. "Orada olduğunu biliyorum!"

Ama cevap veren olmadı. Palmiyeler rüzgarla dalgalanıyordu. Belki de sadece ölü yaprakların üzerine düşen bir hindistancevizinin sesiydi duyduğu, kim bilir. Belki de bir hayvandı. Bir kuş veya köklerin arasında yaşayan başka bir şey. Belki de...

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Bu kadar çabuk kendini kaptırma.*

Nestor gömleğinin kollarını sıvadı. Terlemeye başlamıştı. Sırt çantasını omzundan indirdi, önüne koyup açtı ve yanında getirdiği seyahat günlüklerini çıkarıp bunlardan birinin içinde adanın bir haritasının olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Tabii böyle bir harita varsa bile onu günlüklerle birlikte çevirmene vermiş olabilirlerdi.

Kumlara oturup birkaç dakika boyunca defterleri karıştırdı. Punt Toprakları, Atlantis, Thule, Eldorado ve daha niceleri üstüne tuttuğu notları inceledi. Neyse ki sonunda şansı yaver gitti. En alttaki defterlerden birinin içinde adanın haritasının kötü bir kopyası vardı. Üzerine de ismi yazılmıştı: *Esrarengiz Ada.*

Eski notları okumak bile yüzünü gülümsetmeye yetmişti.

Bu onun yazısı değildi. Penelope'nin yazısıydı.

Haritayı önüne açıp korsanların eski köyünün öteki tarafına doğru kumsal boyunca yürümeye başladı. Önüne çıkan kütüklerin üzerinden atladı ve deniz taraklarıyla kaplı alçak kayalardan oluşan daha küçük bir burnun etrafından dolaştı. Ardından uzun bir parantez olarak tarif edilebilecek bir sonraki kumsalı da aştı.

Neredeyse geldim, dedi kendi kendine.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp denize doğru birkaç adım attı. Palmiye ağaçlarından oluşan duvarın arkasını görmeye ve adanın iç kısımlarına dair bazı özellikleri seçmeye çalışıyordu.

Su cansız ve soğuktu. Akıntı beraberinde, binlerce küçük tırnak gibi ayaklarını gıdıklayan denizkabuklarını taşıyordu.

Su beline gelmeye başlayınca durdu. Okyanustaki girdabın oluşturduğu çizgiyi tanıyordu ve ondan kaçış olmadığını biliyordu. Başını öteki tarafa çevirip yanardağın ters dönmüş külahı andıran zirvesine baktı. Bitki örtüsünün üzerinde tek başına yükseliyordu, bir kilometre ya var ya yoktu.

Tekrar haritaya baktı. Hapishane uzakta olamazdı.

Düşünceli bir ifadeyle kıyıya geri döndü. Ayakkabılarını ve çoraplarını alıp yürümeye devam etti. Yengeçler alelacele kumlarda koşturuyor ve dalgalar ardında bıraktığı ayak izlerini silip süpürüyordu.

Sanki hiç orada olmamıştı.

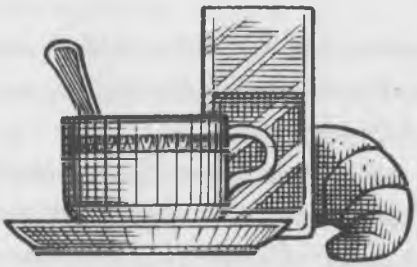

Bölüm 4

TERS TARAFINDAN KALKMAK

"Yanıyorum!" Jason Covenant irkilerek uyandı.

Fakat odasında, Argo Villası'nda olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Ter içindeydi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Zihninde rahatsız edici bir korku yer etmişti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunun nedenini hatırlayamıyordu. Gördüğü kabus uyanır uyanmaz hafızasından silinip gitmişti. Anımsamaya çalıştı ama işe yaramadı.

Bu sırada uykusunda kıyafetlerini üzerinden çıkardığını fark etti. Buruşturulup şiltenin ucuna atılmışlardı. Onları almak için yorganın altından yatağın ucuna uzandı. Fakat bunu yapmasıyla sırtına saplanan ağrı yüzünden nefessiz kalması bir

oldu.

Birkaç saniye hiç kımıldamadan bekledi ama ağrı dineceğe benzemiyordu. Bu yüzden yeniden bacaklarını uzattı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Agarthi'ye yaptığı yolculuğun büyük bölümünü hatırlayamıyordu ama görünüşe göre aynısını kendi bedeni için söylemesi mümkün değildi. Oradan yorgun ve hasta bir halde geri dönmüştü. Öyle ki önceki gece, Nestor'u aramak için ötekilerle buluşmak yerine bitmiş tükenmiş vaziyette yatağa serilmişti.

Pijamalarını almak için (büyük bir dikkatle) bir kez daha uzanmadan önce, kendisini biraz daha iyi hissedeceği anı bekledi. Sonra kalkıp ellerini yatağın kenarına dayayarak bir süre oturmayı denedi.

Sırtını incittiğini hatırlamıyordu bile ama canını yakacak kadar kötü zonkluyordu.

Ayağa kalktığında vücudunun ağrımayan tek bir yeri olmadığını fark ederek daha büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Ayaklarını sürterek pencereye doğru yürüdü. Tüm kepenkler kapalıydı.

Saat kaçtı acaba?

Kepenkleri açtı. Galiba sabah olmuştu.

Uzaklarda kara bulutlar ufuk çizgisinde toplanmışlardı. Ama Kilmore Koyu'nun üzerinde güneş parlıyordu. Martılar parktaki ağaçların arasında uçuyorlardı. Deniz, yansımalarla dolu dümdüz bir boşluktu. Ve çok kötü bir yanık kokusu vardı.

Duman ve kömür.

Duman, kömür ve benzin.

Gözlerini ovalayıp yüzünü Nestor'un kulübesinden artakalan harabeye ve etrafındaki bahçeye çevirdi. Geriye sadece tahta bir iskelet kalmıştı. Kapkara bir kömür yığını. Ve kül bulutları. Küller her taraftaydı, rüzgarla etrafa saçılıyordu.

Az daha unutacaktı. Önceki gün Bowen, Argo Villası'nı yakmıştı. Daha doğrusu yakmaya çalışmıştı. Ardından İlk Anahtarı kullanıp Zaman Kapısı'nı açmış ve hayvanlı köprüye inip yarıktan aşağı düşerek sonsuza kadar aralarından ayrılmıştı. Bu olanları ona Agarthi'den döndüğü gün anlatmışlardı.

"Büyük bir kayıp sayılmaz..." diye mırıldandıysa da, bu kötücül düşünce karşısında kendinden utanmıştı.

"Jason?" diye seslendi biri arkasından.

Oğlan yüzünü aralık kapıya döndü. Gelen, kız kardeşiydi.

"Hey, kardeşim!"

"Uyanık mısın?"

"Sence? Hadi, içeri gir."

Kız kardeşi süzülürcesine içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bilmem, daha iyi günlerim olmuştu. Kafam biraz karışık ve... her tarafım ağrıyor."

"Agarthi'ye 'gezmeye' gitmenin cezası. Yola çıkmadan önce kalın bir şeyler giymeli hapşuuu!"

"Çok yaşa!" dedi Jason muzipçe sırıtarak. "Nedense aklıma, öteki tencereye dibin kara diyen tencerenin hikayesi geldi..." Sonra ciddileşti. "Nestor'la ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

Julia, burnunu bir mendile silerken erkek kardeşine kötü kötü bakmayı sürdürüyordu. Çok solgundu. Gözlerinin etrafını koyu halkalar çevreliyordu. "Hiç yok. Kontrol etmediğimiz sadece Venedik ve Agarthi kalıyor."

"Agarthi'ye gittiğini hiç sanmıyorum." Jason düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Penelope'yle ilgili bir şey öğrense bile, tıpkı bana olduğu gibi şehirden çıkar çıkmaz hepsini unutacağını Nestor çok iyi biliyor olmalı..." Esnedi. "Her neyse, saat kaç?"

"Kalkma vakti. Epey uyudun."

Aynı anda alt kattan anne ve babalarının sesleri gelmeye başladı. Hararetli bir tartışma içindeydiler.

"Bela geliyorum demez," dedi Jason endişeyle.

"Hem de nasıl," diye gülümsedi Julia.

Jason'ın mutfak kapısından başını uzatıp parmak uçlarında her zamanki sandalyesine doğru yürüdüğünü gören Bay Covenant, "Hey, harika çocuk!" diye bağırdı sesinde alaycı bir tonla. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

İşte başladık, diye düşündü oğlan. Hala uykusu vardı. Kasabanın bir selle yerle bir olması yetmezmiş gibi. Nestor'un kulübesinin yanıp kül olması yetmezmiş gibi. Hayır, hiçbir şey anne ve babasının eski kafalı ebeveynler gibi davranmasını engelleyemezdi. Şimdi de okulda olanlar yüzünden onu bir güzel paylayacaklardı.

Jason sesini çıkarmadı. Her zamanki sandalyesine oturup

annesinin her sabah kahvaltıyı hazırlarken yaptığı bilindik hareketlerini izledi. Ama kadın sessiz kalmaya devam ediyor, yüzünü çevirip ona bakmıyordu bile. Bu, onun kızgın olduğunu başkalarına belli etme şekliydi.

Sıcak ve tereyağlı tost ise muhtemelen dünyanın sekizinci harikasıydı.

"Seninle konuşurken yüzüme bak!" diye devam etti Bay Covenant. Anlaşılan annesinin aksine babasının sessiz kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Ama hiçbir şey söylemedin ki!"

"Benimle kafa bulma Jason! Ve o saçlarını gözlerinin önünden çek!"

Jason öfkeyle saçlarını geriye attı.

Bu sırada babası bir sandalye çekip karşısına oturdu. İşin peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Okul gezisi nasıl geçti bakalım? Eğlendin mi?"

Jason ofladı. Bu yalanı sürdürmenin artık bir anlamı kalmamıştı. O ve Rick birkaç gün kafalarına göre takılmak için okul gezisi yalanını uydurmuşlardı. Ama bu süre zarfında Kilmore Koyu'nda meydana gelen felaketler sonucunda yakayı ele vermişlerdi.

"Bak baba... Çok üzgünüm," diye mırıldandı başını yere eğerek.

Fakat hemen ardından yaptığına pişman oldu. Bu kadar çabuk teslim olmamalıydı. Biraz direnmeliydi. Sonuna kadar inkar etmeliydi. Babasına, haklı olduğu için duyacağı o mem-

nuniyeti gümüş bir tabakta sunmayacaktı.

Ama artık çok geçti. Ok yaydan fırlamıştı.

"*Üzgün müsün?*" diye sertçe sordu Bay Covenant. Kulaklarına inanamıyordu. "Tek söyleyeceğin bu mu? Üzgün olduğun? Benim ve annenin neler yaşadığımız hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

İnsana kendisini suçlu hissettirmek eski bir teknikti. Jason bu tuzağa düşmemek için kendisini zor tuttu.

"Kafandan neler geçtiğini öğrenebilir miyim Jason? Bunu bize nasıl yapabildin?"

Ve bu da entelektüel ebeveynlerin dırdırlarından biriydi. Bunu da tanıyordu. *Dayan*, dedi kendi kendine. *Dayan, yakında hepsi bitmiş olacak.*

Fakat babası gemi azıya almış gibi gidiyordu. "Kendi kendime bu kadar zavallıca bir bahaneyi nasıl uydurduğunu sorup durdum. İki günlük okul gezisi demek? Bize nereye gittiğini söyleyecektin acaba? Gözlem kulesine mi? Dover kayalıklarına mı?"

"Londra'ya," diye geveledi Jason dişlerinin arasından. Özür dilemenin de bir zarafeti olmalıydı.

"Londra'ya demek... Ya onun yerine? Onun yerine ne yaptın? Neredeydin?"

Jason ihtiyatlı bir sessizliğe gömüldü. Kız kardeşinin gelip yanındaki sandalyeye oturduğunu duyduğunda bile gözünü önündeki tosttan ayırmadı. Julia'dan yardım beklememesine rağmen onun yanında olması içini rahatlatmıştı. En azından o her şeyi biliyordu.

"Biz sadece gerçekleri duymak istiyoruz Jason," diye araya girdi annesi bu noktada. Elinde kahve fincanıyla ayakta duruyordu.

İşte sonunda en acıklı an gelip çatmıştı.

Gerçek.

Eğer onlara tüm *gerçeği* anlatsaydı, Jason'ı hayatının en uzun cezasına çarptırırlardı. Gerçek onun, Anita ve Rick'le birlikte Toulousse'a giden bir uçağa gizlice binip, Pireneler'in kuş uçmaz kervan geçmez bir bölgesindeki hayali bir yere gittikleri, bir kayalığa tırmandıkları, yok olmak üzere olan bir kasabanın son sakiniyle konuştukları, tamamlanmamış bir Zaman Kapısı'ndan geçip yer altındaki esrarengiz bir Labirent'e girdikleri, Peter Dedalus'un eseri olan küçük bir balonla buradan son anda kaçtıkları ve...

Jason bir şey diyecek oldu ama sadece içini çekti ve başını eğip bir suçlunun sessizliğine gömüldü.

Bayan Covenant bir süre durup yüzünde çaresiz bir ifadeyle oğluna baktı. Sonra hiçbir şey yapmamak canına tak etti ve yeniden mutfak işlerine koyuldu.

"Cevap vermeyecek misin?" dedi Bay Covenant sert bir sesle. "Bize ne yaptığını söylemek istemiyor musun? Konuş ya da konuşma hiç fark etmez... cezalısın. Aşağı sadece yemek yemek için ineceksin. Veya biz seni çağırdığımızda. Geri kalan zamanlarda odanda kalacaksın. Anladın mı?"

"Ama!.."

"Aması maması yok Jason. Bu sefer başını gerçekten büyük derde soktun."

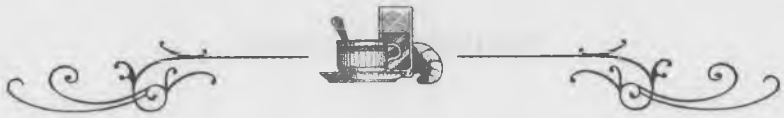

"Okula nasıl gideceğim?" diye itiraz etti Jason. Tabii bunu söylediğine kendisi bile inanamıyordu.

"Okul otobüsü bugün geçmedi. Yarın da geçecek gibi görünmüyor. Ayrıca akşama kadar elektriğimiz de gelmeyecek."

"Beni tüm gün boyunca odama hapsedemezsiniz!"

"Ah, öyle mi? Nedenmiş?"

Jason yüzünde yardım isteyen bir ifadeyle kız kardeşine döndü. "Sen de bir şeyler söylesene!"

Ama Julia korkak bir tavırla omuzlarını silkti.

"Şimdi tostunu bitir ve yukarı çık!" diye kestirip attı babası.

Jason hızla ayağa kalktı. Bu büyük haksızlık karşısında haykırmak ve itiraz etmek istiyordu. Fakat ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Binlerce zorluğu aşmış olan ve dünyanın yarısını yok olmaktan kurtaran Jason'ın, bu saçma sapan ceza karşısında eli kolu bağlanmıştı.

"Aslına bakarsan..." diye araya girdi Bayan Covenant tam bu noktada, "belki başka bir seçeneğin olabilir Jason. Tabii eğer bütün gün odanda kapalı kalmak istemiyorsan..."

Jason gözlerinde azıcık bir umutla annesine baktı. Annesi! Onun sevgili annesi!

"Şu haydutların neden olduğu felaketi düzeltmeme yardım edebilirsin. Her şeyin toparlanması gerek, bir de bahçenin süpürülmesi, yanmış kütüklerin kaldırılması..."

Jason perişan bir halde sandalyeye çöktü.

"Nestor birkaç günlüğüne tatile çıktı, zavallıcık," diye devam etti annesi. "Bu yaşananlar onu mahvetmiş olmalı. Anla-

şılır şey değil."

"Üstelik bu kadarla da bitmiyor," diye ekledi Bay Covenant esrarengiz bir tavırla.

Mutfağa tuhaf bir sessizlik çöktü.

Anne ve babaları birbirlerine baktı, sonra da başlarını öne eğdiler. Ama bu durum Julia'nın gözünden kaçmadı. Durum sandıklarından daha ciddiydi. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

"Yok bir şey!"

"Sen canını sıkma."

Fakat Julia, anne ve babasının bir şeyler sakladığını hemen anlayabiliyordu. Bu onun altıncı hissiydi ve o kadar kolay pes etmeye hiç niyeti yoktu. "Bizden bir şeyler saklıyorsunuz," diye ısrar etti.

Jason yeniden saçlarını arkaya atıp meraklı gözlerle ailesine baktı.

Bayan Covenant telaşla masadaki tabakları toplamaya başladı. "Çocuklar bunu sizinle konuşmadık çünkü henüz sadece düşünüyoruz. Daha bir karar vermiş değiliz..."

Elini kocasının omzuna koydu.

Kötüye alamet, diye düşündü Jason. *İttifak kuruyorlar.*

"Bu evi ne kadar sevdiğimizi siz de biliyorsunuz ama..."

"Ama?.." diye bağırdı iki kardeş korku dolu bir sesle.

"Ama Argo Villası'nda yaşamanın imkansızlaşmaya başladığı konusunda ikna olmuş sayılırız."

"Nasıl 'imkansız'?"

Bayan Covenant kocasının omzunu sıktı ve gülümseyerek karşısında taş kesilmiş iki çocuğuna baktı. "Anlayacağınız Londra'ya dönmeyi düşünmeye başladık," dedi bir nefeste.

Bölüm 5

NEWTON'IN EVİ

Rick Banner erkenden kalktı, sel felaketinden kurtulanların yattığı veteriner kliniğine gitmek için hazırlanan annesine selam verdi, asla ayrılmadığı bisikletine atladı ve Kilmore Koyu'ndan uzağa, Salton Uçurumu'nun tam tersi yönünde pedal çevirmeye başladı.

Kadife Eller'in ofisinin önünden geçerken demir parmaklıkların ardında, önceki gün ödünç aldıkları MV Agusta gözüne çarptı. Motosiklet eski yerine geri dönmüş, sundurmanın altında kafası karışık bir pitbull tarafından korunuyordu.

Ne maceraydı ama, diye düşündü Rick, pedalların üzerinde yükselerek.

O motosikletin üzerinde tattığı heyecan verici hızı, büyük

bir gürültüyle ileri doğru fırlamasını ve Julia'nın beline doladığı kollarını hala hatırlıyordu. Yetişkinlere özgü bir maceraydı. Oysaki aynı gün Argo Villası'nda yangın çıkmış ve Doktor Bowen ölmüştü ama...

Bunu düşünmek tüylerini diken diken ediyordu.

Doktor, hayvanlı köprüden aşağıdaki dipsiz derinliklere düşmüştü. Rick gözlerini yumdu ve o buz gibi, son sesin, tabancanın patlama sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu. Voynich'in şemsiyesinden fışkıran alevleri, geri geri sendeleyen Bowen'in yüzünde beliren şaşkın ifadeyi ve sıcak hava balonunun ayak bileklerine değen üst kısmını yeniden gözlerinin önünde canlandırdı. Bir saniye sonra, doktor derin yarıktan aşağı yuvarlanmıştı.

Karanlığa karışmıştı.

Haybin dalgakıran, bu gerçekten kötü bir son.

Rick bu uğursuz düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. Bu şekilde eldeki sorunlara odaklanması da zor oluyordu. Şimdi her şeyi unutup Penelope ve Ulysses'i nasıl bulacağını ve geri getireceğini düşünmesi gerekiyordu. Sadece birini değil, ikisini de.

Düşünüp taşınmış ve bir sonraki adımın gidip Peter Dedalus'la konuşmak olduğuna karar vermişti. Ona sıcak hava balonunu anlatabilir, bir tane daha yapmasını isteyebilir ve yeniden Labirent'e inebilirlerdi.

Ama on yedinci yüzyıl Venedik'ine geri dönmeden önce Rick'in halletmesi gereken birkaç şey vardı: Bir atı doyurmak

ve birinin halini hatırını sormak gibi.

Kasabadan dışarı çıkan yokuşu tırmanıp bisikletini deniz fenerinin olduğu burnun ucuna doğru sürdü ve tam yemek zamanında Ariadne'nin ahırının önünde durdu. Leonard'ın teknesi hala geri dönmemişti. Ve deniz feneri bekçisiyle karısının yokluğu her geçen gün biraz daha hissediliyordu. Sanki bir anda bütün bu hikayeden çıkmak istemişler gibiydi. Sanki Kilmore Koyu'nu sonsuza dek terk etmişler gibiydi.

Calypso kitabevinin tamamen yıkıldığını bilse kim bilir ne derdi...

Rick tırmıkla son samanı da atın önüne attı.

Yeniden yapmak için önce yıkmak gerek, derdi babası, eğer hala yaşıyor olsaydı.

"Biliyor musun baba, bu hiç de doğru değil," dedi kızıl saçlı oğlan yüksek sesle. Ve der demez de bu ani düşünce karşısında neye uğradığını şaşırdı.

Serseri bir rüzgar denizden eserek oğlanın saçlarını karıştırdı. Denizin yüzeyinde yüzlerce küçük girdap oluştu ve tepedeki ağaçlar bir o yana, bir bu yana yattı.

Hayatında ilk defa Rick'in düşünceleri babasının bir sözüyle çelişiyordu. Bu hoş bir his sayılmazdı. Babasının deneyimlerinin onu koruduğu duygusunu kaybettiğini hissetti. Sanki aniden kendi başına buyruk hareket etmek zorunda kalmış gibiydi.

Omuzlarını silkip bisikletine geri döndü.

Julia'yla bir hayat kurmak için yıkmam gereken hiçbir şey yok, dedi kendi kendine ve yeniden pedallara asıldı.

Ama tam olarak nasıl bir hayat kuracaktı? Kalbi giderek daha hızlı atıyordu ve bunun nedeni pedal çevirmesi değildi.

Bir dönemecin ardından Oblivia Newton'ın evi aniden karşısına çıkınca Rick gülmemek için kendisini zor tuttu. *İşte bu olur,* diye düşündü, yenisini, muhtemelen daha güzelini yapmak için bunu seve seve yıkabilirdi.

Çimentodan yapılma alçak ve geniş bir binaydı. Ters dönmüş bir pastaya benziyordu. Sahil yolunun hemen üzerindeki küçük bir tepeye sıkı sıkı yapışmıştı. Mor bir begonvil, dallarını evin ön cephesine yaymıştı ve neyse ki bu çirkinliğin büyük bölümünü gözlerden gizliyordu.

Önceki geceye kadar ev uzun süre boyunca boş kalmıştı. Ev sahibinin ölümü unutulup gitmiş, bu zengin kadının tüm mal varlığı babası Kara Volkan'a geçmişti. Gene de adam bu eve adım atmak bile istememişti.

Haksız da sayılmaz hani, diye düşündü Rick, bahçe kapısına doğru pedal çevirirken.

Zili çaldı ve birilerinin gelip açmasını beklerken demir parmaklıklardan içeri baktı. Ama gelen giden yoktu.

Bunun üzerine bağırmayı denedi. Ancak o zaman arkadaşının gülen yüzü pencerede belirdi. Ve bu arkadaşı Anita Bloom'dan başkası değildi.

"Zili duymamışım!" diye bağırdı siyah saçlı kız.

Tabii ya, diye düşündü Rick. *Elektrikler kesikti.*

Anita oğlanı içeri almak için aşağı indi. İki çocuk el birliğiyle

raylı kapıyı açtılar.

"Yeni bir haber var mı?" diye sordu kız.

Rick hayır anlamında başını salladı.

Bisikletini yere bırakıp selesine taktığı babasının saatini aldıktan sonra Anita'nın peşi sıra spiral merdiveni tırmanıp ilk kata çıktı.

Oblivia Newton'ın evi, muhteşem bir deniz manzarasına açılan iki penceresi ve "fütüristik" denilen tarzda huzursuz edici bir şekilde döşenmiş mobilyalarıyla geniş ve boş bir alandan oluşuyordu. Rick'e bir buzdolabının içini hatırlatmıştı.

"Baban?" diye sordu kızıl saçlı oğlan kafası karışmış bir şekilde etrafına bakarken.

"Aşağıda."

"Eve ulaşabildiniz mi?"

Anita, Rick'e oturması için yüreklere korku salacak kadar modern bir divanı işaret ettikten sonra evet anlamında başını salladı.

"Uzun süre kalamayacağım," diye reddetti oğlan. "Tommi'yle birlikte Venedik'e gideceğiz."

Kız soru soran gözlerle oğlana baktı.

"Senin Venedik'ine değil," diye altını çizdi Rick.

"Hmm."

"Peter'e ihtiyacımız var."

Anita bir anlığına gözlerini kapattı. Uzun bir uyku, duş ve doyurucu bir yemeğin ardından gücünü geri toplamıştı. Yeniden ışıltılı ve hayat dolu bir görünüme bürünmüştü. Yine de

Zaman Kapıları'ndan geçerek gidilecek bir maceraya atılmaya hiç niyeti yoktu.

"Size eşlik edebileceğimi pek sanmıyorum..." diyecek oldu. Rick'in buraya kadar onu davet etmek için geldiğini zannetmişti.

"Bunun için gelmedim," diye araya girdi Rick. "Yola çıkacağını duydum ve veda etmeye geldim."

Bu doğruydu. Annesiyle konuştuktan sonra Anita ve Bay Bloom bir araba ayarlamışlar ve aileyi bir araya getirmek için Londra'ya doğru yola çıkmadan önce çantalarını hazırlamaya başlamışlardı.

"Ama sonra döneceksin, değil mi?"

Anita gülümsedi. "Geri döneceğimin üstüne bahse girebilirsin. En azından Tommi'yi almaya geliriz. Ailesi çok merakta kaldı. Bugün nihayet onlara ulaşmayı başarmış olsak da, babamın onları her şeyin yolunda olduğuna inandırmak için bütün diplomatik yeteneklerini kullanması gerekti."

"Merak etme, ben Tommi'ye göz kulak olurum."

Bir sessizlik oldu. Sanki sorular havada asılı kalmıştı.

Sonunda Anita bu sessizliğe bir son verdi. "Jason'ı gördün mü?" diye sordu gözünü kaçırıp baştan aşağı kızararak.

"Görmedim ama az önce ondan haber aldım. Cezalıymış."

"Anlıyorum. Ya kasabada... son olaylar hakkında neler diyorlar?" diye çabucak konuyu değiştirdi kız.

"Şey, annemin dediğine göre Doktor Bowen'in neden Argo Villası'nı yaktığını kimse anlayamıyormuş. İnsanlar doktora ne

olduğunu merak ediyorlarmış. Bugün aramalara başlayacaklar ama hiçbir şey bulamayacaklarını biz biliyoruz..."

Anita doktorun kötü sonunu hatırlayıp derin bir iç çekti. Sonra ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. "Senin de içindeki bir his başkaları olduğunu söylüyor mu? Zaman Kapıları'ndan haberdar olan demek istedim?" diye konuştu kısık sesle. Bakışları, rüzgarın kırıştırdığı denizin üzerinde amaçsızca dolaşıyordu.

"Kötü birileri mi?" Rick hayır anlamında başını salladı. "Hayır, bu işte başka kötü insanların olduğunu hiç sanmıyorum."

Aslına bakılacak olursa o kadar da emin değildi.

Bölüm 6

MUM IŞIĞINDA İTİRAFLAR

"Ne felaket..." diye mırıldanıyordu Peder Phoenix. Ellerini arkasında birleştirmiş, kilisenin kutsal emanetlerinin tutulduğu odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Kilmore Koyu'nun papazı yalnız değildi. Karşısındaki eski kardinallik koltuğunda Kara Volkan oturuyordu. Papaz bu koltuğu Porto Bello Yolu'ndaki pazardan aldığı zamanı daha dünmüş gibi hatırlıyordu.

Koltuk, eski demiryolları memurunun hayli fazla ağırlığının altında gıcırdadığında Peder Phoenix onu hemen oradan indirmek istese de, harekete geçmeden önce kendisine engel oldu.

O ve Kara hiçbir zaman iyi geçinmemişlerdi ve yeni bir tartışma yaratmak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Aşmaları gereken

bu kadar sorun varken hem de.

"Bayan Bowen nasıl?" diye sordu Kara, her zamanki kaba saba tavırlarıyla.

Peder durup muhatabına endişe dolu bir bakış attı. "Henüz uyanmadı. Hepsi bu kadarla da bitmiyor. Yatakta öylece yatıyor ve zorlukla nefes alıyor. Neyse ki Bowen her şeyi düşünmüş ve evde karısının ihtiyaç duyduğu ilaçlarının isimlerinin yazılı olduğu ayrıntılı bir liste bırakmış."

"İlaçlar mı?" diye sordu Kara Volkan kuşkuyla. Daha birkaç gün önce çocuklar Kilmore Koyu'nun tek doktorunun eczanesinde, bilindik ilaçların arasında çok özel bazı haplara rastlamıştı. Hayali yerlerden gelen bu hapların çok şaşırtıcı bazı etkileri vardı.

"Hepsi güvenilir ilaçlar," diye cevap verdi Peder Phoenix, sanki Kara Volkan'ın aklını okumuş gibi. "Uyku verici bir bitki çayı hariç. Bu yüzden bir süredir kendi kendime Bayan Bowen ihtiyaç duyduğu için mi uyuyor, yoksa kocası rahatça hareket etmek için mi onu uyutuyor diye sormadan edemiyorum."

"İkincisi," diye karşılık verdi Kara Volkan. "Bowen'in kasabayı terk etmeden önce halletmesi gereken bazı 'hassas' konular vardı. Ve uyuyan bir kadına açıklama yapmaya gerek kalmazdı."

Peder kederli bir şekilde başını salladı. "Öyleyse... ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi sonra.

"Onu uyandır. Ve neler olduğunu anlat. Bir şey yapmadan olayların rayına oturmasını bekleyemezsin. Bakarsın Penelope'nin yerini öğreniriz." Kara uzun süre sustu, sonra ekledi. "Kızına haber verdiniz mi?"

Peder Phoenix hayır anlamında başını salladı. "Henüz değil. Biri haber verdiyse bile benim haberim yok. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Londra'da," diye hatırlattı eski demiryolları memuru. "Bana kalırsa kasabada başkasının aklına gelmeden önce ona bizim ulaşmamız daha doğru olur."

"Dedikodular yayılmaya başladı," diye ekledi Peder Phoenix. "İnsanların sorular sormaya başlaması yakındır."

"Doğal olarak," diye karşılık verdi Kara Volkan. Huzursuzca kımıldanınca altındaki kardinallik koltuğu gıcırdadı. "Doktor Bowen ortadan kayboldu, Argo Villası'nda yangın çıktı ve onun arabası villanın bahçesindeydi. Bana kalırsa, tüm bunlar birilerini meraklandırmak için yeterli sebepler."

"Bu kadarla da bitmiyor. Yangını söndürmek için yukarı çıkanlar arasında Kunduz ve Başparmak da vardı."

Kara Volkan endişeli bir ifadeyle başını salladı. Kunduz ve Başparmak, bayağı uzun zamandır Kilmore Koyu'nda memurluk yapan iki polisin takma isimleriydi. Mantık yürütmek söz konusu olduğunda pek de keskin zekalı tipler sayılmazlardı ama fazla soru sormamaları ve ayak altında dolaşmamaları daha iyiydi.

Eski demiryolları memuru, bu ikisi içeri burunlarını sokup onun notlarını ve daha kim bilir neleri karıştırmadan önce doktorun mahzenine inip ortalığı toparlamıştı.

"Bowen... kim tahmin edebilirdi ki?" dedi yüksek sesle. "Aşağılık herifin tekiymiş. Tüm bu yıllar boyunca bizi gözetlemiş, kimselere fark ettirmeden Zaman Kapıları'ndan geçip seyahatler

yapmış, üstüne üstlük bir de onu kullanmış: İlk Anahtarı..."

"Ve nihayet karanlık bir yarığın içine düştü ve yerin dibini boyladı. Şimdi sadece sizlerden birinin onu aramak için yollara düşmemesini umuyorum."

Kara Volkan sinsice sırıttı. "Sen önce Leonard'ın dönmesini bekle."

"Bu hikayeye artık bir son vermelisiniz," diye itiraz etti Peder Phoenix. "Bowen bardağı taşıran son damlaydı. Bu olanlara makul ve kabul edilebilir bir bahane bulmakta bile zaten büyük sorunlar yaşayacağız."

Kara sabırsızca içini çekti. "Makul ve kabul edilebilir bir bahane mi istiyorsun? İşte sana bir tane: Bowen bir çağrı üzerine Argo Villası'na çıktı. O sırada evi yakmak üzere orada bulunan haydutları gördü, bir itiş kakış yaşandı ve zavallı, kahraman doktorumuz denize düştü."

"Öyleyse haydutlara ne oldu?" diye sordu peder şüpheyle.

"Kaçtılar."

"Nereye?"

Kara Volkan gözlerini yukarı kaldırdı. "Denize olamaz mı?"

"Denize doğru kaçan haydutlar, öyle mi?"

"Evet, onlara k-o-r-s-a-n denir. Oldu mu?"

Peder Phoenix güvensiz bir ifadeyle ona baktı. "Kara, yirmi birinci yüzyıldayız! Korsan diye bir şey yok."

"Sen öyle san!" diye bağırdı eski demiryolları memuru. "Bazen en beklenmedik anda cehennemin alevlerinden geri çıkıyorlar."

Bunu duyan peder elini salladı. "Ağzından çıkanlara dikkat

et Kara. Tanrı'nın evinde olduğunu unutma."

"Sırası gelmişken," diye karşılık verdi ötekisi saygısızca, "katılmamız gereken bir cenaze var. Her zamankinden. Ölünün olmadığı bir gömme töreni."

"Banner'a ve karı koca Moorelara yaptığımız gibi..." Peder Phoenix teslimiyetle başını salladı. "Böyle giderse yakında Kilmore Koyu mezarlığı boş tabutlarla dolu olacak."

Bu cümle karşısında Kara Volkan kuvvetli bir kahkaha patlattı. Sonra ayağa kalktı ve kutsal emanetlerin bulunduğu odanın kapısına doğru yürüdü.

Fakat tam çıkacaktı ki pederden yeni bir soru geldi. "Onu arıyor musunuz?"

Eski demiryolu memuru durdu. "Evet," diye itiraf etti.

"Nereye gittiği hakkında bir fikriniz var mı?" Peder Phoenix bir an için Kara Volkan'ın gözlerinde öfke görür gibi oldu ve ekledi. "Size yardım edemediğim için üzgünüm ama burada bana ihtiyaç duyan başka insanlar var. Veteriner hekim ilaçlar konusunda azıcık bilgisi olan tek kişi, halen sular altında olan evler var ve-"

"Senden yardım istemeye gelmedim Phoenix. Sadece seni bilgilendirmek istedim. Bize bir şey olur diye." Kara Volkan döndü. "Öte yandan... sana günah çıkartan ilk kişi olmadığımı düşünüyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

Peder Phoenix uzun bir süre hiç sesini çıkarmadan adama baktı. Sonra gülümseyip etrafa dağılmış bazı eşyaları çekmecelere kaldırmaya başladı. "O hiç bana gelmedi," dedi. "Ne o, ne de Penelope."

"Emin misin?"

"Eminim."

Kara derin bir iç çekti. "Tuhaf, çünkü bize bıraktığı mektupta son yolculuğuna çıkmadan önce seninle konuştuğu yazıyor."

Peder Phoenix bunu duyar duymaz elindeki işi bıraktı ve eski demiryolları memurunun gözlerinin içine baktı. "Kara," dedi sakin bir sesle, "etrafında komplolar görmeye alışık olduğunu biliyorum ama benim saklayacak hiçbir şeyim yok. İnsanlar konuşuyorlar. Bazen günah çıkartıyorlar, evet. Ve eğer bu sırada bir şeyler itiraf ediyorlarsa, benim onlara verebileceğim tek bir garanti var: sessizliğim."

"Anlaşıldı."

"Buraya gelip bana anlattıkları onunla benim aramdadır," diye devam etti peder, Kara'ya hiç kulak asmadan. "Ama seni temin ederim ki Penelope'nin bana anlattıkları arasında benim, Penelope'nin ve Yüce Tanrı'nın dışında başkasını ilgilendirebilecek hiçbir şey yoktu."

Kara Volkan, dua etmeye gelen insanların doldurduğu kilisenin içine şüphe dolu bir bakış attı. Heybetli boşluğun alacakaranlık havası, sel felaketinden kurtulan insanların kendi azizlerine teşekkür etmek için yaktığı yüzlerce adak mumunun ışığıyla aydınlanmıştı.

Eski demiryolları memuru omuzlarını silkti ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Bölüm 7

HAPİSHANE

Nestor ağaçların ardında saklanıp uzun bir süre valilik binasına baktı. Açık renk duvarları, iki katı olan ve bitkilerin arasındaki bir açıkta yükselen büyük bir palmiye ağacının yanına inşa edilmiş eski bir istihkam kalesiydi. Girişin önündeki otlar temizlenmişti. Sol taraftaki dar bir patika, su kuyusuna gidiyordu. Orada burada kale duvarlarından geriye kalanlar göze çarpıyordu. Ortada kırık, paslı bir kapı vardı.

Nestor'un bildiği kadarıyla bu bina aslında hiçbir zaman bir valiye ait olmamıştı.

İçerisi küçük hücrelere bölünmüştü. Bu hücreler kısa süreliğine bölgeyi istila eden korsanlar için tasarlanmıştı. Her halükarda gerçek hapishane adanın ta kendisiydi. Burası, bütün

ticaret rotalarından uzaktı, on sekizinci yüzyılın ortalarından itibaren haritalardan silinmişti ve okyanusun ortasına saplanmış bu kaya yığını dünyanın geri kalanı tarafından neredeyse tamamen unutulmuştu. Sadece Nestor gibi bir avuç hayali gezgin burayı tesadüfen keşfetmişti. Artık bir ismi yoktu ve bu o kadar da önemli değildi. Malesia di Salgari'nin korsan adası gibi buraya "Mompracem" diyebilirlerdi veya Jules Verne'in kaptan Nemo'sunun sığınağı gibi "esrarengiz ada".

Önemli olan tek şey bu adanın kimsenin kaçamayacağı bir yer olmasıydı. Sadece gidiş biletinizin olduğu bir ada. Kusursuz bir hapishane.

Gözetlendiğine dair rahatsız edici histen bir türlü kurtulamayan Nestor otların arasındaki saklanma yerinden çıktı. İstihkam kalesinin karanlık ve kapısız girişine doğru yürüdü ve içeri girmeden önce bağırdı. "Penelope? Benim!"

Ona sadece palmiye ağaçlarını usulca sallayan rüzgar ve martıların çığlıkları cevap verdi.

Birkaç defa daha seslendi, sonra içeri adım attı.

Ve kendisini kasvetli bir elem sahnesiyle karşı karşıya buldu: Antik Arap kumaşları yırtılıp atılmış, Berberi süslemelerinden geriye kalanlar paramparça edilmiş, bazı kısımları yanmıştı... Sanki bu kalenin üzerinden bir hortum geçmişti.

Nestor yerlere serilmiş düzinelerce halının üzerinde yürüdü. Hepsi de lime lime olmuştu. Tüm kaleyi baştan sona, oda oda dolaştı.

Girdiği son oda yakın zamana kadar kullanılmışa benzi-

yordu. Duvarları beyaz sıvalıydı. Bir köşede palmiye ağacının yapraklarından yapılmış tozlu bir hasır şilte göze çarpıyordu. Ortadaki masanın üzerinde ise hindistancevizinden yapılma bir çift kase vardı.

Nestor başını kaldırınca duvarda asılı duran takvimi gördü. Üzerine çizikler atılmıştı.

Noktalar günleri ifade ediyordu.

Çizgiler ayları.

Yıllar küçük artılardı.

On iki tane artı vardı.

Nestor yutkundu. Zorlukla nefes alarak geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Yeniden aynı odalardan geçti: birinci, ikinci. Aniden nefes alamaz oldu. Kendi kendine bu uğursuz adaya gelmekle büyük bir hata yaptığını söyledi.

Nihayet sonunda binanın girişine varabildi. Ama tam ayağını dışarıya attığı sırada, girerken görmediği, kafasının üzerindeki kirişe kazınmış yazıyı gördü:

GEL VE AL

Bir nedenle Nestor bu yazının kendisi için yazıldığından adı gibi emindi.

Düşmemek için duvara tutunup geri geri sendeledi. Yanlışlıkla yerdeki eski servis bardaklarından kalma cam kırıklarına bastı.

Sonra yeniden o sesi duydu. Geldiğinden beri üçüncü kez oluyordu ve Nestor artık emindi. Birisi onu takip ediyordu.

Bu düşünce onu ürkütmek yerine güvende hissetmesine yol açtı. Ne de olsa Metis'i buralara kadar sırf bu yüzden getirmişti.

Kalenin girişine yaslanıp etrafını dinledi. Dışarıda, oralarda bir yerlerde olmalıydı. Değişik bir şey veya bir hareket yakalama umuduyla bakışlarını istihkam kalesini çevreleyen bitki örtüsünün üzerinde dolaştırdı. Fakat ne yazık ki gözleri artık eskisi kadar iyi görmüyordu.

En sonunda Argo Villası'nın bahçıvanı daha fazla beklememeye karar verdi ve topallayarak eşiği aşıp avazı çıktığı kadar bağırdı. "Seni duyabiliyorum! Orada olduğunu biliyorum!"

Cevap yoktu.

"Benim, Ulysses!" diye bağırdı tekrar. "Neden burada olduğumu sen de çok iyi biliyorsun!"

Palmiyelerin arasında esen rüzgar.

Martıların kulakları sağır eden çığlıkları.

"Penelope'yi bulmaya geldim!" diye haykırdı Nestor bir kez daha. Cevap gelmesini beklemek dayanılmaz bir histi. "Seninle mi? Ona bir şey mi yaptın?"

Yine cevap gelmedi.

Nestor kendi kendine küfretti, sonra kaleye doğru isteksizce birkaç adım attı.

"Saklandığın yerden çıkman için ne yapabilirim?" diye bağırdı kollarını sallayarak. "Bak! Silahsızım!"

Sırt çantasını uzağa fırlattı. "Üzerimde hiçbir şey yok!"

Nestor kendisini büyük bir tehlikeye attığının farkındaydı. Bunu çok iyi biliyordu. Ama *onun* küçük oyunlarına daha fazla

tahammül edemeyeceğini de bir o kadar iyi biliyordu.

"Sana yaptığımız şey için özür dilerim! Hakikaten! İntikam mı almak istiyorsun? Seni anlıyorum ama şimdi dışarı çık! Seni bekliyorum!"

Bu sefer Nestor ileri birkaç adım atarak güneşin altına çıktı. Metalik ve soğuk bir güneşti. Aynı zamanda hem gri, hem beyaz. Orada durdu. Saldırgan bir bitki örtüsünün ortasında hiç kımıldamadı. Kayalıklara çarpan çamurlu okyanusun dalgaları, palmiye ağaçlarının arasında dönüp duran kuşlar, yüzünü kamçılayan kumları taşıyan rüzgar...

Sonra... otların arasında bir hareket.

Zamanı gelmişti, diye düşündü Nestor. En büyük düşmanı ortaya çıkmaya karar vermişti.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Birbirlerine meydan okudukları günün üzerinden tamı tamına on iki uzun yıl geçmişti. On iki yıl önce Nestor ve arkadaşları onu çıkışı olmayan bu adaya hapsetmişlerdi. Ve sonra bütün kapıları kapatmışlardı.

Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Fakat aynı zamanda *onun,* dünya üzerinde Penelope'nin nerede olduğunu söyleyebilecek tek kişi olduğunu da biliyordu.

Yaprakların arasında bir el belirdi.

"Uzun zaman oldu..." diye mırıldandı Nestor, etkilenmiş gibi.

Otların arasından akarcasına hareket ederek bir figür ortaya çıktı.

İhtiyar bahçıvanla arasında on adım ya var, ya yoktu.

Nestor tek kaşını kaldırdı. "Üstüme iyilik sağlık... sen de kimsin?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Ben mi?" diye cevap verdi, ihtiyar bahçıvanın önünde cisimleşen ufak tefek oğlan. "Benim adım... Flint. Ve galiba, buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Bölüm 8

İKİ KİŞİLİK BİR YOLCULUK

Gangsterlerinkini andıran siyah camlı devasa otomobilin torpido gözü aniden açıldı. İçinde bir dolu evrak muhafaza edilmekteydi.

Öndeki yolcu koltuğunda oturan Anita, garajın karanlığına aldırmadan evrakları dizlerinin üzerine koydu ve birer birer incelemeye başladı.

Neredeyse şıp diye arabanın ruhsatını ve sigorta kağıtlarını bulup yerine yerleştirdi. *Mükemmel,* dedi kendi kendine. *Her şey yolunda gibi görünüyor.*

Muhakkak ki otomobil onların zevkine göre bayağı büyüktü. Deri koltukları, kapılardaki ceviz ağacı kaplamaları ve insanın

aklına gelebilecek her türlü şeyi -koltuğun açısını, yüksekliğini ve baş koyma yerini- ayarlamaya yarayan bir yığın düğmesiyle büyük ve kabaydı.

Siyah saçlı kız çabucak elindeki öteki evrakları gözden geçirdi: Küçük not kağıtları, ikiye katlanmış restoran reklamları, bir gala gecesi daveti, bir spor salonunun rulo edilmiş kitapçığı, bir yakıt çizelgesi ve önemli insanların üye olabildiği bir kulüp broşürü.

Anita salonda asılı olan dev posterlerden Oblivia Newton'ı tanıyordu. O portreyi, torpido gözünden çıkan evraklarla bağdaştırması çok da zor olmadı. Kadının dolaptaki kıyafetlerini de görmüştü. Jimnastik aletleri de hala evde duruyordu. Devasa su masajı aleti de. Hepsi evin gerçek sahibi her an dönecekmiş gibi öylece bırakılmıştı.

Ne Anita, ne de babası onlara elini sürmüştü. Yatak odasında uyuyup banyo ve mutfağı kullanmak dışında hiçbir şeyi kullanmamışlardı. Sadece Kara Volkan'ın önerisiyle birkaç gün için siyah otomobili kullanmaya karar vermişlerdi.

Londra'ya dönüp Bayan Bloom'u almaları ve onu Kilmore Koyu'na getirmeleri en fazla bu kadar sürerdi.

"Evi görünce annemin yüzünde oluşacak olan ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diye kıkırdadı Anita kendi kendine.

Ardından her şeyi tekrar yerine koydu. Tam bu sırada beyaz bir zarf spor salonunun kitapçığının arasından kurtulup yere düştü.

Anita öne doğru eğilip zarfı aldı. Üzerinde bir nakliye şirketi tarafından Oblivia Newton'a yollandığı yazıyordu.

Homer&Homer
Kaliteli Nakliye
Grays Inn Yolu 9b
WC1X8WB, Londra

Anita zarfın açık olduğunu fark etti.

İşaret parmağıyla zarfın kapağını kaldırdı ve içinde iki tane kağıt olduğunu gördü. Bir tanesi uzun ve dar bir kağıttı, ötekisi mektup kağıdı boyutlarındaydı.

Yapmamalıyım...

Zarfı parmakları arasında kararsızca evirip çevirdi. Kendi kendine Homer&Homer ismini daha önce nerede duyduğunu sordu. Ardından mektup Oblivia'ya gönderildiğine göre yapması gereken en doğru işin Kara Volkan'a başvurmak olduğuna karar verdi.

Zarfın açık olduğunu gören eski demiryolu memuru muhtemelen onu Anita'nın açtığını düşünecekti. Sonuçta bu da aynı kapıya çıkıyordu...

Bu tam da Jason'lık bir davranış, dedi tiksinerek.

Etrafına bakındı. Garaj karanlık ve sessizdi. Babası evin içinde bir yerlerde işlerini hallediyordu.

"Oh, kör şeytan! Altı üstü sadece bir göz atacağım!"

Elleri titreyerek uzun ve dar kağıdı zarfın içinden çıkardı ve

birkaç saniye ağzı beş karış açık vaziyette kağıda baktı: Olivia Newton tarafından imzalanmış, yarım milyon sterlinlik bir banka çekiydi.

Şokun etkisinden kurtulduktan sonra ikinci kağıdı da çıkardı ve okumaya başladı:

Sevgili Bayan Newton,

F.L. müzakeresini takip etmem için büyük bir cömertlikle avans olarak vermeyi düşündüğünüz banka çekini geri göndermek zorunda kalmaktan ötürü büyük utanç duyuyorum. Halihazırda size söylediğim üzere, zaten ben bu işin sonunu getirmek niyetinde değildim.

Eğer fikrinizi değiştirirseniz, her şeye rağmen, isminiz alıcı listesinin en başında olacaktır. Bu süre içinde size en içten sevgilerimi gönderiyorum.

Frank J. Homer

Anita birkaç satırlık mektubu çabucak okudu, yerine geri koydu ve düşünceli bir ifadeyle alnını kırıştırdı. Hangi müzakereden bahsediyorlardı?

F.L. diye tekrarladı. *F.L. müzakeresi.*

Tam bu sırada garajın dışından gelen seslerle irkildi. Alelacele torpido gözünü kapattı ve garajdan çıktı.

Güneşin kuvvetli ışınları aniden gözlerine girince başını eğmek zorunda kaldı. Birkaç saniye için hiçbir şey göremedi.

"Anita?"

"Küçük hanım?"

Şekilleri seçebilmeye başlar başlamaz Anita, Oblivia Newton'ın evinin kapısının karşısındaki yolda duran Makasçı Kardeşleri tanıdı.

"Nasılsın?"

"Her şey yolunda mı?"

Kız bir elini saçlarının arasından geçirip kulaklarının arkasına attı. Begonvillerin arasındaki otomatik kilidi buldu fakat elektriklerin kesik olduğunu hatırlayıp kapıyı elle açtı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu karşısındaki iki kundakçıya.

Makasçı Kardeşler utanmışa benziyorlardı.

"Duyduk ki... yola çıkacakmışsınız."

"Evet, hatta... Londra'ya dönüyormuşsunuz."

Anita bir kez daha alnını kırıştırdı. Tüm bunları nereden bilebiliyorlardı? Gideceklerinden sadece Rick'e bahsetmişti, o da muhtemelen Tommi'ye söylemişti. O da Kara'ya söylemiş olabilirdi, Kara da...

"Doğru," diye kabul etti. Sorun yaratmaya gerek yoktu. "Yola çıkmak üzereyiz."

"Ah, ama bu harika!" diye bağırdı sarı saçlı adam.

"Evet, gerçekten de muhteşem..." diye ekledi kıvırcık saçlı kardeşi.

Anita, kundakçıların arkasına bir göz attı. "Yalnız mı geldiniz?"

"Voynich'den mi bahsediyorsun?" diye sordu sarı saçlı adam. Utançtan pancar kesilmişti. "Eh, evet, şefimiz kasabada kalmayı tercih etti. Ama biz... şöyle hoş bir... gezinti yaptık."

"Biraz hava aldık."

Gerçeği söylemek gerekirse bu ikisi biraz dağılmış görünüyorlardı. Sanki dağ bayır koşmuşlardı. Kıyafetleri lime lime olmuş ve ayakkabılarının tabanı neredeyse tamamen aşınmıştı.

"Buradan geçiyorduk ve bir size soralım dedik... Evet, şey acaba... acaba geçerken bizi de bırakabilir misiniz?"

"Londra'ya dönmemiz hayat memat meselesi. Otomobilimizi havaalanının park yerinde bıraktık ve... eğer onu bir an evvel oradan alamazsak, korkarım ki yeni bir otomobil satın almak durumunda kalacağız."

"Tabii bir de Londra'daki binamıza uğramak istiyoruz."

"İşler nasıl gidiyor diye bir bakmak için. Biraz da idman yapmak için."

Anita gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Peki şefiniz bu duruma ne diyor?" diye sordu elinden geldiğince ciddi bir ses tonuyla.

"Ah, o mu? Ne desin... bizimle geleceğini hiç sanmıyorum," diye cevap verdi sarı saçlı adam.

"Aslına bakarsan bundan böyle bizim şefimiz olmak isteyebileceğini bile sanmıyorum," diye ekledi kıvırcık saçlı. "Burayı sevdi. Burada kalıp yazı yazmaya devam edeceğini söylüyor."

"Tuhaf, öyle değil mi? Başkalarının yazdığı kitapları yok etmekle geçen bir hayatın ardından şimdi bir kalem, bir kağıt ve

denize bakan bir masadan başka bir şey istemiyor."

"Fakat bahse girerim şehir havası sizin burnunuzda tütüyordur..." diye dalga geçti Anita. Giderek daha çok eğleniyordu.

"Ne derler bilirsin," diye karşılık verdi kıvırcık saçlı, "'kır havası, köylüler pencereleri kapayıp uyudukları için temizdir. Şehir havasıysa-"

"Bekle bir dakika..." diye araya girdi sarı saçlı adam. "Bu Ezra Pound'dan mıydı?"

"Eugene İonesco!" diye düzeltti kardeşi, kasım kasım kasılarak. "Her neyse, sen haklısın Anita. Şehir havası burnumuzda tütüyor. Aynı nedenle başka şeyleri de özledik: Çamaşırhaneleri, kasvetli haberlerle dolu gazeteleri, tıklım tepiş metro istasyonlarını, trafik gürültüsünü..."

"Ve Frognal Lane'deki Kulüp'teki sigara tüttürmelerimizi!"

"Frognal Lane..." diye mırıldandı Anita. Beyninden vurulmuşa dönmüştü. "Tabii ya! Demek ki F.L. bu anlama geliyormuş!"

İki kundakçı şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Oblivia Newton, Mooreların Londra'daki eski evini satın almaya çalışıyormuş!" diye devam etti kız. "Peki ama sizce neden?"

"Biz... nereden bilelim," diye cevap verdi sarı saçlı adam.

"Oblivia da kim?" diye sordu kıvırcık saçlı.

Ama Anita çoktan arkasını dönmüş ve bahçeden eve giden merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Bir yandan da bağırıyordu. "Beş dakika bekleyin! Ben babamı çağırmaya gidiyorum, son-

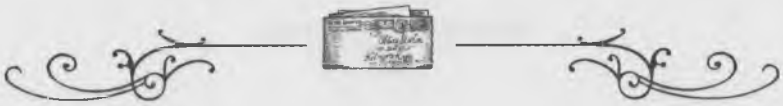

ra yola çıkabiliriz! Ne olursa olsun bana şu Frognal Lane'deki Kulüp'ü göstermelisiniz! Bunun çok ilginç bir deneyim olacağına kalıbımı basarım!"

Kız begonvillerin ardındaki camlı ve sürgülü bir kapıdan geçip gözden kaybolur kaybolmaz kıvırcık saçlı adam sarı saçlı kardeşine dönüp "Galiba bizi bırakacak birini bulduk," dedi.

Ve ötekisi cevap verdi. "Şükürler olsun! Eve dönüyoruz."

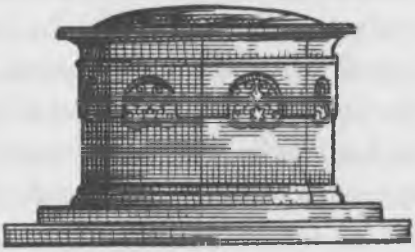

Bölüm 9

BİN KANALLI ŞEHİR

O şehre gelmek insanın üzerinde her zaman tarif edilemez bir duygu bırakıyordu.

Rick'in Venedik'e son yolculuğunun üzerinden uzun zaman geçmişti ama orayı hala en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Julia'yı öpmek için gereken cesareti bulmasına buraya gelmeleri yol açmıştı.

Öte yandan Tommaso'nun aslan kesilip kundakçılardan kaçmasının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Dolayısıyla tanıdığı Venedik'le arasındaki farkı ayırt edememişti. Tabii sırf bu yüzden İngiliz arkadaşından daha az heyecanlandığını söylemek haksızlık olurdu. Tommi için buraya gelmek eve dönmek demekti.

Seyahate çıkmadan önce ikisi Baykuş Yolu'nun kavşağında buluşmak için sözleşmişlerdi. Oradan Aynalar Evi'ne giden girintili çıkıntılı toprak yolu yürüyerek aşmışlardı. İçeri girdiklerinde onları Peter Dedalus'un eski evine bekçilik eden büyük, beyaz bir baykuş karşılamıştı. Bu arada Tommi'nin her tarafı koklamaya çalışan yavru pumasıyla da yakından ilgilenmişti.

Ardından Peter'in Zaman Kapısı'ndan geçmişler ve nihayet kendilerini Amor degli Amici geçidinde, on yedinci yüzyıl Venedik'inin ortasında buluvermişlerdi.

Etraflarına bakarlarken olağandışı hiçbir şey dikkatlerini çekmedi. Peter Dedalus'un mekanik gondolu yakınlardaki bir palamara bağlanmıştı. Fakat kanalın sularını görmesiyle birlikte küçük puma sızlanmaya başladı.

"Galiba onu yere bırakmanın yolunu buldun!" diye dalga geçti Rick, gondola binip ayaklarıyla nasıl kumanda edeceğini öğrenmeye çalışırken. Kilmore Koyu saatçisinin fevkalade zekasının eseri olan gondol, pedallardan oluşan çok yönlü bir sistem sayesinde hareket ediyordu.

Tommaso çabucak gondola atladı. Küçük puma ise onları kanal boyunca takip etmeye başladı. Fakat ilk köprüyü görür görmez üzerine çıktı ve oradan Venedikli oğlanın kollarına atladı.

"Yapacak bir şey yok!" diye içini çekti oğlan. "Görünüşe bakılırsa bu pire torbası hayattaki yegane amacının bana eziyet etmek olduğuna karar vermiş!"

Arapsaçına dönmüş kanalların arasında yönlerini tayin edip gondolun burnunu Alberto ve Rossella Caller'in yaşadığı Santa Marina mahallesine doğru çevirdiler. Orası Peter Dedalus hakkında bilgi edinebilmeyi umut ettikleri tek yerdi. Üstüne üstlük bir zamanlar Penelope'nin ailesine ait olan evin içindeki gizli bir odada, Peter yasadışı bir matbaa makinesi yapmıştı ve makinenin arada sırada çalışacağı tutuyordu.

Ermeni kanalı boyunca sessizce kayıp giderlerken bir noktada, "Biliyor musun?" diye sordu Tommaso. Baklava şekilli büyük bayraklar kanala bakan gotik balkonlardan aşağı sarkıyordu ve en heybetli sarayların setli ve yivli pencerelerinin ardında zengin işlemeli tavan perdeleri seçiliyordu. "Bugün daha yeşil ve daha durgun olan suyun dışında Venedik çok fazla değişmemiş."

Rick cevap vermedi ama gülümsedi.

Sıra sıra dizilmiş "mancınıklar", gondollar yanaşsın diye suyun içine saplanmış yüksek direklerin yanından geçtiler ve sayısız köprünün altından geçip giderek daralan küçük su kanallarından meydana gelmiş bir labirentin içinde yollarına devam ettiler. Derken yakınlardaki bir fırından burunlarına sıcak ekmek ve krep kokuları gelmeye başladı. İki çocuk yollarından sapmamak için kendilerini zor tuttular.

Birkaç dönemecin ardından Rick, Tommi'ye yavaşlamasını işaret etti. "Geldik," diye ekledi.

Fakat Callerlerin evine bakan dar su kanalının dibinde onları kötü bir sürpriz bekliyordu.

"Dur!" diye bağırdı kızıl saçlı oğlan bir anda. "Hemen geri dönmeliyiz!"

Çabucak ters yönde pedal çevirmeye başladılar ve gondolu, içi çeşitli malla dolu geniş bir teknenin arkasına sakladılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Tommaso endişeyle.

Rick cevap vermekte acele etmedi. Mekanik gondoldan inip hızlı hareketlerle halatı bir palamara bağladı. Ardından Venediklilerin "kaideler" dediği kanal boyunca uzanan dar kaldırımda ilerledi ve bir binanın köşesinden başını uzatıp orada neler olduğunu daha iyi görmeye çalıştı.

Doğru görmüştü. Callerlerin evinin önünde rahatsız edici görünüşleri olan tuhaf insanlar dört dönüyordu. Üzerilerinde gri renkli cübbeler, siyah şapkalar ve kuş gagası şeklinde maskeler vardı.

"Duka'nın gizli muhafızları," diye homurdandı, eski düşmanlarını hatırlayan oğlan.

Tommi de bir dakika sonra küçük pumayı omzuna atmış vaziyette yanma geldi. Venedikli oğlan başını uzatıp neler olduğuna baktı. Yeniden arkadaşına döndüğünde gözlerinde niyetini belli eden bir parıltı vardı. "Aralarına karışabilirim," dedi sırt çantasını işaret ederek. "Kostümü yanımda getirdim!"

Kundakçılardan çaldığı maskeden ve cübbeden bahsediyordu. Onu bir gün önce Tersane'den kaçarken almıştı.

Rick bu fikri bir süre kafasında tarttı. Sonra hayır anlamında başını salladı. "Çok riskli," dedi.

Tommi hayal kırıklığıyla ona baktı, fakat istese de istemese

de arkadaşına hak vermek zorundaydı.

Birkaç dakika daha orada kalıp fark edilmeden karşılarındaki sahneyi izlediler. Sonra muhafızların kapıdan dışarı dişli çarkları ve silindirleri olan devasa bir makine çıkardıklarını ve onu kanalın sularına attıklarını gördüler. Peter'in matbaa makinesi gözlerinin önünde yok olmuştu.

Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmaktan başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Gerisingeri kaidelerin üzerinden geçerek gondola doğru koştular. Her ikisi de ateş püskürüyordu ama nereye gidecekleri hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu.

Tabii ki bu kötü haberle Kilmore Koyu'na dönmek istemiyorlardı ama Peter'i nasıl bulacaklarını da bilmiyorlardı.

Arkalarına bile bakmadan pedalları çevirmeye başladılar. Kasvetli düşüncelere öylesine dalmışlardı ki hemen arkalarında, suda meydana gelen tuhaf hareketi bile fark etmediler. Bunun farkına yalnızca yavru puma varmış gibi görünüyordu çünkü hayvan, kanalın sularına düşme riskine rağmen gondolun kenarından yarı beline kadar sarkıp suyu koklamaya başlamıştı.

Bir süre sonra Tommaso, "Galiba benim bir fikrim var!" diye bağırdı. Ulysses Moore'un Venedik'te geçen kitabında küçük bir dükkan sahibinden bahsedildiğini hatırlamıştı. Adamın adı Zafon'du. Deri kaplı defterler satıyor, Ulysses'i, Leonard'ı ve arkadaşlarını tanıyor gibi görünüyordu.

"Onu nerede bulacağımızı biliyor musun?" diye sordu Rick.

Tommaso evet anlamında başını salladı. Bunu yapabileceğinden emindi. "Tersane tarafında," diye açıkladı.

Sakinleri tarafından En Sükunetli Şehir olarak adlandırılan Venedik'in tersanesine ayak bastıklarında, Zafon'un dükkanının bulunabileceği kanal yolunu aramaya başladılar. Fakat ellerinde kesin bir adres yoktu, dolayısıyla gelişigüzel bir şekilde dolaşıyorlar, kanalın açıldığı bütün arka yollara dalıyorlardı. Birkaç defa yollarını kaybettiler ve kendilerini Venedik'in kendine özgü minicik ve beklenmedik meydanlarından olan ve Istria bölgesinin taşlarından yapılma, dev bir sütun başı şeklindeki küçük bir kuyunun; Venediklilerin tanımıyla bir "alyans"ın etrafına kurulmuş "küçük meydan"lardan birinde buldular.

Aynı anda yavru puma korku içinde kuyuya doğru tıslamaya başladı.

"Sana ne oluyor pire torbası?" diye sordu Tommi, şaşkınlık içinde.

"Hoşuna gitmeyen bir şey görmüş olmalı," dedi Rick ve kontrol etmek için kuyuya yaklaştı.

Kuyunun üst kısmına kare şeklinde bir çerçeve yerleştirilmişti, gövdesiyse aralarında uygun adım yürüyen küçük aslanların bulunduğu testilerle süslenmişti. Kuyunun ağzı demir parmaklıklarla kapalıydı ama aralardan birkaç metre aşağıdaki tatlı su görülebiliyordu.

Kısacası tuhaf bir şey yoktu.

Oğlanlar omuzlarını silktiler, küçük meydanı geçtiler ve bir

sonraki sokağa saptılar. Fakat yavru puma kuyuyu olabildiğince uzağında tutmaya özen göstererek geniş bir yay çizdi ve o tarafa bakmamaya çalıştı.

"İşte!" diye bağırdı Tommaso aniden.

Gösterdiği yerde yol çatallanıyordu. Bunlardan dar ve rutubetli birinin üzerinde bir levha asılıydı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

ZAFON'UN İKİNCİ EL DÜKKANI

O tarafa doğru koştular. Bu sırada arkalarındaki kuyudan uzun ve dar bir periskobun çıktığını, camdan gözünü birkaç defa kendi ekseni etrafında döndürdüğünü, yolu denetleyip sonunda yeniden demir parmaklıkların arasında gözden kaybolduğunu ikisi de fark etmedi.

Bölüm 10

VERONA'NIN ÇATILARI

Bayan Bloom gider gitmez çevirmen, "Harekete geçebiliriz," dedi Fred Ayaktauyur'a. Kadının gittiğini güvenlik kamerasından görmüş ve birkaç dakika daha öylece durup pasajdaki dükkanları gösteren küçük ekrana bakmıştı.

Yol açıktı.

Gene de çıkmak için "arka kapıyı" kullanmak daha akıllıca olacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Fred utana sıkıla.

"Seni eve götürüyorum," diye cevap verdi çevirmen. "Bowen gizlendiği yerden çıktığına göre senin de burada kalıp saklanmana gerek kalmadı."

"Harika! Tam da canım Tombul Tatlıcı'nın pastalarından

çekiyordu!" diye bağırdı Kilmore Koyu'nun sicil dairesi memuru. Fakat aniden kederlendi. "Kim bilir ödemesi gecikmiş kaç tane borcum vardır şimdi! Dönmek için ne kadar paraya ihtiyacımız var?"

Çevirmen başını salladı. Tabii ki bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Bir anda büyük bir huzursuzluğa kapıldı. Eco ve öteki kundakçılar teorik olarak artık bir tehdit oluşturmuyor olsalar da, onlara elini kolunu sallaya sallaya dışarı çıkacak kadar güvenmiyordu. Birilerinin kendisini izlediğine dair bir duygu içini kemirmeye devam ediyordu. Ona kalırsa aynı birileri o, Ulysses Moore'un günlüklerini tercüme etmeyi bırakmadığı sürece rahat etmeyecekti. En çok da şimdi, her şey neredeyse sona ermişken.

Koridoru dolduran kitapların arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Sonra aralarından birini seçti, açtı, kapattı ve şöyle dedi: "Heba edilmiş onca hayal gücü!"

Fred soru soran bir ifadeyle adama bakıyordu.

Çevirmen güldü, sonra derin bir nefes aldı. "Her halükarda artık buradan çıkmamız gerekiyor. Mademki, tersi kanıtlanmadığı sürece akıbeti *hayali* olacak, prensip olarak yapmamamız gereken şeyleri yaparak hareket edebiliriz."

Fred Ayaktauyur başını salladı. "Seni takip edemiyorum."

"Beni kayıp mı ettin?"

Fred gözlerini kırpıştırdı.

"Affedersin," diye kıkırdadı çevirmen. "Sadece bir kelime

oyunuydu. Böyle şeyleri çok severim. Anlarsın ya, bu benim işim." Sonra ellerini çırptı. "Hadi! Buradan kaçmamız gerekiyor. Ve 'kaçmak' derken, gerçekten de *kaçmayı* kastediyorum. Aynen filmlerdeki gibi."

"Filmlerdeki gibi mi?"

"Aynen."

"Acaba sadece... asansöre binsek olmaz mı?" diye sordu Fred Ayaktauyur. Kaygılanmaya başlıyordu.

Çevirmen keyifle güldü, ardından kapının yanındaki portmantoya gitti ve oradan aldığı bir rüzgarlığı çabucak üzerine geçirdi. Biri siyah bağcıklı, öteki beyaz bağcıklı bir çift spor ayakkabıyı da ayaklarına geçirdikten sonra şişmiş bir sırt çantayı omzuna attı. "Şimdi yola çıkmalıyız," dedi sonunda. "Üzerine su geçirmeyen bir şeyler giysen iyi olur."

"Ama dışarısı günlük güneşlik!"

"Bana güven."

Çevirmen odalardan birinde gözden kayboldu ve bir saniye sonra elinde su geçirmeyen bir yağmurlukla geri döndü. "Bunu üzerine giy de yukarı çıkalım."

"*Aşağı inelim*, demek istedin herhalde?"

"Hayır, hayır. Gerçekten de *yukarı çıkalım* demek istedim."

Çevirmen evin kapısını açıp merdivenlerden aşağı baktı. "İyi," diye belirtti. "Şimdi beni izle, çabuk."

Apartmanın basamaklarını tırmanmaya başladılar

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Fred Ayaktauyur, ayaklarını sürüyerek ilerlerken.

"Yüksekten korkar mısın?"

"Hayır, sanmıyorum ama-"

"Harikulade!"

Çevirmen çantasını sırtından indirmeden içini karıştırmaya başladı. Sonunda ucunda bir krampon olan ince mi ince bir ip çıkardı.

Bu sırada apartmanın en üst katına da gelmişlerdi. Çevirmen bir zile bastı, cevap gelmeyince bir anahtarlık dolusu anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. "Şansımız varmış ki büyükannemler evde değiller."

Fred Ayaktauyur sesini çıkarmadan onu takip etti.

İkisi çabucak giriş holünden geçip küçük bir merdivene ulaştılar. Burası şehrin çatılarının ortasındaki bir terasa açılıyordu. Havaya aromatik otlardan oluşan fantastik bir koku hakimdi.

Çevirmen çevik bir hareketle biberiyelerle kaplı alçak bir duvara çıktı, ipin ucundaki kramponu eline aldı ve şöyle dedi: "İnan bana göründüğü kadar zor değil. Bu ipler hemen hemen *büyülüdür.*"

Sonra kaşla göz arasında ipi yolun karşı tarafındaki bir apartmanın çatısına fırlattı.

"İşte oldu."

"İşte oldu, ne?" diye bağırdı Fred Ayaktauyur.

"Bak, sadece benim yaptıklarımı yapacaksın..." dedi çevirmen, ipi beline bağlarken. "Sana verdiğim yağmurluğun içindeki düğümleri görüyor musun? İnan bana, bu bir çocuk oyunu. Adı bile var: Çatıların Tilkileri!

"Çatıların Tilkileri de ne?"

"Var olmayan bir Orta Çağ Teşkilatı," Çevirmen bunu sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söylemişti. "Adı sadece Ulysses Moore'un günlüklerinde geçiyor. Altıncı kitap. Ama şimdi, izin verirsen ben gidiyorum. Kilmore Koyu bizi bekliyor!"

İsim: **Bilinmiyor (Çevirmen)**

Yaşadığı yer: Verona

Ayırt edici özellikleri: Hakkında bilinen çok az şeyden bazıları otuzlu yaşlarında olduğu ve Ulysses Moore'un günlüklerini çevirdiği üzerine. Bu yüzden başına bir sürü bela açmış.

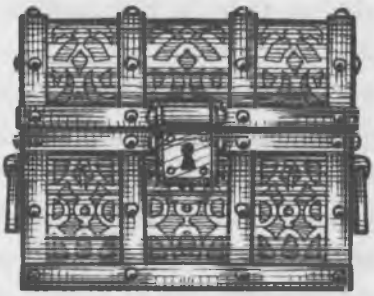

Bölüm 11

BEKLENMEDİK BİR KARŞILAŞMA

"Flint mi?" dedi Nestor, kendi kendine rüya görüp görmediğini sorarcasına. "Flint kuzenlerden biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Kilmore Koyu'ndan mı geldin?"

"Çok doğru bayım. Aslını isterseniz üç kuzenin en büyüğüyüm."

İhtiyar bahçıvan geri geri sendeledi. "Öyleyse burada ne haltlar karıştırdığını bana açıklama zahmetine girer misin?"

"Elbette. Bilmiyorum. Yani... biliyorum ama... sizi temin ederim bilmek istemezsiniz!"

Küçük Flint'in korkudan beti benzi atmıştı. Bu olanlara aklının ermediği her halinden belli oluyordu.

Nestor alnını kırıştırıp çocuğu inceledi. Bu ufak tefek ve tit-

rek varlığın nasıl olup da hiç beklenmedik bir anda karşısına çıktığını anlamakta zorlanıyordu.

İhtiyar bahçıvanın içine işleyen bakışlarına daha fazla dayanamayan küçük serseri sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Sizin evinizdeydim! Doktor Bowen bana karşıma çıkan her şeyi yakmamı söylemişti ve... ben de öyle yapıyordum ki..."

Nestor tek kaşını kaldırdı.

"Eh, işte... işler yolunda gitmedi ve ben... korktum," diye devam etti oğlan. Bir yandan da endişeyle ellerini ovuşturuyordu. "Sonra... yağmurun başladığını hatırlıyorum. Koşmaya başladım. Kuzenlerimden kaçıyordum... O çorabı düşükler... Hep pis işleri bana bırakıp kaçıyorlar, hain tavuklar! Onları elime geçirir geçirmez bir güzel paylayacağım diyordum, ama sonra..." Küçük Flint duraksadı. Gözlerini ayakkabılarının ucuna dikti. "Evet, kısacası... bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim. Doktor Bowen'in yeniden eve girerkenki o ifadesi aklıma geldi. Kendi kendime ya Ju... ya birine zarar verirse dedim."

Oğlan başını kaldırıp ihtiyar bahçıvana bakma gafletinde bulundu. Fakat adamın kendisine onu gezegenin yüzeyinden silip atmak ister gibi baktığını görünce hemen başını indirdi ve devam etti. "Bu yüzden geri döndüm ama ev bomboştu. Sanki yer yarılmış herkes içine girmişti... Kasabadan arabalar gelmeye başladığında hala yukarıdaydım. Paniğe kapıldım. Beni orada bulsalardı, bütün suçu üzerime yıkarlardı! Saklanıp beklemeye başladım... Sonra... siz geldiniz."

Nestor zıvanadan çıkmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Söylemeye çalıştığın şey... beni takip ettiğin mi, seni küçük kerata?" diye gürledi. "Zaman Kapısı'ndan geçip... içeriye mi girdin?"

Küçük Flint kolunu salladı. "Şu her tarafı tırmık izleri içindeki kapıdan mı bahsediyorsunuz? Eh, evet... Sırt çantası aldığınızı gördüm. Sonra bütün o anahtarlarla kapıyı açtınız... Bunun gizli bir geçit olduğunu düşündüm! Demek istediğim, kimseye fark ettirmeden kaçabileceğim bir yol olduğunu sandım..."

"Öyle sandın demek..." Nestor dudağını ısırdı. Yaptığı şeye o kadar odaklanmıştı ki takip edildiğinin farkına bile varmamıştı. Derin bir nefes aldı ve korkunç bir sesle "Şimdi ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?" dedi.

"Beni öldürecek misiniz?" diye sordu çocuk, zorlukla çıkan bir sesle.

"Saçma sapan konuşma, lanet olası! Olacak olan tek şey senin geldiğin gibi o kapıdan geri döneceğin... ve buradan kaybolacaksın!"

"Denedim! Açılmıyor!"

Nestor'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin, ne dedin? Açılmıyor mu? Sakın bana o taşı yerinden oynattığını söyleme!"

"Taş mı?"

"TAŞ, EVET! KAPI KAPANMASIN DİYE ARAYA SIKIŞTIRDIĞIM O LANET OLASI TAŞ!"

"Ah," diye cevap verdi küçük Flint.

"SAKIN BANA KAPIYI SENİN KAPATTIĞINI SÖYLEME!"

"Aslında... galiba ben kapattım!"

Nestor yere çöktü. Nefes alamıyordu. "İnanamıyorum."

"Ama benim suçum değildi! Kapıdan geçerken ayağım taşa takıldı! Hem sonra... kapanınca geri açılmayan kapı nerede görülmüş?"

İhtiyar bahçıvan tek kelime etmeden oğlana baktı. Bu bakışı gören küçük Flint susmanın en akıllıca şey olacağını anladı. Böylelikle kumlu zemine oturup yüzünü ufuktaki koyu çizgiye çevirdi ve beklemeye başladı.

Sonsuzluk kadar süren bir sessizliğin ardından ihtiyar bahçıvan mırıltıyla ekledi. "O kapı bizim bu uğursuz yerden tek çıkış yolumuzdu. Onu kapayarak bizi sonsuza kadar buraya hapsetmiş oldun."

"Ama..."

"Sonsuza kadar," diye kestirip attı Nestor.

Küçük Flint soru soran gözlerini ona dikti. Bu ihtiyarın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Herhalde kasabaya yürüyerek dönmemizin de bir yolu vardır bayım," diye itiraz etti. "Sizce burasıyla Kilmore Koyu arası ne kadardır? Bana kalırsa en fazla bir saatlik bir yürüyüşün ardından oraya varırız. En fazla iki saatimizi alır!"

Bu kelimeleri duyan Nestor kendini kaybetmişçesine gülmeye başladı. "Ah, evet, tabii! İnan bana, hayatım boyunca karşıma çıkan bütün keratalar arasında en şaşırtıcısı sensin!"

Ardından ihtiyar bahçıvan güç bela ayağa kalkıp bu sümük-

lü oğlanı azıcık pataklama isteği dayanılmaz bir hal almadan önce oradan uzaklaştı.

Kafanı çalıştır Nestor, kafanı çalıştır, dedi kendi kendine. *O kapıyı açmanın başka bir yolu daha olmalı.*

Ama yoktu. Olsaydı bu ada asla kusursuz bir hapishane olarak nitelendirilmezdi.

Nestor istemeye istemeye geri döndü ve süklüm püklüm vaziyette oturmaya devam eden küçük Flint'in yanına geldi. "Hey, küçük zibidi!" diye bağırdı aşağılayarak. "Adada beni takip ederken tesadüf eseri başka birilerini görüp başka sesler duymuş olabilir misin?"

Adamın kendisiyle konuştuğunu duyan küçük Flint hemen ayaklandı ve alelacele Nestor'un yanına geldi. "Kuşlar dışında... hayır, bayım. Galiba duymadım."

"Hiç mi bir şey duymadın, emin misin? Kuşku uyandıran bir gürültü veya çalıların arasında bir gölge?"

Oğlan, hatırlamak için kendisini zorlayarak bir süre düşündü. Sonunda başını hayır anlamında salladı. "Hayır, kimseyi görmedim. Yemin ederim. Sizin dışınızda kimseyle karşılaşmadım."

Nestor sakalını sıvazlayıp giderek artan bir korkuyla etrafına bakındı. Eğer bu adada kendisi ve şu sümüklü dışında kimse yoksa, öyleyse...

Öyleyse bu *onun* öldüğü anlamına mı geliyordu?

Yoksa başka bir yere mi gitmişti?

Öyleyse neden kapının kirişine s*eni almaya geldim* yazısını bırakmıştı?

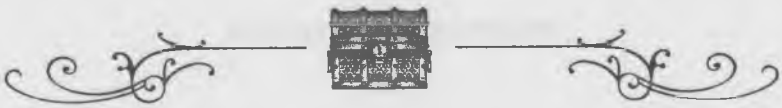

Nestor farkına bile varmadan yeniden istihkam kalesine girdi ve peşinde küçük Flint'le birlikte odaları dolaşmaya başladı. Küçük oğlanın yalnız kalmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de ihtiyarın az önce sorduğu o acayip sorulardan sonra.

"Bayım? Bunlar gerçek elmas mı?" diye sordu çocuk aniden. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Zemine saçılmış şeylerin yeni farkına varmıştı. Bunlar tam anlamıyla bir... defineye benziyordu.

Nestor yan gözle oğlana baktı. "Evet."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Ne işi var burada elm-" Küçük Flint aniden sustu. "Ama bunlar... İspanyol altını mı?"

İhtiyar adam, ceplerini altınlarla, mücevherlerle ve değerli kadehlerle doldurmaya koyulan sinir olduğu, uğursuz eşlikçisinin sevinç çığlıklarını duymazdan geldi. "Korsan Spencer'ın yasal mirasçısını bulduk galiba," dedi alay edercesine.

"Ne dediniz?" diye sordu Flint, toplayabildiği kadar mücevheri toplamaya çalışırken.

"Unut gitsin," diye homurdandı Nestor ve kapıya doğru yürüdü.

"Hey! Nereye gidiyorsunuz?"

"Onu bulmaya."

"Kimi bulmaya?"

"Az önce cebine doldurduğun şeylerin sahibini bulmaya."

Küçük Flint hiçbir şey anlamasa da, Nestor'un peşi sıra ilerledi. Fakat attığı her adımda paçalarından aşağı elmaslar ve inciler dökülüyordu. "Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?

Kilmore Koyu ne kadar uzakta?"

Nestor kulakları sağır eden bir kahkaha patlattı. Sonra durup ilerideki palmiyeleri ve okyanusu işaret etti. "Nerede olduğumuzu bilmek mi istiyorsun? Tamam, söyleyeyim öyleyse. Deniz eşkıyalarının terk edilmiş inindeyiz. Kilmore Koyu az çok dünyanın öbür ucunda kalıyor. Ve birkaç yüzyıl uzakta."

Bu kelimeleri duyan oğlan ganimetinin yarısını yere düşürdü.

"Deniz eşkıyaları mı?" diye sordu. "Şey mi demeye çalışıyorsunuz... Korsan mı? gerçek korsanlar yani?"

Nestor ellerini saçlarının arasında dolaştırdı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Daha da kötüsü," diye fısıldadı başını eğip yürümeye devam etmeden hemen önce.

"Dur! Beni burada bırakamazsınız! Elmasları toplamayı bitirmedim!"

Ama ihtiyar bahçıvan artık onu dinlemiyordu. Hızlı adımlarla kumsala inen patikaya saptı. Bu arada küçük Flint de hemen arkasından yandan çarklı bir gemi gibi yalpalayarak geliyordu.

"Öyleyse siz neden buraya geldiniz?"

Nestor cevap vermeden patika boyunca yürümeyi sürdürdü.

"Nereye gittiğinizi bana da söylemek ister misiniz?" diye ısrar etti oğlan. Hiçbir sorusuna cevap alamamak bu sefer tak etti canına. "Bayım!"

Nestor biraz soluklanmak için palmiye ağaçlarından birinin gövdesine yaslandı. "Dinle sümüklü. Nefret ettiğim iki şey var.

Biri küçük çocuklar. Ötekisi ise çok soru soran küçük çocuklar. Anlatabildim mi?"

Fakat küçük Flint sanki adamın daha şimdi söylediklerini hiç dinlememiş gibi, "Arkadaşınızın kumsalda olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"O benim arkadaşım değil."

"Belki bir sal yapıp kaçmıştır."

İhtiyar bahçıvan derin bir nefes aldı. Bu oğlan onu çileden çıkarıyordu. "Sal yapacak alet edevatı yok. Ağaç kesemez. Kütükleri bağlayamaz..."

"Belki salı altından yapmıştır. Ve elmasları bıçak gibi kullanmıştır! Hani şu kitaptaki Robinson Bilmemne gibi! Kitabı bana Calypso hediye etmişti ama ben kapağını bile açmadım!" Flint dudağını ısırdı. "Ama ıssız bir adaya düşen bir adamdan bahsediyordu, öyle değil mi?"

Nestor evet anlamında başını salladı.

Oğlan etrafına bakındı. "Acaba biz de aynı adada mıyız?"

"Öyle olduğuna inanabilirsin," diye cevap verdi ihtiyar nemrut bir suratla etrafına bakarken. "Fakat bu adada bırakılan adam çok ama çok daha kötüydü."

Kumsala indiler ve mahkumun yaşadığına dair bazı işaretler aramaya koyuldular: kamp ateşinden kalma küller, bir kenara istif edilmiş taş ve ağaçlar, definenin geri kalanının durduğu kutu ve sandıklar.

Ne kadar eski olduğunu anlamaları için küllere dokunma-

larına bile gerek yoktu aslında. Nestor külleri ayağıyla eşeledi. "Buraya aylardır uğramamış. Hatta belki yıllardır."

Etrafına bakındı. Uzaklarda derme çatma bir baraka olduğunu fark edip o tarafa doğru yürüdü.

Bu sırada küçük Flint, bozuk para çantası gibi şıkırdayarak bitap düşmüş vaziyette kendini kumlara bıraktı. "Aynı anda hem dünyanın en zengin insanları olup hem de buraya tıkılıp kalmış olmamıza inanamıyorum!"

Deniz kuşları başının üzerinde pervane gibi dönüyorlardı.

Nestor barakanın girişini kapayan palmiye yapraklarından perdeyi kenara çekip içeri girmek için başını eğdi. Girişin karşı tarafında bir dizi acayip alet göze çarpıyordu: küçük bir altın külçesinden dönüştürülmüş bir çekiç, değerli taşlardan yapılmış bir tornavida. Bir dizi yaldızlanmış çivili sopa, tahtadan tıpalar, bir tür terazi ve abanozdan yapılma bir çalışma masası ve birbirlerine bağlanmış bir demet kuş tüyü. *Sümüklü haklıymış*, diye düşündü Nestor yüzünü ekşiterek.

Sonra bir de ince kabuk parçaları vardı. İspanyol gümüşünden yemek bıçaklarıyla kesilmiş, ardından beyazlatılmış ve porselen vazoların içine doldurulup son olarak da bir güzel sıkıştırılmıştı. Ortaya bitkilerden üretilmiş parşömenler çıkmıştı. Barakanın duvarlarına asılmış parşömenlerin üzerine arakesitlerin, olukların, ahşap şekillerinin resimleri çizilmişti. Bunlar bir şeyin projeleriydi. Nestor bir tanesini eline alıp daha iyi görebilmek için güneş ışığına çıkardı.

Ne inşa ediyordu bu adam? Bir sal mı?

Metrelerce ip buldu. Duvar halılarındaki ipeği kullanmış, söküp dikerek dokunmuştu. Deniz tarakları ve tahta parçaları kullanılarak basamaklar yapılmıştı.

Merdiven. Çıkmak için mi, inmek için mi?

Ve sonunda düzinelerce hindistancevizi buldu. Yere dizilmişler, reçineyle ve beyaza çalan yapış yapış tuhaf bir maddeyle kaplanmışlardı.

Nestor eline aldığı bir aleti beyazımsı maddeye batırdı ve kokladı: Bal mumu. Oysaki adada tek bir arı bile yoktu. Derken bir fitil olduğunu gördü ve hasır şiltelerden birini kaldırınca altından içi elde yapılmış mumlarla dolu bir kasa çıktı. Öyleyse kendi ışığını da yapmıştı. Merdiven, bal mumu, mumlar... tüm bunlar adayı terk etmesinde ne gibi bir fayda sağlamış olabilirlerdi?

Feleğini şaşırmış vaziyette bu deli mucidin barakasından çıkıp sakinleşmek için yürümeye başladı.

"Gitti mi yani?" diye mırıldandı kendi kendine. Korkmuş ve kafası karışmıştı. Yürürken kumlara serilmiş tahta parçalarını, sicimleri ve gümüşten ıvır zıvırları ayaklarının altında çiğniyordu. Bir süre sonra durup denize baktı.

Okyanus sonsuz ve muazzamdı.

Dalgalar kumsal boyunca koşturuyorlardı. Kıyının yüz metre açığında bıçak gibi keskin kayalıkların sipsivri uçları görülüyordu. Dipleri küçüklü büyüklü girdaplardan oluşan bir cehennemdi. Gerçek bir gemi veyahut geniş bir tekne olmadan orayı aşmak neredeyse mümkün değildi.

Bu kadarcık aletle öyle bir şey yapmış olabilir miydi? Bir avuç kristalle ve yemek bıçaklarıyla kalasları kesip yelken yapmayı nasıl başarmış olabilirdi?

Tüm bu süre zarfında küçük Flint topladığı İspanyol altınlarını saymış, onları büyüklüklerine göre gruplara ayırmıştı. Derken ani bir şüphe tarafından ele geçirilmişçesine durdu. Başını sallayıp sordu. "Korsanlara ne oldu?"

"Birçoğu yakalandı," diye cevap verdi Nestor, başını okyanusun dalgalarından çevirmeden. "Bazıları top gülleleriyle vuruldu. Düşmanını görür görmez topları ateşleyebildiğin o eski, güzel günler! Ama *o* tam bir şeytandı. Ve çok güzel bir gemisi vardı. Heyula gibi ve hızlı bir gemi."

"Bir gemi mi?"

"Thebe. Geminin adı buydu. Ama artık yok." Nestor dudağını ısırdı. "On iki yıl önce onu batırdık."

"Batırdınız mı? Ama neden?"

"Uzun hikaye. Ama geminin son sahibinin bana öfkelenmesine yol açan nedenlerden biri olduğunu söyleyebilirim."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Nestor gözlerini kapattı ve serüven arkadaşlarıyla yedi denizleri birbirine kattıkları o günlerin hatırlarına daldı.

Küçük Flint başını çevirip adanın iç kısımlarına baktı. Sonra sordu. "Sönmüş mü?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Şu yukarıdaki yanardağı. Sönmüş mü?"

Nestor'un aklına adanın eski bir görüntüsü geldi. O gö-

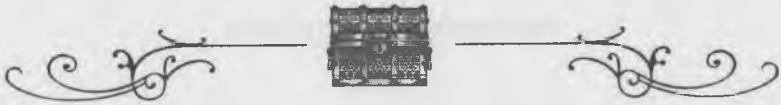

rüntüde kraterden çıkan gri dumanlar olduğunu hatırlıyordu. "Hayır," diye mırıldandı. "Sönük değil."

Küçük Flint kıkırdadı. "Aktif bir yanardağın altında yaşamak için bayağı delikanlı olmak lazım! Düşünsene bir gece uyanıyorsun ve..."

Aniden Nestor'un gözleri aydınlandı. "Yanardağ! Bunu yapmış olabilir mi?"

Ve bir saniye daha beklemeden topallayarak patika boyunca yukarı doğru yürümeye başladı.

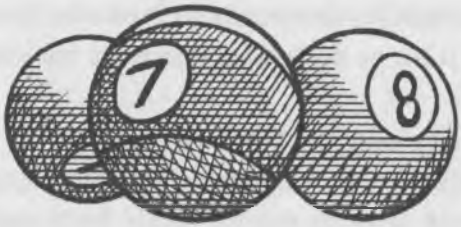

Bölüm 12

DUMAN İZLERİ

Öğlene doğru Londra'ya vardılar. Onlar şehre girer girmez yağmur çiselemeye başlamıştı ve akşama kadar da durmadı. Defalarca ısrar eden Anita sonunda babasını, o eve dönüp yeni haberleri annesine iletirken, birkaç saatini yalnız geçirmeye ikna edebildi.

Kız ve Makasçı Kardeşler gidip spor arabayı havaalanından aldılar ve park yeri parasını vermemek için çeşitli dolaplar çevirdikten sonra Kundakçıların Frognal Lane'deki merkezlerine doğru yola çıktılar.

Aston Martin'in daracık arka koltuğuna sıkışan Anita, aynı anda birçok şey düşünüyordu. Oblivia'nın otomobilinin torpido gözünde bulduğu zarfı yanına almış ve onu Morice

Moureau'nun defterinin arasına saklamıştı. Arada sırada defteri açıp okuyan başkaları da var mı diye kontrol ediyordu. Ama ne Voynich, ne Julia, ne de, hani olur ya belki Sonuncu sayfalarda görünüyordu.

Makasçı Kardeşler'in arabası yavaşladığında Anita dönüp camdan dışarı baktı ve tek seferde önünden geçtiği Viktoryen mimariye sahip saray yavrusunu tanıdı: koyu renkli kaldırım, eve doğru uzanan bir araba yolu, siyah bir bahçe kapısı, parlak gri kapıya doğru çıkan üç basamaklı bir merdiven.

"Ve şimdi, her zaman olduğu gibi..." diye içini çekti kıvırcık saçlı, "sorun yaşamaya başlayacağız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kız, korktuğunu belli etmemeye çalışarak.

"Park sorunu," diye açıkladı sarı saçlı adam.

Yürüme hızıyla şatafatlı evlerin resmigeçit yaparcasına yan yana dizildikleri sokakta ilerlemeye başladılar ve yavaş yavaş Kundakçıların merkezinden iyice uzaklaştılar.

Yolun her iki tarafında da arabalar park etmişti.

"Hep aynı hikaye," diye homurdandı kıvırcık saçlı.

On dakika sonra nihayet koyu renkli kocaman iki arabanın arasında daracık bir boşluk buldular ve binlerce manevranın ardından arabayı park edebildiler.

İki kardeş bagajdan Kundakçıların kullandığı şemsiyelerinden bir tanesini alıp Anita'ya verdiler. Böylece hepsi ayrı telden çalan bu üçlü sessizce kaldırımda yürümeye başladı.

Hedeflerine vardıklarında bahçe kapısını itip zili çalarak

geldiklerini haber verdiler. Anita merak ve nefret dolu gözlerle kapının yanında asılı duran levhaya baktı: Üzerinde sigarasını yıldırımla yakan bir adam resmedilmişti.

"Nihayet..."

"Döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam..."

İki kundakçı, gri lake kapı açılana kadar zili telaşla çalmaya devam etti.

"Beyler ne istiyorlar?" diye sordu Kulüp'ün uşağı, tiz bir sesle.

Makasçı Kardeşler büyük bir coşkuyla adama sarıldılar.

"Pires!"

"Seni görmek ne güzel!"

Fakat göz ucuyla Anita'ya bakan uşak sol elinin işaret parmağını kaldırıp "Beyefendiler, sizlere hatırlatmama lüzum yoktur herhalde, Kulüp'e sadece erkekler girebilir."

"Ah, endişelenme Pires. Hanımefendi bizimle birlikte! Hiç merak etme, her şey kontrolümüz altında."

"Voynich'in emri," diye ekledi sarı saçlı adam. "Gel Anita, içeri gir!"

Bunu duyan uşak kenara çekildi ve kız, Kulüp merkezine adım attı. Cilalı ve eski tahta döşemeler ayaklarının altında gıcırdıyordu. Anita'nın tam karşısında kristal bir avizenin aydınlattığı ince uzun bir koridor vardı ve merdiven yukarı kata çıkıyordu. Sol taraftaki iki kanatlı bir kapıdan geçilerek İskoç kızılı, zarif halılarla döşenmiş bir salona giriliyordu.

Kundakçılar Kulübü, kendinden önceki Hayali Gezginler Kulübü gibi villanın ilk katında işlev görüyordu. Lambrili du-

varları ve yuvarlak masaları olan dört salondan meydana geliyordu. Birbirinin aynısı koltuklar ve hiç kimsenin okumadığı orada burada unutulmuş kitaplar vardı.

Makasçı Kardeşler masaların arasında dolaşıp etrafa baktılar. "Kimse yok mu Pires?"

Uşak boğazını temizledi. Sonra arkasında, Kulüp'ün dört salonundan birinde oturmakta olan bir kişiyi işaret edip "Aslında birkaç kişi gelecekti," dedi alçak sesle, "ama..."

"O kim?" diye sordu kıvırcık saçlı. Salondaki figürü tanımakta zorlanıyordu.

"Şapkasına bakılırsa bir kadın," diye belirtti kardeşi.

Pires utanmışçasına başını eğdi. "İçeri girmemesi için elimden geleni yaptım ama... benden daha güçlü çıktı."

"Bizi merakta bırakma Pires..."

"Hadi ama, kim bu kadın?"

Bu sırada Anita ağzı bir karış açık halde odanın duvarlarında asılı duran kuruluşun başlıca görevlerinin yazılı olduğu pirinç levhaları, portreleri ve ödül belgelerini inceliyordu. "Basit Şeyleri Zorlaştırma" bölümünden Kundakçı Botcrumble, dünyanın bütün telefonlarının ayrı bir şarj makinesine sahip olmasını sağladığı için bir ödül belgesi almıştı. Onun hemen yanında Mister Thomas'ın baştan aşağı sargılar içindeki bir fotoğrafı vardı. Bir Segway'e, binen kişinin ağırlığıyla çalışan ve insan taşımacılığında devrim niteliğinde olan iki tekerlekli dahiyane bir araca biniyordu ve resmin altındaki makalede şöyle yazıyordu: *Küçük, ekolojik ve sessiz. Gelecek bu mu?* Onun bölümünün

adı da "Yenilikleri Baltalamak" idi. Başka bir resimde büyüleyici güzellikteki bir kumsala baştan aşağı camdan ve çimentodan yapılmış bir bina dikilmişti. Bu çirkin binanın mimarları Fujazaki & Andersen'in bölümü "Doğayı Katletmek" olarak geçiyordu.

Bunlar gerçekten de kötülük yapmaktan başka şey düşünmüyorlar, diye düşündü Anita, başka bir resme geçerken.

Fakat hemen ardından durmak zorunda kaldı. Arkasında bir yerlerden dramatik bir zil sesi ve hayal kırıklığı taşıyan tiz bir çığlık yükselmişti.

"En sonunda!"

İkinci salonda oturan şapkalı kişi aniden oturduğu koltuktan ayağa fırladı. Kusursuz bir kesime sahip gri elbisesi, vücudunun üzerinde jilet gibiydi.

Uzun ve zayıftı, tığ gibi ve keskindi. Nazi askerleri gibi sert adımlarla onlara doğru yürüdü ve sorusunu sorar sormaz durdu. "Marius nerede?"

"Pardon?" diye atıldı kıvırcık saçlı.

Ve bunu yapmasıyla uzman ve buz gibi bir göz tarafından baştan aşağı süzülmesi ve röntgeni çekilmişçesine incelenmesi bir oldu.

"Tanrım! Siz nasıl giyinmişsiniz böyle? Burasının olağanüstü düzeyde seçkin bir Kulüp olması gerekmiyor muydu?"

Bu sırada Anita bu kadının üzerindeki kıyafetlerin ve aksesuarların üç aşağı beş yukarı birkaç bin avro edeceğini düşünüyordu. Kulaklarında ve boynunda pahalı mücevherler parıldı-

yordu. Çantası, şehir merkezindeki dükkanların bile satmaya cesaret edemediği şu küçücük şeylerden biriydi.

Ama kadınla ilgili asıl dikkatini çeken şey, insanın üzerinde buz gibi bir etki bırakması ve terbiyesiz tavırlarıydı.

"Bir de şu koku yok mu! Üzerinizdeki şu korkunç sigara kokusu!" diye devam etti kadın, bakışlarını kıvırcık saçlı adamın üzerinden sarı saçlıya kaydırırken. "Gerçekten dayanılmaz!"

Anita sarı saçlı adamın alev saçan şemsiyesini tutan elini onu kullanmak istercesine sıktığını fark etti.

"Bir görevden henüz döndük," diye açıkladı buz gibi bir sesle. Sanki "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" demek ister gibiydi.

"Oh, tabii ya, sizin şu işe yaramaz çocuk oyunlarınız..."

"Ne istediğinizi söyleme zahmetine girecek misiniz hanımefendi?" diye sordu kıvırcık saçlı. İlk dakikalarda yaşadığı şoku üzerinden atmıştı.

"*Bayan*," diye düzeltti kadın. "Bayan Viviana Voynich. Burada bulunma nedenim ise erkek kardeşim Marius Voynich'le acilen konuşmamın gerekmesi."

Makasçı Kardeşler aynı anda hem şaşkınlık hem de kafa karışıklığıyla dolu bakışlarla birbirlerine baktılar.

Ve tek söyledikleri "Oh," oldu.

Anita gülmemek için kendisini zor tuttu. Parmak uçlarında dönüp iyi bir sonuca varmayacak gibi görünen bu durumdan büyük bir beceriyle sıyrıldı.

Kitapların bulunduğu büyük bir dosya dolabının yanına

yaklaştı. Heyula gibi bir mobilyaydı. Üç bölüme ayrılmıştı: "Yok edilecek kitaplar", "Kitabevlerinden toplanacak kitaplar", "Önemsiz kitaplar". Kapağını açmaya çalıştı ama kilitlenmişti. Tıpkı hemen yanındaki "Tehlikeli İnsanlar Dolabı" gibi.

Böylece öteki iki odayı gezmeye karar verdi. İçleri doldurulmuş hayvanların duvarlara asıldığını görünce iğrenmişçesine burnunu kırıştırdı. Hayvanların ötesinde başka levhalar ve ödül belgeleri göze çarpıyordu. Sonunda büyük bir bilardo masasının önüne geldi. Toplar hala yeşil kumaşın üzerinde duruyordu.

Meraklı gözlerle duvardaki oval bir çerçevenin içinde duran iki portreye yaklaştı. Ama altlarındaki isimler silinmişti ve okunmuyordu.

İki büyük pencere evin iç avlusuna bakıyordu. Geometrik patikaları, sefil bir haldeki çiçek tarhları arasında yükselen sararmış heykelleri, heybetli bir çeşme ve makarasıyla paslanmış demir ızgarası hala duran eski kuyusuyla büyük bir bahçeydi.

Fakat toptan bakıldığında insanın içini hüzünle dolduran bir manzaraya sahipti. Ağaçların ve bitkilerin büyük bir kısmı kurumuş ve solmuştu. En yakındaki heykeller, üzerilerine düşen yıldırımlar yüzünden yere yıkılmıştı ve çimenlerde geniş yanık izleri vardı. Etrafta kararmış yapraklar ve kağıtlar uçuşuyordu.

"Buraya Kül Bahçesi deriz," diye konuştu arkasında duran biri.

Anita hızla döndü. Konuşan, uşak Pires'ten başkası değildi. En ufak bir ses çıkarmadan yanına yaklaşmış olmalıydı.

"Sizi korkutmak istemezdim," diye özür diledi.

Uşak oraya başka bir yüzyıldan ışınlanmış gibi görünüyordu. Aslında insan biraz daha düşününce gerçekten böyle olabileceğine inanıyordu.

Kız gülümsedi. "Hayır, hayır. Beni korkutmadınız."

İkisi birlikte hiç konuşmadan önlerindeki bahçeden geriye kalanlara baktılar. Arada sırada Makasçı Kardeşler'le hararetli bir şekilde tartışan Viviana Voynich'in cırtlak sesini duyuyorlardı.

"Kendimi bildim bileli burası Kül Bahçesi olarak adlandırılmıştır. Bu da hayatın tuhaf ironilerinden biri işte," dedi sonunda Pires, sevgi dolu bir sesle. "Gene de bir zamanlar bu halde değildi muhakkak."

Anita başını çevirip adama baktı. "Şey mi demek istiyorsunuz... Hayali Gezginler varken mi?"

Bu sefer adam, başını çevirip kıza baktı. Dudağı belli belirsiz titriyordu. Ne diyeceğini bilmez bir haldeydi. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

Anita bir elini pencerenin camına koydu ve ince duman tabakasını temizledi. "Bu evin bir zamanlar Moore ailesine ait olduğunu biliyorum."

"İnanın bana hanımefendi," diye içini çekti uzak hayallere dalan Pires, "çok güzel günlerdi! Karşınızdaki şu bahçede dünyanın en heyecan verici ve eksantrik insanlarını sohbet ederken görebilirdiniz."

"Siz onları gördünüz mü?"

"Ah, evet! Mooreların evinde çalışmaya başladığımda henüz küçük bir çocuktum. O zamanlar insanlar okula gitmeyi fazla önemsemezlerdi ve babam da beni aile uşaklığını öğrenmem için daha on yaşımda bile değilken buraya yollamıştı."

"Burası Hayali Gezginler Kulübü zamanında nasıl bir yerdi?"

"Çok farklıydı," diye gülümsedi Pires. "Ve eğer beni mazur görürseniz, çok daha zarif olduğunu da söylemek zorundayım. Öte yandan ben kimim ki onları yargılayayım. Sadece çay getiriyorum, kapıyı açıp kapatıyorum ve faturalarla ilgilenip temizlik işlerine bakıyorum."

"Peki... acaba eve gelen misafirlere bahçeyi de gezdiriyor olabilir misiniz?" diye sordu Anita gülümseyerek.

Pires başını hafifçe salladı. "Memnuniyetle. Ama galiba bir şemsiye alsanız iyi olacak."

"Gidip holde bıraktığım şemsiyeyi alabilirim. Fakat şu huysuz kadınla karşılaşmaktansa biraz ıslanmayı tercih ederim doğrusu!"

"Mükemmel."

Pires ve Anita, Kül Bahçesi'nde dolaşmaya başladılar.

"Nasıl oldu da bu hale geldi?" diye sordu Anita.

"*Beyefendiler* birçok deney yaptılar," diye cevap verdi uşak, iğneleyici bir ses tonuyla. "Genellikle de ateşle."

Üzerine elektrik kabloları ve bakır makaralar sarılmış bir duvarı işaret etti. Ayrıca alçıdan yamru yumru heykeller ve maskeler de vardı. Hepsi sayısız küçük patlamanın ardından paramparça olmuşlardı.

"Buna izin verilmemeliydi," diye mırıldandı kız, bahçenin bu hale gelmesine içerlemişçesine.

"Burası özel bir mülk ve mülk sahipleri istediklerini yapabilirler. En azından Bay Homer'in izin verdiği kadarını."

Bu ismi duyan Anita kulaklarını dikti. "Homer & Homer'deki Bay Homer mi? Şu nakliye şirketi olan adam mı?"

"Çok doğru hanımefendi," diye cevap verdi Pires. Giderek daha çok şaşırıyordu. "Kendisi bu evin sahibi ve Kulüp'ün yasal ortağıdır. Onun lütfettiği olanaklar sayesinde *beyefendiler* faaliyetlerine devam ederler."

"Peki ama neden böyle bir şey yapıyor?"

"Bana sormayın. Ben sadece basit bir uşağım."

Su damlayan çeşmeye kadar yürüdüler.

Uşağın bir şeyler anlatmaya çok hevesli olduğunu gören Anita, "Bu Homer nasıl bir adam?" diye sordu.

"Amerikan şapkalarından takıyor," diye cevap verdi Pires, sanki bu sözüyle adamı baştan aşağı tarif edebilirmiş gibi. "Ve beş oğlu var: Ascott, Brighton, Coughton, Davemport, Everton... Sonra bir de Finnally adında bir kızı var. Çok tatlı bir bebek."

Beş oğlan, diye düşündü Anita. *İyi bir fiyata Oblivia Newton'a satmak yerine Kundakçıların eline bırakılmış Londra'da bir ev. Bu Bay Homer'in para sıkıntısı yoktu demek ki.*

Bundan uşağa da bahsetti. Yaşlı adam başını sallayıp cevap verdi. "Ah, hayır. Para sıkıntısı çekmiyor. Ama bu zenginlik aslında kendinden önceki Homer'in eski Kulüp'ün tüm mal

varlığını birkaç sterline satın almış olmasından kaynaklanıyor."

"Sahiden mi?" diye sordu Anita.

"İnanın bana büyük bir skandaldı. Bay Mercury Malcom Moore evin ilk katındaki bütün eşyaları dışarı attığında, tüm o mobilyaları, nadir kitapları ve bulması imkansız nesneleri gelip kamyona yükleyip götüren kişi Homer'di."

Anita hiçbir şey anlamıyormuş gibi başını salladı. "Kim bilir ne kadar mutlu olmuştur."

"Bunu yüksek sesle de söyleyebilirdi. Mercury'nin tek kızının kocası Bay John bir şeyleri elinde tutabilmek için her yolu denedi. Londra'nın en iyi avukatlarına başvurdu, evi ve içindeki eşyaları değerinin iki katına satın almayı teklif etti ama nafile. Bizim Moore onun adını bile duymak istemiyordu. Onu ailenin dışına atmak istiyordu. Kızını kaybetmiş olsa da, bu anlaşılır şey değildi. Bazıları onun bir kadınının öğütlerine göre hareket ettiğini söylemişti. Bu kadın gerçek bir yılanmış... ben ise şöyle diyorum: Asker kafası. O bir generaldi ve generaller bir karar aldılar mı asla geri dönmezler. Bu karar onları ölüme bile götürse fark etmez." Pires ayaklarını çakıl taşlarına sürttü.

"Yani alıp götürdüler öyle mi? Hem de her şeyi?"

"Her şeyi," diye cevap verdi Pires, sesi titreyerek.

"Götürüp ne yaptılar? Eski Kulüp'e ait olan eşyaları hala görmek mümkün mü?"

Uşak kıkırdadı. Yağmur çisentisinin ince örtüsü altında Viviana'nın cırtlak sesi yankılandı. "Rezalet!" diye bağırıyordu.

İkisi de kadını duymazdan geldi. Sonra uşak anlatmaya

devam etti. "Kötümserliğimi mazur görürseniz küçük hanım, size Homer & Homer'in mal varlığını oluşturmak için her şeyi sattığını söyleyebilirim. Yaşlı Homer malın gözü bir tüccardı. Ondan sonra işleri yürüten Homer de aynı onun gibiydi. Ama yeni nesil... yani Andrew, Brighton ve şirket... bana kuklaları hatırlatıyorlar."

Pires içini çekti. "Anlayacağınız, Moore gibi beyefendilerin zamanı geride kaldı. Ne yaparsınız? Oldum olası yeni neslin gençlerinin gelip bu evi geri alacaklarını umut etmişimdir... ama sonra Moore ailesinin son ferdinin hiç çocuk sahibi olmadan deniz kenarındaki evinde hayata gözlerini yumduğunu öğrendim. İşte o zaman benim bu düşüncemin yaşlı ve romantik bir hizmetlinin hayallerinden başka bir şey olmadığını anladım. Ben her zaman beyefendilere hizmet etmişimdir, biliyor musunuz? Ama beyefendiler de değişti. Ve hizmet etmek artık pek de hoşuma gitmiyor."

Yaşlı Pires'in bakışlarında büyük bir hüzün vardı. Anita bu hüznü nasıl yok edebileceğini biliyordu ve bu hüzünlü adama bir umut vermeye karar verdi. "Belki boş bir hayal değildi. Belki ortalarda buraya geri gelip eve sahip çıkacak Moorelar vardır."

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet, gerçekten. Bakın göreceksiniz; bugün yarın her şey düzelecek."

"Eh, vakti de gelmişti zaten! Bu haber beni gençleştirir işte!" diye şakalaştı uşak.

Sonra içgüdüsel bir hareketle bir heykelin üzerindeki örüm-

cek ağlarını temizledi.

"Bu evi çok seviyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu Anita, yaşlı adamın eve düşkünlüğüne hayran kalarak.

Pires gülümsedi. "Burada büyüdüm. Bu evi elli yıldan fazladır tanıyorum ve... bana hiç ihanet etmedi. Kendimi ona borçlu hissediyorum. Yıkılıp bu hale geldiğini görmek canımı acıtıyor. Bir zamanlar böyle değildi."

"Bu evi eski haliyle görmek için neler verirdim," dedi kız.

Pires yanına vardıkları nemli kuyuya yaslandı. Siyah gözlerinde esrarengiz bir ışıltıyla etrafına bakındı ve alçak sesle "Küçük hanım eğer kimseye söylemeyeceğinize söz verirseniz size bir itirafta bulunabilirim," dedi.

"Söz veriyorum."

"Homer & Homer her şeyi götürmedi. Yaşlı Pires bazı şeyleri bir kenara sakladı."

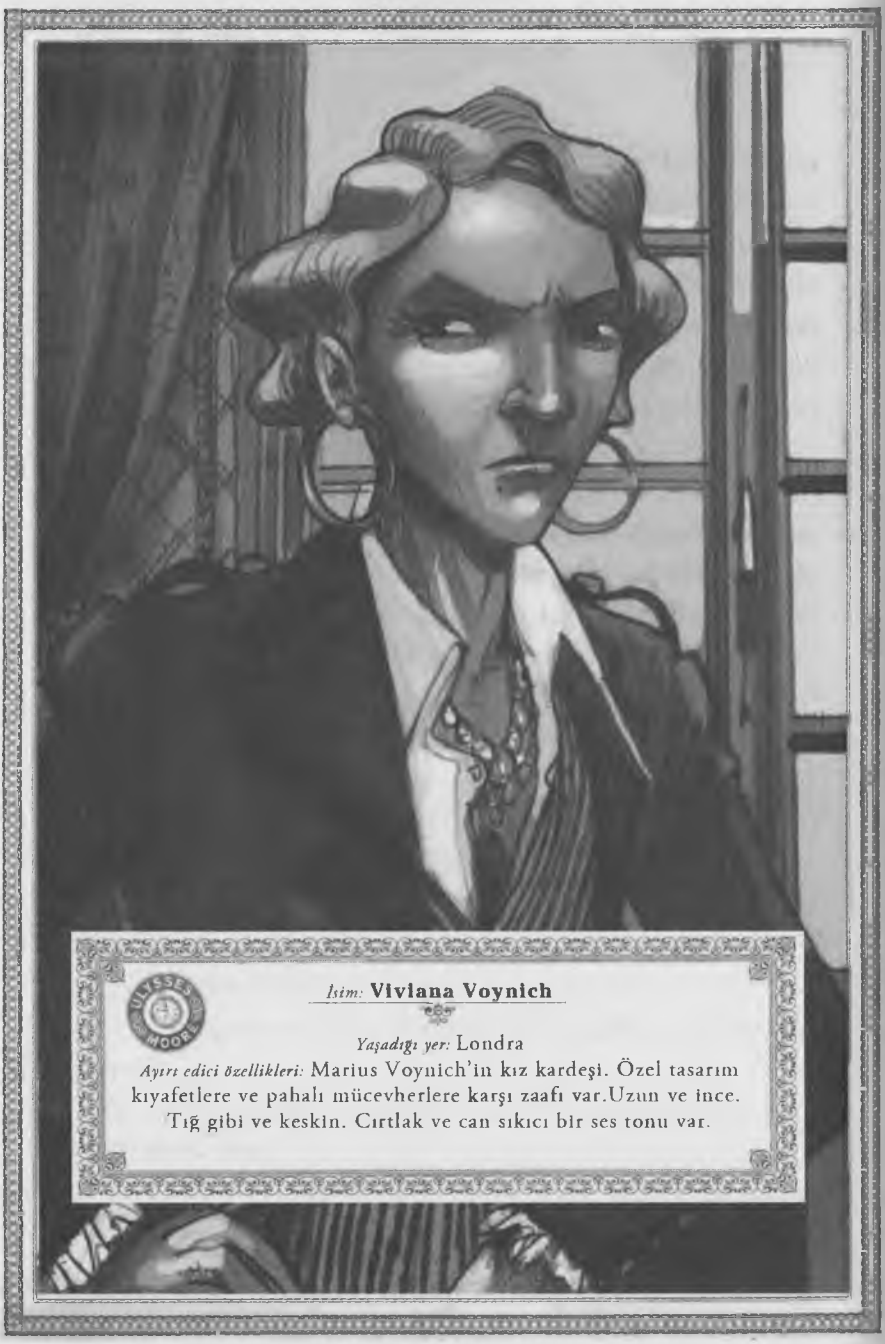

İsim: **Viviana Voynich**

Yaşadığı yer: Londra

Ayırt edici özellikleri: Marius Voynich'in kız kardeşi. Özel tasarım kıyafetlere ve pahalı mücevherlere karşı zaafı var.Uzun ve ince. Tığ gibi ve keskin. Cırtlak ve can sıkıcı bir ses tonu var.

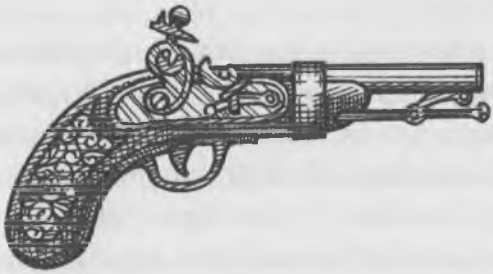

Bölüm 13

AVLUDA BİR HIRSIZ

Zafon'un İkinci El Dükkanı levhasının altında duran Tommaso, "Kapalı gibi görünüyor..." dedi. Küçük dükkanın tek bir penceresi bile yoktu, bu yüzden içeriyi görmeleri de mümkün olmuyordu.

Tommi kapıya dayanıp hafifçe ittirdiğinde aralandığını fark etti. Ve aynı anda içeriden yayılan baharat kokuları yüzünden öksürmeye başladı. Etrafa bakınmak için kapı aralığından içeri dalan yavru puma da, koku yüzünden çabucak kaçıp Venedikli oğlanın bacaklarının arasına sığındı.

"Girin, girin..." diye bağırdı içeriden bir ses. "Açığız..."

Rick cevap beklercesine Venedikli arkadaşına baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bir deneye-"

Tiz bir miyavlama ve onu takip eden bir tıslama sesi duydular. Hemen ardından büyük bir tekir kedi, çocukların bacaklarının arasına öyle bir atıldı ki az daha dengelerini kaybedip yere kapaklanacaklardı. Kediyle yavru puma arasında dükkanın bulunduğu dar sokakta bir kovalamaca başlamıştı.

"Oh, şu hayvanlar yok mu!" diye bağırdı az önce duydukları ses. Dükkanın küçük kapısı artık iyice açılmıştı ve içerideki adamın kurumuş kalmış bir keçiboynuzunu andıran yüzünü, salkım söğütler gibi eğilmiş omuzlarını görebiliyorlardı. "Ve gençlik!"

Dükkanın alacakaranlığında yarısı kırılıp dökülmüş rafların üzerinde sallanan ıvır zıvırlar, mallar ve her türden kağıt göze çarpıyordu. İçerinin ıslak deri, esans ve muskat karışımı bir kokusu vardı ve insanın burnunun direğini sızlatıyordu. İhtiyarın sırtını döndüğü dükkanın arka tarafındaki büyük tahta fıçılarda ıslanmaya bırakılmış kabuklar yüzüyordu.

"Siz genç beyefendiler için ne yapabilirim?" diye sordu ihtiyar tacir. Ayaklarını sürüyerek zar zor onlara doğru birkaç adım attı. Kurnaz ve zeka pırıltıları saçan gözleri vardı. Böyle gözlerden hiçbir şey kaçmazdı. "Hangi mahalleden geliyorsunuz bakalım? Üzerinizdekiler de amma tuhaf kıyafetler."

Rick konuşmayı Tommaso'ya bırakmak için yana çekilip fısıldadı. "Önden buyur. Buraya gelmek senin fikrindi."

"Ne güzel bir fikirmiş!" diye onayladı ihtiyar. Böylece kulaklarının çok iyi duyduğunu da göstermiş oldu. "Mürekkep mi lazım? Yoksa parşömen mi? İsterseniz buradaki kağıt değirmen-

lerinde kopyalanmış çok güzel Çin defterlerim var."

Tommaso ellerini ovuşturarak utana sıkıla cevap verdi. "Hayır, sağ olun. Ne yazık ki bunlardan hiçbirini istemiyoruz. Biz buraya bir arkadaşımızı aramaya geldik."

"İyi ama neden onu ihtiyar Zafon'un dükkanında arıyorsunuz?"

"Çünkü siz onu tanıyor olabilirsiniz. Adı Peter. Peter Dedalus."

"Peter Dedalus mu?" diye tekrarladı ihtiyar tacir. Gözlerini kapayıp kambur sırtını dikleştirdi. "Hayır, üzgünüm. Benim müşterilerimin arasında bu isimde kimse yok."

"Kendisi Leonard'ın en yakın dostlarındandır," diye ısrar etti Tommaso. "Onu tanıyor olmalısınız. Uzun boylu bir adam. Tek gözünde bir bant var."

"Gözünde bant olan kimseyi tanımıyorum!" diye cevap verdi Zafon, başını ısrarla sallayarak.

"Peki Ulysses Moore desem... Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?"

İhtiyar tacir birkaç saniyeliğine olduğu yerde donakaldı. Sonra etrafa saçılmış öte berinin arasından geçerek birkaç adım attı. "Ah, şu çocuklar! Yarı sağır, yarı kör bir ihtiyarı nasıl da alaya alıyorlar!" diye bağırdı. İnandırıcı olmak için kelimeleri hızlı hızlı söylemişti. "Bilmediğim, duymadığım isimler sarf ediyorsunuz ve benimle kafa buluyorsunuz!"

"Zafon Efendi, bekleyin lütfen!" diye itiraz etti Tommi. "Yemin ederim sizinle dalga geçmiyoruz!"

Ama ihtiyar çoktan yanlarına gelmiş, nasırlı küçük ellerini kullanarak, yaşından beklenmeyen bir güçle onları dükkandan dışarı ittirmeye başlamıştı. "Heyhat! Sizin gibi küçük haydutlara böyle davranmak lazım işte!"

"En azından bir mesaj bıraksak olmaz mı?" diye bağırdı Tommaso. "Peter'le karşılaşırsanız eğer, ona Penelope'nin hayatta olduğunu, Ulysses'in onu aramaya çıktığını ve bizim de kendisine ihtiyacımız olduğunu söyler misiniz?"

İyice zıvanadan çıkan Zafon, "Hadi, iyi çocuklar olun ve dışarı çıkın!" diye homurdanmaya devam ediyordu. "İşte böyle! Mübarek çocuklar, gidin başkasıyla dalga geçin!"

"Onları hatırlıyor musunuz? Leonard ve Ulysses seyahate çıktılar. Ve Penelope de yaşıyor!" diye tekrar etti Tommaso inatla. Fakat artık neredeyse dükkanın kapısından dışarı çıkmışlardı.

"Evet, evet, tabii ya! Tabii!" diye başını salladı ihtiyar tacir. Ama hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Penelope, Ulysses ve Leonard Minaxo! Aman ne eğlenceli! Benim gibi bir ihtiyarla dalga geçtiğiniz için kendinizden utanmalısınız! Gerçekten çok eğlenceli!"

Tommi ve Rick ayaklarını sokağa basar basmaz kapıyı tuttu ve olağanüstü bir ışıkla parıldayan gözlerini kısıp ekledi. "Ve sizin şu canavara söyleyin benim kedimi rahat bıraksın! O kedi şu hayatta sahip olduğum tek dost!"

"Ama Zafon Efendi-"

KÜT!

Dükkanın kapısı Tommaso'nun burnuna birkaç santim kala kapandı. "Bu da neydi böyle!" diye bağırdı oğlan, bir adım geri zıplayarak.

Sonra o ana kadar hiç sesini çıkarmamış olan Rick'e baktı.

"Yaşlı deli..." diye patladı oğlan alınmış bir tavırla. "Umarım günümüzde bu koku bombasının yerinde güzel bir pizzacı vardır!"

Fakat Rick beklenenin aksine "Ona deli deme..." diye konuştu, sırt çantasını omzuna asarken. "Çok korkmuşa benziyordu."

Dükkanın içinden Zafon'un kapıyı kapayabildiği kadar sıkı kapatmak için anahtarlar ve kilitlerle uğraştığını gösteren sesler geliyordu.

"Onu bu kadar korkutan şey ne?" diye sordu Tommi endişeyle.

"Ne olursa olsun bize anladığını göstermek için elinden geleni yaptı," dedi Rick. "Ne dediğini duymadın mı? 'Penelope, Ulysses ve Leonard Minaxo! Aman ne eğlenceli...' "

"Yani?" diye sordu Venedikli oğlan. Söylenen sözleri anlamamıştı.

"Sen ona Leonard'ın soyadının Minaxo olduğunu söylemedin."

Aniden Tommaso'nun eli ayağı buz kesti. "Seni yalancı ihtiyar!" diye bağırdı dükkanın kapısına tekme atarak. "Demek onu tanıyorsun."

"Muhtemelen ötekileri de tanıyor," diye gülümsedi Rick.

"Biliyor musun? Belki de buraya gelmek o kadar kötü bir fikir değildi. Bana kalırsa Zafon mesajımızı ileteceğini anlamamızı sağlamaya çalışıyordu."

Tommaso yorgunluktan dermanı kesilmiş bir halde, itiraz edercesine başını salladı. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Ve bunu söylerken midesi bir gurultu koyverdi.

"Hmm... Burada dikilip kafa patlatmak yerine bir iki lokma bir şeyler yemeye ne dersin?" diye sordu Rick. Onun da açlıktan gözleri kararıyordu.

"San Marco Meydanı iki adım ötemizde," diye cevap verdi Tommaso. "İçinde bulunduğumuz Venedik'te yemek tezgahları veya şarap evleri var mı bilmiyorum ama... eğer şu tarafa gidersek *peoci** veya *caparozzoli*** yiyebileceğimiz yerler bulmakta zorluk çekeceğimizi hiç sanmıyorum."

"Peoci ve caparozzoli mi? Onlar da ne?"

Tommaso arkadaşına yol verdi. "Benimle gel Cornwallu çocuk. Sen bana İngiliz gözlemesinin ne olduğunu öğrettin. Şimdi de ben sana Venedik salyangozunun, salamura balığının rostonun ve morinalı kremanın ne olduğunu göstereceğim."

Yirmi dakika sonra Rick elinde, kabuklarını emerek yediği lezzetli salyangozlarla dolu bir külahı tutarak Schiavoni'nin kıyısı boyunca yürüyordu. Hemen yanındaki Tommaso ise sirke ve soğan soslu ekmek arası kızarmış sardalyasını dişliyor-

** Kara kabuk midyesinin Venedikliler tarafından söylenme şekli. (ç.n.)*

*** İstiridyenin Venedikliler tarafından söylenme şekli. (ç.n.)*

du. Yavru puması hemen arkasından tırıs tırıs geliyor, arada sırada balık artıkları için yalvarıp düşen her kırıntıyı havada yakalıyordu.

Peter'in mekanik gondolunu alıp Kilmore Koyu'na dönmeden hemen önce iki çocuk, Venedik'te bildikleri son adrese de bir bakmaya karar verdiler. Burası Argo Villası'na açılan Zaman Kapısı'nın bulunduğu Cabotoların Evi'nden başka bir yer değildi. Kim bilir belki şans yüzlerine güler ve burada Peter'i veya Nestor'u bulmalarına yardım edecek bağdaştırabilecekleri bir ipucu bulabilirlerdi.

Güneşli, güzel bir gündü. Kıyı boyunca insanlar aşağı yukarı yürüyorlardı. San Marco'nun havzasında küçüklü büyüklü yelkenliler sıralanmıştı ve gökyüzünde martıların her zamanki çığlıkları yankılanıyordu.

Rick salyangozlarını emmeyi bitirip hoşnut kalmış bir sesle, "Bu Venedik salyangozu hakikaten müthiş!" dedi.

Tommaso bile her gün yiyor olmasına rağmen elindeki salamura sardalyaya bayılmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse insanı deliye döndürecek kadar iyi bir porsiyon değildi ama yaşadıkları tüm o maceralardan sonra bunları yemek, ev hasretini biraz olsun gideriyordu. Dolayısıyla o anda Tommi için bu sardalyalardan daha iyisi olamazdı.

Fakat evini düşünmek suçluluk duymasına yol açtı. Anne ve babasının ne kadar endişelendiklerini düşündü ve onlara telefon edip içlerini rahatlattığı için Bay Bloom'a içinden teşekkür etti. Gene de döndüğünde onlara iyice bir açıklama yapması

gerekeceğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra yan yana dizilmiş sallardan oluşan bir köprüden geçip Cabotoların Evi'nin önüne vardılar. Kanala bakan kapının aralık olduğunu görmek içlerine su serpti. Avluya girmek için kapıyı itmeleri yeterliydi.

Evin içi tıpkı Rick'in hatırladığı gibiydi. Avlu, ikinci katta sütunlu bir veranda, merdiven...

"Burada artık kimse yaşamıyor mu?" diye sordu Tommaso. Merdiveni çıkmaya başlamıştı. Yavru puma da hantal adımlarla onu takip ediyordu.

"Galiba hayır. Hu-huu! Kimse yok mu?" diye bağırdı Rick, oyun olsun diye.

Sadece kendi sesinin yankısı cevap verdi.

Birkaç saniye içinde Zaman Kapısı'na ulaştılar. Evdeki öteki kapılara benziyordu ama onlardan bir farkı vardı.

"Kapalı," diye belirtti Tommi. Bu da Ulysses'in oradan geçmediğini gösteriyordu.

Ne aradıklarını bilmeseler de bir şeyler bulma umuduyla etraflarına baktılar. İlgilerini çeken hiçbir şey bulamayınca da yeniden merdivenden aşağı indiler. Yavru puma uzun uzun miyavlayarak ağladı. Sanki, *Ama nasıl olur? Yukarı çıkmak için o kadar uğraşmıştım!* demek ister gibiydi.

Fakat Rick aniden durdu.

"Ne var?" diye sordu Tommaso.

Kızıl saçlı çocuk elini arkadaşının burnunun önünde kaldırdı ve avluda bir yeri işaret etti.

Puma tısladı.

"Hey!" diye bağırdı Tommaso.

Avlunun ortasında ufak tefek bir figür ayakta duruyordu. Üzerinde vücudunu tamamen saklayan bir pelerin vardı. Saçları kestane rengiydi ve yüzünün derisi adamın porselenden olduğunu düşündürtecek kadar açık renkliydi. Demir çerçeveli yuvarlak gözlükler takıyordu.

"Peter!" diye bağırdı Rick. Gözlerine inanamıyordu. "Peter Dedalus!"

İki oğlan adama doğru koşarken yavru puma da basamaklarda durmuş tıslamaya devam ediyordu. Bunun nedeni Peter'in pelerinin altından çıkan sağ elinde tuttuğu kedi Öldüren'i fark etmiş olması olabilirdi. Kedi Öldüren, tutma yeri sedeften olan çakmak taşından yapılma altıpatlar bir tabancaydı.

"Lütfen olduğunuz yerde kalın!" diye emretti Kilmore Koyu'nun saat ustası ve bir adım geriledi.

Sesi bir karganın gaklamasını andırıyor ve tüyler ürpertici bir şekilde küçük avluda yankılanıyordu.

"Benim! Kilmore Koyu'ndan Rick Banner! Beni tanımadın mı?"

Aslına bakılırsa Peter ve Rick tam olarak tanıştırılmış sayılmazlardı. Çocukların, Venedik'e yaptıkları ilk seyahat, özellikle Rick için devasa sorunlara yol açmış ve çok ama çok karışıklık yaratmıştı.

"Hayır," diye cevap verdi Peter. "Seni tanımıyorum."

"Bekle!" diye bağırdı kızıl saçlı oğlan . Sırt çantasını çıkardı ve açtı.

"Sakın yanlış bir hareket yapayım deme!" diye haykırdı Peter. Avlunun karşı tarafında durmaya devam ediyordu ve tabancayı indirmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Yanlış bir şey yapmayacağım! Bak!" diye cevap veren Rick sırt çantasından babasının saatini çıkardı. Saatin kadranına "P.D." harfleri işlenmişti. "Peki bunu tanıyor musun? Bu senin eserin! Babam bunu bana senin dükkanından aldı!"

Peter Dedalus buz gibi bir sesle, "Onu sırt çantana geri koy ve bana doğru at," diye emretti, tabancanın ucuyla vermesini işaret ederek.

"Al! İstersen yanma getirebilirim..."

"Olduğun yerde kal. Ve sırt çantanı bana at," diye karşılık verdi mucit. Şüpheye kapılmış ve korkmuş görünüyordu.

"Nasıl istersen..." diye kabullendi Rick. Fırlatmasıyla birlikte sırt çantası avlunun zemini boyunca uçup Peter'in ayaklarının önüne düştü. "Ama gerçekten... Korkacak bir şey yok. Buraya yardımını istemek için geldik."

"Yardımımı ne için istiyorsunuz?" diye sordu Peter.

Rick onu ikna etmek için en uygun kelimeleri aradı. "Nestor... yani *Ulysses,* Penelope'yi bulmak için Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'ndan geçip kayıplara karıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve..."

Aynı anda Cabotoların Evi'nin kapısı büyük bir gürültüyle çarptı.

Eşikte gri kıyafetlere bürünmüş, gözlerinin üstünde kuş gagalı bir maske takan bir silüet belirdi.

Peter Dedalus kaskatı bir şekilde Tommi ve Rick'e dönüp bağırdı. "Kaçın! Buradan gidin!"

Tabancası siyah dumanlar çıkararak patladı. Maskeli kişi yana doğru eğilip mermiden sıyrıldı ve Peter'e doğru atıldı. Kaşla göz arasında Peter'in boğazına yapışıp onu yere devirdi.

"HAYIR!" diye bağırdı korkuya kapılan Rick.

Tommaso elleriyle gözlerini kapatmıştı. Kusacak gibiydi. Biraz evvel bir cinayete şahit olmuştu.

Peter Dedalus sırtüstü düştü. Ve öyle kaldı; kaskatı, bembeyaz.

Maskeli katil Rick'in sırt çantasını almak için eğildi. Ardından çantayı sırtına attı ve çocuklara korkunç bir bakış attı. "Selamlarımı sunarım küçük beyler!" diye bağırdı sırıtarak. "Unutmayın: İntikamdan kaçış yoktur!"

Rick'in yüreği ağzındaydı. Bacaklarının onu taşımayacağını hissediyordu. Gözlerinin önünde meydana gelen bu korkunç olaya inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Peter! Peter!" dedi ardı ardına.

Göz açıp kapayıncaya kadar maskeli adam geldiği gibi hızla dışarı çıkmış ve onları Peter Dedalus'un cansız bedeninin başında öylece kalakalmış vaziyette bırakmıştı.

Puma yavrusu tüylerini kabartarak üzerinde durduğu basamağa yapışmıştı ve göz dağı verircesine tıslıyordu.

En sonunda Rick bacak kaslarını hareket ettirebildi. Göz-

lerini Kilmore Koyu'nun saat ustasına dikip bir robot gibi yürüdü. Gözlerine inanamıyordu. Bir yabancı Peter Dedalus'u öldürmüştü!

"Oh, lanet olsun..." diye mırıldandı Tommaso, feleğini şaşırmış bir halde. "Şimdi ne yapacağız?"

Rick bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Aniden her şeyin üstüne gece çökmüştü. Venedik kötülüğün krallığı haline gelmişti. Oyun bir trajediye dönüşmüştü. Bir girdabın içine sürüklendiğini hissetti. Giderek daha derinlere çekiliyordu.

Öldü! Peter Dedalus öldü!

Rick birkaç adım daha yaklaştı. Bu sırada zihni ona az önce gördüğü sahneyi yeniden oynatıyordu. Korkunçtu. Korkunç ve ölümcül. Oğlan göz kapaklarını kırpıştırdı, ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

Peki ama neden Peter tabancayı tutan elini ileri doğru uzatmıştı?

Ve zemine çarptığı yerde yatmaya devam ederken yüzünde beliren o ifadenin anlamı neydi... suratındaki o *ekşi* ifadenin?

İğrenme duygusunu bastırarak eğildi ve Peter'in cansız bedenine dokundu.

Soğuktu

Kaskatı ve soğuk.

Derken aniden Peter kafasını çevirdi. Çığlığı basan Rick az daha küçük dilini yutacaktı.

Mucit hırıltılı sesiyle sordu "Beni öldüren o baş belası gitti mi?"

Beti benzi atan Tommaso, "Ölü konuştu!" diye çığlık attı.

Rick elini ağzına götürdü. "Peter?" diye sordu fısıldayarak.

Şimdi daha yakından baktığında mucidin açık gözlerinin sanki şeye benzediğini fark etti... cama! Bu mümkün müydü?

"Gitti mi, gitmedi mi?" diye sordu adam sesinde kendini belli eden bir aciliyet duygusuyla.

"Evet..." diye mırıldandı Rick. Kalbi hala yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Gene de anlamaya başlamıştı. İnanması güç de olsa, bu karşısındaki Peter Dedalus değildi. Bu onun mekanik bir kopyasıydı.

Keşfi karşısında şaşkına dönen Rick başını salladı.

Robot hareket etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Lanet olsun, tutukluk yaptım. Çocuk beni omzuna al!" diye emretti Peter Dedalus'un bir yerlerde saklanıp konuşan sesi. "Ve hemen oradan çıkın! Sizi kanaldan almak için yükseliyorum!"

İsim: **Zafon**
Yaşadığı yer: On yedinci yüzyılda, Venedik'te
Ayırt edici özellikleri: Yüzündeki binlerce kırışıklığın arasında parıldayan kurnaz ve zeki bakışları. Ayrıca kendisi defter, mürekkep ve parşömen satılan bir dükkanın sahibi.

Bölüm 14

MELORIA KANALI

"Hayat memat meselesi olmadığını biliyorum ama bu taraftan inmemiz gerekiyor dostum..." diye açıkladı çevirmen, Fred Ayaktauyur'a. Sonra da bodrum katının kapısını açtı.

Çatılardan çatılara birer akrobat gibi atlayarak şehir merkezindeki Bra Meydanı'ndan iyice uzaklaşmışlardı. Eski Kale'yi geçip Adige nehrinin kıyılarına ulaşmışlar ve hemen ardından da aşağı inip ayaklarını yere basmışlardı. Bu kaçışı imkanlı kılan şey çevirmenin kancalara bağlayarak uzattığı ve çocukların oyuncakları gibi sökebildiği elastik ipleriydi. "Büyülü ipler" demişti adam bunlar için. Ve hiç de abartmış sayılmazdı.

Fred kuşkulu gözlerle adamı süzdü. "Bu sefer beni nereye götürüyorsun?" diye sordu karanlık odaya girerlerken.

Çevirmen kapıyı arkalarından kapattı ve hemen orada, bir dolabın arkasında duran gaz lambasını eline aldı. "Anlatsam bile inanmazsın," diye kısa kesti. "Basamaklara dikkat et, çok kötü durumdalar."

Dar ve alçak tavanlı bir merdivenle yer seviyesinin birkaç metre aşağısına indiler. Yeni olduğu belli basamaklar, kısa bir süre sonra yerlerini daha eski basamaklara bıraktı ve etraflarındaki duvar yapısı üst kısımlarda çimentodan yapılmayken, aşağılara inildikçe on sekizinci yüzyıl karakteri göstermeye başladı. Bunu on yedinci yüzyıla ait bir duvar izledi. Sonra barok bir duvar ve en sonunda da... tamamen Orta Çağ'a ait bir duvar.

"Burası çok nemli!" diye belirtti Fred Ayaktauyur, ellerini heybetli taşlara sürerek.

Çevirmen cevap vermek yerine elindeki gaz lambasını salladı ve bir nişin içindeki büstü aydınlattı.

"*Luigi Gottardi*," diye okudu Fred. "Onu tanımıyorum."

"Hakikaten mi?" Çevirmen sırt çantasından demirden devasa bir anahtar çıkarıp bir hapishaneye açılıyormuş gibi duran bir kapıyı açtı. "Eh, yalnız sayılmazsın. Bayağı sıradışı bir insan olmasına rağmen onu hatırlayan çok az kişi var."

"Öyleyse bir ortak yanımız var. Bu tiple benim, demek istiyorum..."

Parmaklıklı kapıyı arkalarından kapattıktan sonra öteki taraftaki koridor boyunca yürümeye koyuldular. Tıpkı bir kalenin gizli tünellerinde yürümek gibiydi.

Fred aniden hapşırdı.

"Önünü kapat," diye tavsiyede bulundu çevirmen. Kendisi de rüzgarlığının fermuarını çekti. "Aşağı indikçe soğuyor."

Gerçekten de ısı baş döndürücü bir hızla düşmeye başlamıştı. Hava rutubet kokuyordu. Arada sırada eski tuğlaların arasından sular sızdığını görüyorlardı.

"Ne yaptığını bilen insanlar bu yerin adını bile ağzına almazlar," diye açıkladı çevirmen, hiç hız kesmeden yürümeye devam ederek. "Bunun bir nedeni de... böyle ne olduğu belirsiz bir yerle ne yapacaklarını bilmiyor olmaları."

Bir metro tüneline benzeyen, on metre yüksekliğinde, yirmi metre genişliğinde bir galeriye girdiler. Tek farkı, bunun ortasında raylar yerine bir derenin akıyor olmasıydı. Sular yerin dibinden büyük bir gürültüyle çağıldıyorlardı.

"Meloria Kanalı'na hoş geldin!" diye açıkladı çevirmen ve gaz lambasını yukarı kaldırdı.

Motorlu bir sandala bindiler. Biraz uğraştıktan sonra motor çalışmaya başladı ve kanalın merkezine doğru ilerlemeye koyuldular. Hızla Adige'nin tam tersi yönde gidiyor gibiydiler.

Fred sakin bir ifadeyle etrafına bakıyordu. "Burada, İtalya'da sahiden akıl almaz şeyler yapıyorsunuz," diye belirtme ihtiyacı duydu.

"Ve onları kimse bilmiyor," diye cevap verdi çevirmen acı bir ses tonuyla.

Bir süre hiç konuşmadılar. Ama yerin altında on beş dakika boyunca seyir ettikten sonra Fred merakına yenik düştü ve

sordu. "Nereye gittiğimizi bana da açıklar mısın. Bu tünel bana biraz acayip geldi. Aslına bakarsan Kilmore Koyu'nun altındaki başka bir tüneli hatırlatıyor..."

Bunun üstüne küçük sandalın kıç tarafındaki dümende oturan çevirmen, "Fevkalade bir mühendislik eseri," diye açıkladı. "Biraz önce gördüğün adam tarafından, Luigi Gottardi tarafından on dördüncü yüzyılda yapılmış. Po Nehri'nin ve Apenin Dağları'nın altından geçen üç yüz kilometre uzunluğunda bir gizli tünel. Chioggia'yla La Spezia Körfezi'ni birbirine bağlıyor."

"Chioggia ve La Spezia arasında bir gizli tünel mi?" diye şaşkınlık içinde tekrarladı Fred Ayaktauyur. "Ama Chioggia ve La Spezia da ne?"

"İtalya'nın zıt uçlarında bulunan iki şehir. İki ayrı denize bakıyorlar ve aralarında Apenin Dağları'nın zirveleri var."

Fred hayranlık dolu bir ıslık çaldı. "Delinin zoruna bak!"

"Öyle. Fakat bir zamanlar çevirisini yaptığım bir yazarın da dediği gibi: 'Cesaretin bittiği yerde delilik başlar.' Bu kanal Cenova Cumhuriyeti'nin dünyanın derinliklerinde ilerleyen bir deniz filosuyla Venediklileri hiç beklemedikleri bir anda yakalamak için yaptıkları cesurca bir planın parçasıydı."

"Ne düşünce ama! Nasıl sonuçlandı?"

"Eh, doğrusunu istersen hiç kullanılmadı... Ama gördüğün gibi hala burada! Ve şansımız var ki nasıl yapılacağını bilen biri için hala gidiş gelişe elverişli."

Fred Ayaktauyur bu son cümle üzerine bir süre düşünüp

taşındı. "Nasıl oldu da burayı buldun?" diye sordu sonunda.

Çevirmen gülümsedi. "Okudum."

"Nerede?"

"Enrico Bertolini ya da takma ismiyle Emilio Salgari'nin eski bir romanında. Kendisi Verona'nın en iyi macera yazarıdır."

"*Salgari*..." diye mırıldandı Fred. "İsmini ilk kez duyuyorum!"

"Duymuş olsan şaşırırdım, çünkü ünü ülke sınırlarını hiç aşmadı. Oysaki unutulmaz karakterler yaratmıştı: Sandokan ve Siyah Korse! Hem ayrıca yazdığı binlerce kitaptan biri olan *Meloria'nın Denizcileri*'nde bu kanalın ayrıntılarını tasvir etmiş ve bu sularda seyahate çıkan maceracı bir grubun yaşadıklarını anlatmıştı."

Karanlık ve tekdüze kanal etraflarında uzayıp gitmeye devam ediyordu. Bu sırada çevirmen de okuduğu kitabı ve dahice buluşlarını anlatmaya devam ediyordu.

Çevirmen anlatmayı kesince Fred, "Affedersin ama... eğer bu bir macera kitabıysa... anlatılanların hepsi de uydurmadır!" diye atıldı.

"Uydurma bir kanalın içinde yol aldığımıza göre ne mutlu bize!" dedi çevirmen, yüzünde melek gibi bir ifadeyle. "Öte yandan insanlar bu yüzden uydurur, öyle değil mi? İleride kullanmak için."

"Bana bu da senin şu kelime oyunlarından biriymiş gibi geliyor..."

"Rahatına bak Fred. Sandalla üç yüz kilometre uzun sürer.

Denize ulaşmamıza en azından üç dört saat var."

Fred Ayaktauyur sakinleşmeye çalıştı. Çatılardan çatılara atlayarak kaçmalarını ve yerin altına inişlerini düşünmek istemiyordu. Kim bilir La Spezia'nın kıyısında onları neler bekliyordu? Gözlerini önlerinde uzanan tünelin yarım ay şeklindeki karanlığına dikti. Sonu yok gibi görünüyordu. Kendi kendine dışarı ulaşıp ulaşamayacaklarını sordu.

Sonra ismine yaraşır bir şey yaptı. Geriye yaslandı ve farkına bile varmadan huzur dolu bir uykuya daldı.

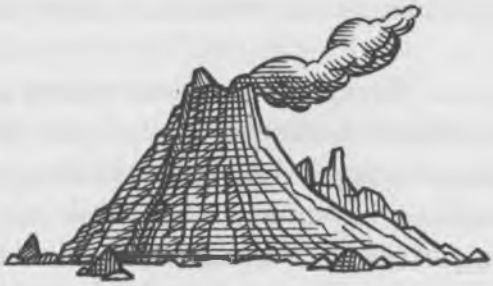

Bölüm 15

ÇIKIŞ

Nestor ve genç eşlikçisi üç saat boyunca yanardağa tırmandılar.

Kratere uzanan patikanın büyük bir kısmı adanın yayılmacı, zengin bitki örtüsünün altında kalmıştı. Fakat sonlara doğru bitkilerden oluşan geçit vermeyen bu pelerin aralandı ve kaygan taşlardan oluşan tehlikeli katman meydana çıktı.

Yanardağın zirvesine varır varmaz karşılarına çıkan adanın manzarası karşısında iki zaman kaçkınının nutku tutulmuştu: Kare şeklindeydi; pürüzlü ve düzensizdi. Her kenarı iki kilometre ya var ya yoktu ve kayalıklardan oluşan hareketsiz bir kuşakla çevrelenmişti. Geldikleri yönün karşı tarafında eski bir iskeleden geriye kalanlar görülebiliyordu: Tahta bir iskele ve kumların üzerinde terk edilmiş barakalar.

Deniz eşkıyalarının eski yuvasından geriye sadece bunlar kalmıştı.

"Lanet olası," diye mırıldandı Nestor kraterin kenarına otururak. Tüm dikkatini bu ölümcül külahın içine yöneltmişti.

Dünyanın unuttuğu bu bölgedeki adaların çoğu gibi, üzerinde bulundukları bu ada da tarih öncesinde meydana gelmiş bir yanardağ patlamasıyla oluşmuştu. Rüzgar katılaşmış lavların üzerini ana karadan taşıdığı kumlarla ve polenlerle örtmüş, yüzyıllar içinde volkanik kayaların üzerinin bitki örtüsüyle kaplanmasına yardımcı olmuştu.

Yanardağın bacası, açık kalmış bir ağız gibi baş döndürücü bir karanlığa doğru açılıyordu. Göreceli olarak yakın sayılabilecek bir patlamanın izleri her yerdeydi.

"Vay canına!" diye bağırdı küçük Flint büyük bir coşkuyla. "Şimdi bu bir yanardağ mı?"

İhtiyar bahçıvan kraterin kenarı boyunca yürümeye başladı. Ormanın ortasında açılmış bir yaraya benzeyen yere gelinceye kadar böyle devam etti. Yanardağın ağzından uçup buralara kadar yuvarlanan ev büyüklüğünde bir kütle tarafından bitki örtüsünün arasında açılmış temiz bir kesikti.

Nestor zihninde patlama anını canlandırdı: Karşısında duran bu kütle dev bir şampanya tıpası gibi dışarı fırlamış olmalıydı. Böylece kraterin ortasındaki o derin çukur oluşmuştu.

"Hey!" Küçük Flint yaşlı adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz. Hemen oradan çıkın!"

Fakat ihtiyar bahçıvan taşların arasında topallaya topalla-

ya kraterin içine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Beni takip etme! Olduğun yerde kal!" dedi oğlana.

"Emin ol, şuradan şuraya gitmeyeceğim."

Küçük oğlan korku içinde, kararlı adımlarla kraterin açık ağzından içeri girip yirmi metre kadar aşağı inen çılgın ihtiyara baktı.

Fakat Nestor'un o kütleden geriye kalan uçuruma ulaşma niyetinde olduğunu anlar anlamaz, "Geri dönün! Yalvarırım geri dönün!" diye bağırdı. "Bakın, başınızı belaya sokarsanız gelip sizi kurtarmayacağım. Anladınız mı?"

Ama Nestor onu dinlemiyordu bile. Katır kadar inatçı bir şekilde ilerlemeyi sürdürdü.

Birkaç dakika sonra uçurumun kenarına ulaşmıştı. "Spencer buradaymış!" diye bağırdı zafer kazanmış bir edayla.

Bu bunak gene ne saçmalıyor? diye kendi kendine sordu küçük Flint. Sonra, Nestor'un bir ip merdivenden aşağı inmeye başladığını fark edince ağzı bir karış açık kaldı. Bu aynı kumsalda buldukları merdivene benziyordu.

"Ah, kahretsin!" diye bağırdı. "İnanamıyorum."

Ve hiç düşünmeden adamın peşinden yanardağın içine girdi.

Kraterin içinde rüzgarlar esiyordu.

Adanın içinde varlık göstermeyen acayip ve açıklanması güç bir rüzgar, yanardağın külahının içinde dört dönüyordu. O taştan devasa tıpayı fırlatıp atan aynı gaz yüklü rüzgar olmalıydı. Yerin dibinden geliyor gibiydi. Sıcak ve daimiydi, anafor yapa-

rak kraterin ağzından merkezine doğru iniyordu.

Bu uçurum ne kadar aşağı gidiyordu acaba? On metre mi? Yirmi mi?

Zaten kendini bildi bileli Küçük Flint'in mesafelerle arası iyi olmamıştı. Gözenekli ve yuvarlak taşların üzerinde sendeleyerek ilerledi ve keskin kenarlarına tutunmaya çalışırken elini yaraladı. Yanardağın içine doğru ilerlerken, içinden de, patlamak için o anı seçmesin diye dua ediyordu.

Sonunda Nestor'un yanma ulaşmayı başardı. İhtiyar bahçıvan hala ip merdiveni çekmekle meşguldü.

Oğlanın ilk işi adama, "Biliyor musunuz, siz delisiniz," demek oldu.

Rüzgarın durmak bilemeyen ve tiz üfürmesi kulaklarını çınlatıyordu. Tıpkı açık kalmış büyük bir saç kurutma makinesinin içine girmek gibiydi.

Nestor yanına ip merdivenin otuz metresini toplamıştı. Fakat merdiven aşağılara doğru uzayıp gitmeye devam ediyordu.

Bu kadarla da bitmiyordu. Gümüş sicimlerden oluşan bir kayışın üzerine tahtadan yapılma acayip bir iskelet oturtulmuştu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu çocuk.

İhtiyar bahçıvan bir anlığına ip merdiveni toplamayı bıraktı. "Önce bu merdivenle aşağı inmiş olmalı. Ama sonra çok derin olduğunu fark etmiş. Ama bu kadar aşağı ince de yapacak başka bir şey kalmamış."

Flint'in ağzı açık kaldı. "Aşağı mı... nereye?"

Nestor büyük bir güçlükle yanardağın ağzına dizilmiş taşla-

rın arasından kalktı. Tam yanında fildişi, altın ve gri Avustralya incileriyle dolu bir sandık duruyordu. Sandığın üzerine bir isim kazınmıştı: BRIGGS.

"Sonra stratejisini değiştirmeye karar vermiş olmalı..." dedi yaşlı adam nefes nefese. Sandığın içine avucunu daldırıp mücevherleri gün yüzüne çıkardı.

Tüm bu olanlar küçük Flint'i iyice sersemletmişti. "Anlamıyorum..." dedi.

Cevap olarak Nestor ona sandığı uzattı. Bir hayli büyüktü ama hafif sayılırdı.

"Bunu dışarı çıkar!" diye emretti. "Üzerinde çalışabileceğimiz düz bir alana ihtiyacımız olacak."

"Düz bir alan mı... ne yapmak için?"

İhtiyar bahçıvan az önce kraterin içinden çıkardığı tahta iskeleti eline aldı. İlk bakışta küçük Flint bunun bir resim çerçevesi olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi ışıkta, daha yakından bakınca bambaşka bir şeyi hatırlatıyordu.

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye mırıldandı. "Sakın bana bunun şey olduğunu söyleme! Şey..."

"Haydi sümüklü! Bazı şeyler için çok yaşlıyım. Ama Spencer başarabildiyse biz de başarabiliriz."

Nestor tahta iskeleti yeniden yere bırakınca, Flint ona denileni yapmak için arkasını döndü. Korkudan yüzü kağıt gibi olmuştu.

İhtiyar bahçıvanın elinde tuttuğu o tahtadan yapılma iskelet bir an için oğlana ilkel bir kuşun kanatları gibi görünmüştü.

Sandığın içinde, eskiden burada yaşamış olan adamın kaçmak için kullandığı aletlerin geri kalanı vardı. Hepsini tahtadan iki iskeletin arasına yaydılar ve birkaç denemenin ardından birleştirmeyi başardılar. Kumaşa ilik de diktikten sonra geri çekilip ne kadarının bittiğine baktılar.

Küçük Flint'in artık hiç kuşkusu yoktu. Yapmakta oldukları şey kesinlikle bir çift kanattı.

"Bayım..." diye mırıldandı çocuk.

Fakat Nestor her zamanki gibi onu duymazdan geldi. İskeletin üzerine sardığı kumaşın ve hasırların yeterince sıkı olup olmadığını kontrol etmekle meşguldü. Bir saatten fazla süredir, her bağlama çubuğunu dikkatlice sararak canla başla çalışıyordu.

"Sakın bana bunu... kullanma niyetinde olduğunuzu söylemeyin," dedi küçük Flint.

Nestor ilk kayışı sıkıştırdı. Sağ koluyla iki kanattan birini kaldırıp hareket ettirmeyi denedi. "Böyle çalışmayacak..." diye karar verdi başını sallayarak.

Flint elini alnına götürdü. "Oh, çok şükür!"

Nestor kanatları yere bıraktı. "Eksik olan bir şeyler var..."

"Bir an için onları takıp kendinizi yanardağdan aşağı atacaksınız sanmıştım," dedi oğlan. Rahatlamış görünüyordu. "Hani şu planörle kendilerini dağdan aşağı bırakan çılgın tipler gibi!"

"Saçma sapan konuşma! Tabii ki denize doğru atlamayacağım."

Flint'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl?"

Dönüp dehşetten büyümüş gözlerle yanardağın ortasındaki karanlık uçuruma baktı. İçeriden hala sıcak dumanlar tütüyordu. "Yani... içine mi atlamak istiyorsunuz? Yanardağın içine?"

"Tam üstüne bastın."

"Hay başıma gelenler... bu adam gerçekten keçileri kaçırmış!"

Nestor insanın içini delen bakışlarıyla oğlana baktı. "Hala anlamadın, öyle değil mi? Spencer adadan kaçmayı bu şekilde başardı. Bana anlatmak istediği şeyi ancak şimdi anlamaya başladım. Sanki arkasında bilerek bu kadar ipucu bırakmasının tek nedeni... bana meydan okumakmış gibi."

"Eh, evet, adam çoktan eriyip gitmiştir."

Nestor omuzlarını silkti. "Aşağıda ne olduğunu sana anlatmamın bir anlamı yok. Zaten bana inanmazsın."

"Doğru dediniz," diye onayladı küçük Flint. "Sizin yaşınızda saygın bir adamın kendini bir yanardağın içine atmak istemesine de inanasım gelmiyor. Hem de kamıştan iki kanatla! Herhalde balıklama lavların içine dalma niyetindesiniz!"

Fakat Nestor, Nuh diyor, peygamber demiyordu. Onun başka bir programı vardı. Aşağıda onu lavların beklemediğini biliyordu. Esrarengiz Ada'nın altında, tıpkı bütün hayali yerlerin altında olduğu gibi, sadece tek bir şey vardı: Onu gerçeklikten ayıran ve Nestor'un da zannettiği gibi sonsuzluğa uzanan bir yarık.

Ama Jason ve ötekiler, onlardan önce de Penelope, dipsiz

derinliklerin kalbine ulaşmayı ve orayı keşfetmeyi başarmışlardı. Orada Gölgeler Labirenti uzanıyordu.

Gölgeler Labirenti, hayali yerler arasındaki yegane bağlantıydı.

Ve yanardağın içinden geçen yol muhtemelen Spencer'ın kaçmayı başarmasını sağlamıştı.

"Bal mumundan kanatlar yapan ama güneş mumları eritince aşağı düşen şu iki adam gibi!" diye mızmızlanmaya devam etti küçük Flint. "İşte siz de o akılsızlar gibi kendi sonunuzu hazırlıyorsunuz!"

Nestor aniden durdu. *Bal mumundan kanatlar...*

"Tabii ya!" diye bağırdı. "Kumaşı sıkılaştırmak için bunu kullanmış olmalı! Bal mumu ve kuş tüyü! Tıpkı Dedalus ve İkarus gibi! Ben neden düşünemedim ki!"

Flint süklüm püklüm yere diz çöktü. "Neden ağzımı kapalı tutamıyorum ki?" Sonra başını kaldırıp kumsala doğru yürümeye başlayan Nestor'a baktı ve arkasından bağırdı. "Kendinizi öldürmenize yardım edeceğimi sanıyorsanız, unutun gitsin!"

Fakat ihtiyar bahçıvan yolu yarılamıştı bile.

"Ne pahasına olursa olsun!" diye bağırdı küçük Flint.

Ardından bakışlarını adanın etrafını saran okyanusun üzerinde gezdirdi.

Bir hapishane adası...

Kayalıklardan ve palmiyelerden oluşan, haritalardan silinmiş bir delik.

Çıkış vermeyen kayalık bir engel. Çünkü buraya girmelerini

sağlayan kapı artık açılmıyordu.

"Belki kapıyı yerinden sökmeyi deneyebiliriz," dedi küçük oğlan.

Ama buna kendisi bile inanmıyordu.

Bu arada ihtiyar da ormanın içinde gözden kaybolmuştu.

"Hey, hayır! Beni bekleyin!" Küçük Flint apar topar ayağa fırlayıp patika boyunca telaşla koşmaya başladı. "Beni burada yalnız bırakarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Bekleyin!"

Martılar yanardağın kraterinin üzerinde istiflerini bozmadan dört dönüyorlardı. Oysaki bu krater, dünyanın sınırlarının dışında kalmış bu adanın merkezinden gözdağı verircesine etrafına bakan kapkara bir gözü andırıyordu.

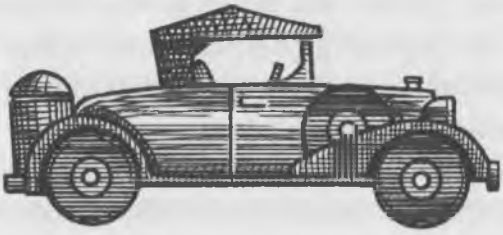

Bölüm 16

MAZİDE KALAN HATIRALAR

"Moorelar gibi kadim bir ailenin dünyadan silinip gitmesi gerçekten çok acı bir durum," dedi Pires. Arkasında Anita'yla birlikte villanın mahzenlerine açılan dik merdiveni iniyordu. "Annabelle'in ölümü eşi benzeri görülmemiş bir trajediydi. Biraz daha yaşasaydı her şey daha iyi olabilirdi. İş işten geçtikten sonra pişmanlık neye yarar."

Anita gülümsedi.

Pires'e Argo Villası'nda yaşayan Covenantları tanıdığını, Julia ve Jason'ın heyecan verici çocuklar olduklarını ve Ulysses Moore'un ölmeden hemen önce romanlarını yayınevindeki editörlere gönderdiğini anlatmıştı.

Bunun üzerine Pires hemen ayaklanıp mümkün olduğunca

çabuk kütüphaneye gitmeleri gerektiğini söylemişti.

Uşak onu, giderek daha ağır ve korkunç bir görünüme bürünen bir dizi kapıdan geçirip, kızı İkinci Dünya Savaşı sırasında Londra'nın bombalandığı günlerden kalmış gibi görünen bir koridorlar labirentine sokmuştu.

Tamamen karanlık bir odayı geçerlerken Anita kendi kendine adamı bu kadar aşağılara kadar takip etmesinin akıllıca bir davranış olup olmadığını soruyordu. Yoksa, bu uşağa güvenmesini söyleyen içgüdüleri ona kötü bir oyun mu oynuyordu?

Bakışlarını etrafta dolaştıran Anita aniden bahçedeki kuyunun tam altında olduklarını fark etti. Hatta kulak kabarttığında uzakta bir yerlerde suyun damladığını duyabiliyordu.

"Bir generalin evinde," diye açıkladı Pires, "her zaman gizli bir kaçış yolu vardır. Bir dakikamızı alacak küçük hanım... Biraz daha sabredin lütfen."

Pires anahtar demetini alıp bir tanesini kullanarak odanın içindeki zırhlı kapıyı açtı. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup bastıktan sonra da Anita'yı içeri buyur etti.

İçeri adım atan kız kendisini kutsal bir havası olan sekizgen, dar bir odada buldu. Tavandaki kazınarak çıkarılmaya çalışılmış freskte mavi bir zemin üzerinde yıldızlar resmedilmişti. Burası dini bir topluluğun veya bir şövalyelik tarikatının toplanma yeri olmalıydı. Eski şehrin altındaki tünellerde bunun gibi gizli odalara sık rastlanırdı. Anlaması güç bir geçmişin günümüze ulaşan parçalarıydı bunlar.

"Benim küçük inziva yerim..." diye itiraf etti Pires sevgiyle

gülümseyerek.

Yaşlı uşak içeriyi, şık denilebilecek kıyafetler, şarap şişeleri, bir bisiklet, ayakkabılar ve hediye paketleriyle doldurmuştu. Tüm bu eşyalar birileri tarafından atılmıştı. Fakat bu adam onları titizlikle toplamıştı.

"Dikkatli olun!" diye uyardı ayağını yere hafifçe vurarak. "Burada, odanın merkezinde zemin demirdendir ve arada sırada titrer."

Anita alnını kırıştırarak etrafına baktı. Oda gerçekten çok dardı. Küçük, gotik bir kubbe gibi taş pervazlarla vurgulanan odanın sekiz kenarı, sivri kemerler oluşturarak tavanın ortasında birleşiyordu. Kenarlardan her birine, sırtı duvara oyulmuş, taştan eski birer taht oturtulmuştu. Ve her tahtın üzerinde zaman içinde kaybolmaya yüz tutmuş ve tozlanmış kısa bir bilgi yazılıydı. Anita bunların gezegen isimleri olduklarını fark etti: Her taht için bir gezegen.

Uşak, aşağıda saklı olan bir şeyi göstermek için kutulardan bazılarının yerini değiştirmeye başlamıştı.

"İşte ancak bu kadarını kurtarmayı başardım," dedi.

Küçük tahta bir cihazın içinden bir yapboz, kristal bir küre, bir düzine ne olduğu belirsiz tılsım ve eski fotoğrafların olduğu bir albüm çıkardı. Anita titreyen elleriyle fotoğraf albümünü alıp sayfaları çevirmeye başladı. Hepsi bu evde çekilmişti; bahçede ve birinci katın odalarında. Ulysses Moore'un büyükbabasını hemen tanıdı. Fotoğraflardan birinde tek başınaydı, bir diğerinde yanında duran kadın, karısı olmalıydı. Üçüncü

fotoğrafta yanında genç bir kadın vardı. Pörtlek gözleriyle bir semendere benziyordu.

Öteki fotoğraflarda keten kıyafetler ve hasır şapkalar içinde beyefendiler, yirminci yüzyılın başındaki modaya uygun biçimde uzun şapkalar takan ve çizgili pantolonlar giyen ya da bir sıcak hava balonunda poz veren erkekler göze çarpıyordu. Pilotlar ve 1905'ten önce yapılmış motosikletler de vardı. Anita, kendi kendine eğer Pires izin verirse bunlara daha sonra daha dikkatli bakacağına dair söz vererek çabucak sayfaları çevirdi. Albümün ilk sayfalarındaki fotoğraflar en eskileriydi, insanların yüzleri solup gitmişti. Anita resim altlarını okurken fotoğraflardan birindeki adamın Sherlock Holmes'ün yaratıcısı Sir Arthur Conan Doyle olduğunu fark etti. Hayali Gezginler'in bilardo odasındaydı. Bir başkasında fantastik romanlar yazarı H.G. Wells yanında motorlu uçağı mucitleri Wright Kardeşlerle birlikte poz vermişti. Ve fotoğraflardan birinde Fransız yazar Jules Verne, Giacomo Puccini'yle birlikte bahçedeki bir masada oturuyordu.

"Hadi oradan! Ne şenlikli günlermiş o günler," diye mırıldandı kız, elini paha biçilmez buluntuların üzerinde gezdirirken.

"Kulüp'ün arşivini oluşturan parçalar bununla da bitmiyor," diye fısıldadı Pires. "Bakın, belki bu da ilginizi çeker."

İkinci kutuda başka fotoğraflar ve kitaplar vardı.

"Eski kütüphanenin kitaplarının durduğu kutuları alıp götürdüklerinde," diye açıkladı uşak, "bir tanesini unutmuşlardı.

Ben de nakliyecilere vermek istemedim doğrusu."

Birbirinden çılgınca isimleri olan kitapları elden ele geçirdiler:

Tepeli karabatakların aile hayatı ve ekonomik durumları. Yazan: Howard Lewis Mendall

Bir golf çantasının otobiyografisi. Yazan: C. Arthur Pearson

Evliyken mutlu olmanın yolları. Yazan: Peder Edward J. Hardy

İçe dönük konuşmanın gücü. Yazan: Sha Helmstetter*

Fakat gördüğü son şey karşısında Anita az daha küçük dilini yutacaktı.

Pires kutudan on dokuzuncu yüzyılın başlarında resimlendirilmiş küçük bir kitap çıkarmıştı. Tuhaf bir nedenle kız kitabın kapak resmini gördüğünde beyninden vurulmuşa dönmüştü. Elinde bir tabanca tutan siyahlar içinde bir adamın resmiydi bu.

Kitabın kapağında *Kaptan Spencer'ın Maceraları - Kül Bahçesi* yazıyordu. Yan kısmına ise on bir rakamı kondurulmuştu.

Romanın yazarı Circe De Briggs adında bir kadındı. Nedenini bilmiyordu ama bütün bunlar Anita'ya çok tanıdık geliyordu.

Eski kitabı açtı ve parmaklarını hızlıca illüstrasyonların üze-

---

** Bunlar gerçek kitaplardır. Bu kitaplar veya benzerleri hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler Russel Ash ve Brian Lake'in* Bizarre Books *adlı eserine başvurabilirler.*

rinde gezdirdi. Yanılmış olamazdı. Her birinin altına imza olarak iki M harfi atılmıştı: Morice Moreau.

"Bu kitap hoşunuza mı gitti?" diye sordu Pires yüzünde bir gülümsemeyle. "Kitabın adının bizim bahçeye benzemesi sizi de meraklandırdı, öyle değil mi? Beni bu kitabı saklamaya iten neden de bu zaten."

"Bu seriye ait başka kitap var mı?"

"Hemen bakayım," diye cevap verdi uşak. "Ama zannetmiyorum."

"Acaba ne anlatıyor?" Anita sayfaları hızlı hızlı çevirdi.

Ve son olarak arka kapakta kısa bir şiir gözüne çarptı:

Mürekkepten kanatlar ve ziftten gemiler,
Hayali limanlar arasında gezip tozmak sessizce.
Fakat denizin ya da Zamanın Dostları yerine,
Bulacaksın korkuyla çalınan bir kapı kendine...

Amma ürkütücü, diye düşündü Anita.

Döndü. Etraflarını çevreleyen duvarlardan gelen bir ses duyar gibi olmuştu. Ardından sekizgen mahzenin metal zemini yavaşça zangırdamaya başladı.

Yanında duran Pires, "Korkacak bir şey yok, herhalde bir metro trenidir," diye açıkladı.

Ama bir nedenle Anita'nın ona inanası gelmedi.

İsim: **Pires**

Yaşadığı yer: Londra

Ayırt edici özellikleri: Bir zamanlar Hayali Gezginler Kulübü olan Kundakçılar Kulübü'nün daimi uşağı. Fragnal Lane'deki evin bütün sırlarını biliyor. Sanki başka bir yüzyıldan gelmiş gibi bir hali var.

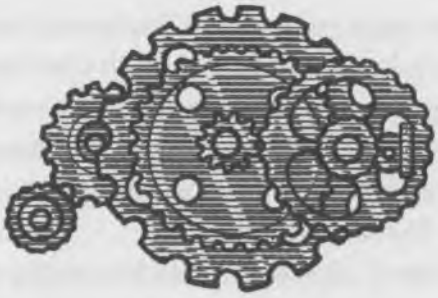

Bölüm 17

ÖRÜMCEK-BATİSFER

Rick, Cabotoların Evi'nin içindeki avluda "Yürüsene!" diye bağırdı.

Sırtında Peter Dedalus'un bedenini taşırken bir yandan da Tommaso'ya kendisini izlemesini işaret ediyordu.

Fakat Venedikli oğlan hala şok geçiriyordu. Dehşete düşmüş bir ifadeyle arkadaşına ve sırtındaki ölü kütleye bakıyordu. "Nereye gidiyoruz? Ve sırtında *o şeyle* ne yaptığını zannediyorsun?"

"Gerçek değil! Bak!"

Rick, Tommaso'ya bunun sadece bir kukla olduğunu göstermek için robotu salladı.

Böylece peşlerinde puma yavrusuyla koşarak gözden kayboldular.

Kapıdan, gün ışığına çıkar çıkmaz Tommaso, Peter Dedalus'un kuklasını daha yakından inceledi ve onun tahta bir iskelet, metal eklemler, porselen ve camdan bir yüz ve etten kemikten olduğu anlaşılsın diye konulmuş dolgu malzemesinden ibaret olduğunu anladı. "Delice bir zeka," diye düşündü oğlan, bu dahiyane fikre hayranlık duyarak.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Rick huzursuzca etrafını kolaçan ederken.

İnsanlar önlerinden gelip geçiyordu. Bir seyyar satıcı geçti, sonra bazı gondollar ve...

"Aşağıda!" diye işaret etti Tommaso. Gördüğü şey karşısında az daha yüreği ağzına gelecekti.

Gondolların arasında kaplumbağalarınkini andıran siyah ve parlak bir kabuk belirmişti. Üstelik bir silüet kabuğun üst kapağını açmış, onlara doğru el sallıyordu.

Peter Dedalus. Bu sefer gerçekti.

"Hangi cehennemden çıktı bu?" diye sordu Rick. Hayretler içinde arkadaşının peşi sıra köprüye doğru yürümeye başladı.

Hakikaten acayip bir tekneydi. Küçük bir denizaltıyla bir batiskaf arası bir deli zırvasıydı. Metalden perçinler katran karasına boyanmış tahta kalasların üzerine cıvatayla tutturulmuştu. İlk bakışta devasa bir midyeye benziyordu. Fakat bunun, eklem yerlerinden oynayan sekiz tane bacağı ve o anda su seviyesinin altında kalan transparan camdan bir pruvası vardı.

"Acele edin! Çok fazla zamanımız yok!" diye bağırdı Peter.

"Peter!" Rick'in içi içine sığmıyordu. "Ben-"

"Kendini sonra tanıtırsın!" diye kısa kesti mucit. "Şimdi beni bana ver!"

Kuklayı güverteye attılar, sonra Peter içeri girmesine yardım etmek için elini Rick'e uzattı.

Dam-dumbur! diye bir ses çıktı oğlan ayağını bu tuhaf tekneye basar basmaz.

Peter yana çekilince Rick delikten içeri girdi. Sonra dönüp köprüde kımıldamadan duran Tommaso'yu göstererek "O da bizimle gelmeli!" dedi.

Mucit, çocuğu ve denizaltının boyutlarını gözleriyle tartıyor gibiydi. Sonra başını salladı. "Tamam!" diye bağırdı elini uzatarak. "Ama çok sıkışacağız!"

Dam-dumbur!

Güverteye çıkan Tommaso durup kıyıya baktı. "Bekleyin!" diye bağırdı.

"Çocuk sen ne yaptığını zannediyorsun?" Peter'in sabrı taşmak üzereydi.

"Yavru pumam! Karada kaldı!"

Yavru puma köprünün üzerinde korku içinde bir aşağı bir yukarı koşuyordu. Tıslıyor ve pençeleriyle yeri kazıyordu. Yüzen tahta parçasının üzerine çıkmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

"Gel!" Peter eliyle Tommi'nin başını delikten içeri bastırdı. "Çok geç. Unut onu." Ve bunu der demez hızlı bir hareketle denizaltının kapağını kapattı. Kapağın kilidini iki kere çevirip çocuklara kıllarını bile kıpırdatmamalarını söyledi. Ortaların-

dan geçip bu daracık ortamda kendine yer açtı. "Kayışlara tutunun!" diye bağırdı. Sonra da pruvadaki altın yaldızlı divana oturdu. Bir dizi kolu tutup kendine doğru çekti ve başının üstünde bir dişli çarkı birkaç defa döndürdü.

Batiskaf suya batarken oğlanlar lagünün sularının cam pruvanın etrafında yükselmeye başladığını gördüler. Dışarının manzarası zümrüt yeşili bir renge bürünüyordu.

Tommi gözlerini yüzeyde hareket eden gölgelere dikti. "Pire torbası," diye mırıldandı kederle.

Bu arada Rick, "Hangi kayışlara?" diye sordu, dikkatlice etrafına bakarak.

Peter bir an için koltuğunda döndü. Sonra başını salladı. "Haklısınız," dedi. "Kayış mayış yok. Onları takmayı unutmuşum. Bakın içeri yolcu alacağımı hesaba katmamıştım! Şey... tutunacak *bir şey* bulun!"

Dönüp yeniden kumanda paneline odaklandı. Çarkı döndürmeyi bırakıp sol taraftaki kolu çekti. Denizaltı o taraftaki bacaklarını açtı ve suyu bulandırıp çamur kaldırarak lagünün zeminine bastı. Bunu halleder halletmez Peter aynı işlemi sağ bacaklara da uyguladı ve batiskaf sorunsuzca ilerlemeye başladı.

Rick ve Tommaso, bu fırsattan yararlanıp etraflarını incelemeye koyuldular. Denizaltı gerçekten çok küçüktü. Metal ve tahtadan yapılma bir kabuk ile cam bir pruvadan oluşuyordu ve üçünü birden ancak içine alıyordu. Tommaso'nun birkaç santimetre ötedesindeki porselenden yapılma bir vantilatör, yüzeyde giden bir şamandıra aracılığıyla içeriye temiz hava üflüyordu.

Örümcek-batiskaf, yaratıcısı tarafından ustalıkla kullanılarak, suyun dibinde metalden uzun bacakları üzerinde ilerliyordu ve Venedik'in sarayları andıran binaları suyun yüzeyinde titrek manzaralar gibi gelip geçiyordu.

"Vay canına!" dedi Rick.

"Haklısın!" diye mırıldandı Tommi, büyülenmiş gibi.

"Hey, Peter!" diye soracak oldu kızıl saçlı oğlan. "Nereye gi-"

"Sessizlik lütfen!" diye bağırdı mucit. Anlaşılan aynı anda iki şeyi birden yapamıyordu.

Rick onu rahatsız etmemenin akıllıca olacağını düşünerek sustu ve etrafı daha iyi görebilmek için ön kısımda diz çöktü.

Derken Peter hızlıca bir hareket yaptı ve örümcek-batiskaf zemine açılmış bir delikten içeri daldı. Usulca bu daracık tünelde ilerlediler. Etraflarında lagünün çamurlarına saplanmış kazıklardan oluşan bir orman uzanıyordu.

Daha rahat ilerleyebilmek için örümcek-batiskaf, uzun metalik bacaklarını ikiye katladı ve suyun altındaki, taş kadar sağlam ve su geçirmez olması için katranla kaplanmış tahta kazıkların üzerinde onları krampon gibi kullanmaya başladı.

Rick ve Tommi ağızları açık bir halde etraflarına bakıyorlardı. "Demek Venedik'i böyle inşa etmişler..."

Çiçek desenli koltuğunda oturan Peter, "Evet," diye onayladı. "Kazıklar üstüne oturtulmuş bir sürü ada..."

Hemen ardından yeniden kumanda paneline döndü ve dumanlı bir ışık saçan gaz lambasını yaktı. "Şimdi şşşt!" diye emretti yolcularına. Sonra her şey sustu.

Bir binanın altından geçerlerken ansızın kulaklarına hararetli bir tartışmanın ve birbirine çarpan kadehlerin uzak yankıları geldi. Sonra yeniden sessizlik.

Vantilatörün yeniden hava üfürmeye başladığını duyan Rick derin bir nefes aldı. Batiskafın içinde şimdi sadece metalik bacakların sesi ve gaz lambasının yapış yapış kokusu vardı.

Derken yükselmeye başladılar. Batiskaf aniden daracık bir yer altı odasında yüzeye çıktı. Odanın zemini bir parmak yüksekliğinde suyla kaplıydı. Yukarıdan cılız bir ışık sütunu vuruyordu.

Şehrin kuyularından birinin dibindeydiler.

Peter örümcek-batiskafı durdurup sere serpe divana uzandı.

"Ne bekliyorsunuz? Açsanıza!" diye bağırdı Tommi'ye tavandaki kapağı işaret ederek. "İçerisi çok havasız kaldı!"

Oğlan bu isteği tekrarlatmadı. Tekerleği iki kere çevirdi ve ağır kapağı kaldırdı. Metalik bir ses yer altı odasının boşluğunda büyük bir gürültüyle yankılandı.

"Yavaş! Bizi ta Ravenna'dan duysunlar mı istiyorsun?"

Kapağın açılmasıyla birlikte ciğerlerine taptaze bir hava pompalandı.

"Çocuklar, dışarı! Burada iniyoruz!"

Rick ve Tommi bileklerine kadar gelen bir suyun içine adım attılar. Robotunu sırtında taşıyan Peter onları yanda bulunan küçük bir kapıdan geçirdi. Sarmal bir merdivenden çıkıp her türlü eşyanın ve alet edevatın ayağa takıldığı küçük bir odaya girdiler.

Burası Peter Dedalus'un gizli laboratuvarlarından bir diğeri olmalıydı.

Mucit, robotu odanın ortasında duran devasa çalışma masasının üzerine bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden onun üzerindekileri çıkarmaya başladı. "Kendimi neredeyse tamamen mahvetmişim!" diye yakındı, hasarları gözden geçirirken. "Ama en azından bundan böyle benim bir ölü olduğumu düşünecekler!"

Tommaso pencereye yaklaştı. Karşısında tüm heybetiyle yükselen gotik kubbeyi hemen tanımıştı. Nerede olduklarından neredeyse adı kadar emindi. Burası, San Zanipolo bazilikasının arkasındaki Bressana mahallesi olmalıydı.

Rick oturmak için altına bir sandalye çektikten sonra tam karşısındaki duvarda asılı duran iskelete korku dolu bir bakış attı.

Mucit, robotuyla uğraşmayı bıraktığında "Cabotoların Evi'nde sana saldıran adam kimdi?" diye sordu Peter'e.

"Bir gizli muhafız. Uzun süredir peşimdeler," diye cevap verdi Peter, kasvetli bir ifadeyle.

"Neden?"

"Emin değilim. Önceleri benim icatlarımı ele geçirmek istediklerini düşünüyordum. Ama sonra ilgilendikleri başka bir şey olduğundan şüphelenmeye başladım. Benim geldiğim yerle ve buraya geliş şeklimle ilgileniyor olabilirler. Başka bir deyişle Kilmore Koyu ve Zaman Kapıları'yla. Dukalık Sarayı'ndaki saatçilik görevimden çıkarıldıktan sonra... Oblivia gelip beni bulduktan sonra... huzur dolu uzun yıllar geçirdim. Ama sonra, aniden şu lanet olası gemi geldi."

"Hangi gemi?"

"Unutalım gitsin," diye kestirip attı Peter. "Hem sizin burada ne işiniz var? İhtiyar Zafon dükkanına gidip beni sorduğunuzu söyledi ve Leonard, Ulysses ve Penelope hakkında bir şeyler geveledi. Neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

Rick, yaşadıkları son olayları kısaca özetlerken mucit, gümüşten bir su ısıtıcısı aldı, içine su doldurdu ve onu içinde alevlerin oynaştığı, gazla çalışan ilkel bir sobanın üzerine yerleştirdi. Ardından da birkaç tane teneke kutuyu açıp kapattı ve sonunda aradığı bitki çayını buldu.

Rick anlatmayı bitirince "Çok ilginç," diye belirtti. "Fakat şimdi biraz oturup kendimizi şarj edelim, ne dersiniz?"

Baharatlı çaydan içip kuş üzümlü bisküvilerden yediler.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rick bisküvileri ağzına sokuştururken. Saat ustasının fikirlerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu durum düşündüğümden daha kötü," diye cevap verdi Peter düşünceli bir ifadeyle.

"Belki de Kilmore Koyu'na dönmenin vakti gelmiştir," diye devam etti Rick. "Labirent'e inmek için yeni bir sıcak hava balonu yapabilir ve Penelope'nin peşine düşebilirsin... ve bir de Nestor'un."

"Evet, Labirent uçurumun hemen altında..." diye mırıldandı yaşlı mucit. "Bu birçok şeyi açıklıyor. Örneğin hava akımları dosdoğru o yarıktan esiyor olabilir. Ve belki de seyahatlerin kapıların ardındaki denizde yapılmasının nedeni de budur. Ger-

çekten çok ilginç."

Peter, sanki çocuklar orada değillermiş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Belki de uzun zaman yalnız kalmak ona böyle bir alışkanlık kazandırmıştı.

"Seyahatlerimiz boyunca gözümüze çarpan bütün o şeyler..." diye devam etti yaşlı mucit. "Fakat asıl sorun gemiler. Gemiler ve su. Gemiler, su ve gemilerin yelkenleri. Yelkenleri unutmayalım. Çünkü rüzgarı toplayan onlar."

Kafasına takılan bir soruyu sormak için kendi kendine konuşmayı yarıda kesti. "Labirent'te rüzgar vardı, değil mi?"

Rick başını sallayarak onayladı.

"Tabii ki rüzgar vardı. Ayrılma meydana geldiğinde hep rüzgar olur." Peter derin bir nefes aldı.

Tommi rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Saat ustasının, tıpkı acayip icatlarındakiler gibi bazı cıvatalarının gevşemiş olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Rick'le birbirlerine çaresizce bakıştılar ama ikisi de sayıklamakta olan Peter'i susturmaya cesaret edemiyordu. "Suyu düşünelim... Öyleyse, Zaman Kapıları'nın ardında bulunan hayali yerlerin hepsi birbirlerine suyla bağlanıyor. Haklı mıyım? Punt'da Nil var. Atlantis'te daha da fazla su var... Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nde... bildiğim kadarıyla oradaki platoda bir nehir akıyor. Eldorado'da göl var... ve burada, Venedik'te... eh, Venedik işte... Her halükarda Rüya Limanları olarak adlandırılmalarının sebebi su. Yoksa Metis oralara gidemezdi. Demek ki... su temel bir gereksinim. Yarığın dibi suyla dolu...

Evet, evet, aynen böyle olmalı... Ama şu soru havada kalıyor: Hayali yerler nedir? Nasıl yaratılmıştır?"

Peter'in susmasını fırsat bilen Tommi hemen araya girdi. "Tasvir edilerek olabilir mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi yaşlı mucit, büyük bir ciddiyetle. "Hayali yerler kelimelerle yaratılır. *Logolar.* Demek ki en başta Ses var... Kelimeler yerleri yaratıyor. Hayal gücü onları hareket ettiriyor. Benim İncil'im nerede?"

Peter ayağa fırladı ve maşalar ile mekanizmaların altını üstüne getirdi. Sonunda Venedik'li Andrea Torresani'nin 1541 yılında hazırladığı ve antika kitap koleksiyoncularının dudaklarını uçuklatacak kadar değerli Yunanca İncili'yle geri döndü. Sayfaları birer birer çevirdi ve tek bir satır dahi okumadan yerine geri koydu.

Hemen ardından eşya yığınlarının altından bu sefer de bir çekiç çıkarıp bir yelpaze gibi sallayarak odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. Tabii, tabii, tabii... Tanrı dünyayı kelimelerle yarattı. İnsanı kendi suretinde yarattıysa aynı şekilde başka başka ama daha küçük dünyalar da yaratmış olabilir. Sınırları olan küçük istasyonlar.

Laboratuvarın havası ağırlaşmaya başlamıştı. Rick ve Tommaso, büyük bir huzursuzlukla yaşlı mucidin elinde duran çekice bakıyorlardı.

"Tabii bunlar baştan sona deli zırvası!" diye kıkırdadı Peter. "Deli zırvası! Safsata! Zaman kaybı! İlahiyatçılık! Ve bizim işimize zerre kadar yaramıyorlar!"

Elindeki çekici tepelemesine yığılmış bir sürü ıvır zıvırın üstüne fırlatmasıyla odanın içinde takırtı sesleri yankılandı.

"Biz sıradan insanlarız. Sıradan ve becerikli! Mekanizmaların çalışmasını istiyoruz. Yelkovan zamanı doğru göstersin istiyoruz. Zamana dair atıp tutmak bizi ilgilendirmiyor!"

"Herhalde yani," diye mırıldandı Rick. Pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Öyleyse?" diye sordu Tommaso. Venedikli oğlan korkmaya başlıyordu.

"*Öyleyse*... harekete geçmeliyiz! Size gemiden bahsetmiş miydim?"

İki oğlan evet anlamında başlarını salladı. "Biraz çıtlatmıştın ama..."

"Çok iyi. Çünkü daha topu topu sadece üç ay oldu. Leonard'a haber verdim ama..."

"Leonard'a haber mi verdin?" diye sordu Rick.

"Elbette! Ama bu kadar laklak yeter, gidelim!"

"Nereye?"

"Onlar beni öldürdüklerini zannediyorlar... muhtemelen senin sırt çantanı karıştıracaklar, Venedik'e ait olmadığını anlayacaklar ve Zaman Kapısı'nı bulmak için Cabotoların Evi'ne geri dönecekler. Onları oraya veya Amor degli Amici'ye götürürüm umuduyla haftalardır peşimden ayrılmıyorlar... Ama ben tam bir hinoğluhinim! Hem de nasıl! Ve bir şey yaptım... bunu!"

Peter çalışma masasının altından ayakkabı kutusuna benzeyen ve saat gibi tik tak eden bir şey çıkardı.

Yaşlı mucidin gözleri delice bir ışıkla parıldıyordu.

"Kapıyı arıyorlar, haklı mıyım? Öyleyse onlara kapıyı vereceğiz. Onu bulacaklar ve bulduklarında onları güzel bir sürpriz bekliyor olacak!"

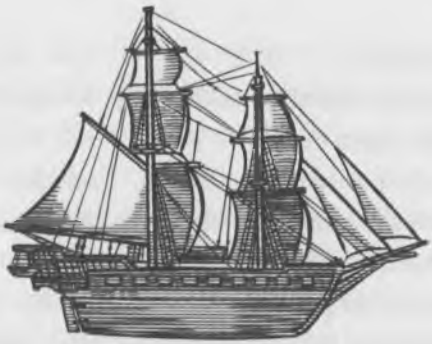

Bölüm 18

HAYALET GEMİ

"Haybin dalgakıran..." Julia elini Morice Moreau'nun defterinden kaldırıp içini çekti. "Bu sahiden çok güzel."

Erkek kardeşini bulmak için Argo Villası'nı oda oda dolaştı.

En sonunda onu alt katta, eski sarı odada, bir divanın yerini değiştirmeye çalışırken buldu. Evin geri kalanı gibi bu oda da darmadağınıktı. Halı toplanıp bir köşeye atılmıştı, devasa tablolardan ikisi yerde duruyordu, eski bir mama sandalyesi ve Kızılderili maskesi odanın tam ortasına öylece bırakılmışlardı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Julia.

Jason oflayıp poflayarak ağrıyan sırtını gerdi ve eliyle yemek odasını işaret etti. Oradan açılıp kapanan çekmecelerin, üst üste yığılan tabak çanakların çınlamaları geliyordu. "Şu tarafa,

patrona soracaksın."

Julia erkek kardeşinin yanına gelip kulağına fısıldadı. "Az önce Anita'yla konuştum."

Jason'ın yüzü aniden aydınlandı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Nasılmış?" diye sordu. Bir yandan da beceriksizce heyecanını saklamaya çalışıyordu.

"Çok şaşırtıcı bir şey olmuş!"

Julia bir nefeste Jason'a Pires'i, Frognal Lane'deki villanın mahzenlerini ve Morice Moreau'nun resimlediği macera kitabının bulunuşunu anlattı.

"Adı ne demiştin?"

"Bir serinin on birinci kitabı: *Kaptan Spencer'ın Maceraları.* Circe De Briggs adında bir kadın yazmış."

Jason başını salladı. "Bu ismi hiç duymadım."

Oysaki o, hayatı boyunca neredeyse bütün macera romanlarını, özellikle de zaman kaybı olarak nitelendirilebileceklerin hepsini okumuştu.

"Kütüphaneye baktın mı?" diye sordu kız kardeşine.

"Daha değil. Önce gelip ne düşündüğünü öğrenmek istedim."

"Şey, bunun merak uyandırıcı bir konu olduğunu düşünüyorum ama Nestor'u bulmamızda bize nasıl bir faydası olacağı hakkında hiçbir fikrim yok..."

"JAAASON!" diye bağırdı annesi yemek odasından. "O DİVANLA İŞİN BİTTİ Mİ? BURADA SENİ BEKLEYEN TABAKLAR VAR!"

"Zaman doldu," diye fısıldadı oğlan ve divanı tutup yakacak odun gibi kaldırdı. "Kürek cezasına geri dönmeliyim."

"Sabırlı ol," diye gülümsedi Julia. "Ben bugün hapşuuuuu!"

Julia alelacele merdiveni çıktı, altın yaldızlı aynanın yanından sola döndü ve Argo Villası'nın kütüphanesine girdi. Önce tavana çizilmiş olan soy ağacının dallarına ve üzerine yazılmış isimlere baktı, ardından da tüm dikkatini raflara ve bulundukları yerde ne türden kitapların durduğunu gösteren pirinç levhalara verdi.

Kitaplar konularına göre kataloglanmışlardı. Julia "Kurgu, Roman" yazılı bölüme doğru yürüdü ve macerayla alakası olan bir kitap aradı.

Hızlıca kitapların isimlerini okurken aklına tavan arasındaki kaptan şapkası ve ceketi geldi. Kaptan Spencer'ı o kıyafetler içinde hayal etmeye başladı. Bir türlü anlam veremediği karanlık bir nedenle, hayalindeki Spencer ve Ulysses Moore aynı insana dönüşmüşlerdi.

Sonra yazarın ismini hatırladı ve okulda öğrendikleri arasında buna dair bir bilgi olup olmadığını düşünmeye başladı... *Circe*... İtaka'ya dönüş seferi sırasında Odysseus'u hasta eden kadının adı değil miydi bu? Cadı Circe...

Ve Kaptan Spencer.

Zihninde bu umulmadık bağlantıyı takip eden Julia, bir yandan da kütüphanenin karşı tarafına geçti. İçinden bir his ona denizden ve gemilerden bahseden kitaplara bakmasını söylüyordu.

Belki gerçekten yaşamış bir karakterdir, dedi kendi kendine. Ama pek de ümitlenmemesi gerektiğini biliyordu.

Tozlu kitapların bazılarını açtı, işaret parmağını dizin bölümlerinde gezdirdi ve yerlerine koydu. Bu sırada alt kattan erkek kardeşinin sesi yükseldi. New York tarzı büyük sarkaçlı saati yemek odasından taşımak istemediğini söylüyordu.

Julia kendini tutamayarak güldü. Tam bu sırada gözüne daha önce fark etmediği bir şey çarptı. Burnunun birkaç santimetre ötesinde, rafta, deri kapaklı bir kitaba karşılık gelen yerde tozlar süpürülmüştü. Bunun ancak tek bir nedeni olabilirdi: Biri kısa bir süre önce bu kitabı raftan alıp okumuştu.

Elini uzatıp onu yerinden çıkardı. Başlık dört satırdan oluşuyordu:

YEDİ DENİZLERİN
KORSANLARININ VE DENİZ EŞKIYALARININ
TÜYLER ÜRPERTİCİ HAYATLARI
VE EFSANEVİ DEFİNELERİ

Ve altında, daha küçük harflerle şöyle yazıyordu:

Kanolardan, motorlu modern gemilere
güncellenmiş baskı.
Dönem makaleleri, illüstrasyonları ve deniz haritaları
Londra, 1881

Nestor'un da bu kitapla ilgilenmesi dışında başka bir özelliği olmadığını düşündü Julia. Kitabı kapayıp kaldıracaktı ki sayfaların arasına sıkışmış bir kağıt buldu. Üzerinde Ulysses Moore'un karınca duasını andıran yazısıyla şöyle bir not düşülmüştü: *Kontrol edilecek.*

Üstelik kitap ayracı bir savaş gemisinin resminin bulunduğu bir sayfaya koyulmuştu. Resmin altında şöyle yazıyordu: *Mary Celeste. Hayalet Gemi.*

Julia resme karşılık gelen makalenin içine daldı. Erkek kardeşinin seveceği türde bir hikaye anlatılıyordu: 1861 yılında suya indirilen gemi, on iki yıl sonra Atlantik Okyanusu'nun ortasındaki Azor Adaları'nın açıklarında ortaya çıktığında içinde tek bir kişi bile yoktur. Ne geminin kaptanı Benjamin Briggs'in, karısının ve o sırada iki yaşında olan kızları Sophia Matilda Briggs'in izine; ne de yedi kişilik mürettebatının izine rastlanmıştır.

Briggs mi? Ne tuhaf bir tesadüf! Anita'nın Frognal Lane'de bulduğu kitabı yazan kadının soyadı da bu değil miydi? Julia kendi kendine bu iki olay arasında bir bağ olup olmadığını sordu.

Okumaya devam edince gördü ki olayın etrafını saran esrar perdesi giderek kalınlaşıyordu: Mary Celeste 31 metre uzunluğunda, 282 ton ağırlığında bir yelkenli gemiydi. Açık denizde bulunduğunda yelkenleri açılmıştı, güvertesi tamamen ıslaktı ve ambarları yarıya kadar suyla dolmuştu. Pusulası kırıktı, yelkenleri yer yer yırtılmıştı ve cankurtaran sandalı ortalarda yoktu. Bütün çizelgeler ve haritalar dışında ambardaki alkol fıçıla-

rından dokuzu da kaybolmuştu. Gemi Cebelitarık yakınlarında bulunmuştu ve hemen ardından İngiliz hükümeti tarafından el konulmuştu.

"*Mürettebattan hiç kimse*," diye yüksek sesle okudu kız, "*bulunamadı. Onlara neler olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Sayısız yazar,* Mary Celeste'nin gizemini çözme umuduyla araştırmalar yapmışlardır: Acaba trajik bir hata mıdır, yoksa korsanlar mı saldırmıştır?*"

Julia kitabı kapayıp Nestor'un, Penelope'yi aramaya çıkmadan önce, bu hayalet gemi hikayesiyle neden ilgilendiğini anlamaya çalıştı. Ne olursa olsun bunu yapmasının bir nedeni olmalıydı ve kız kendi keşfiyle Anita'nın öğrendikleri arasında bir bağ olduğundan neredeyse emindi. İhtiyar bahçıvanı ve karısını bulmak için tek yapmaları gereken bütün parçaları yerine oturtmaktı.

"Jason!" diye bağırdı heyecan içinde.

Fakat erkek kardeşi hala kadranlı saati yemek odasından dışarı taşımakla meşguldü.

Telefon çaldığında Kara Volkan ofisindeki masanın başına geçmiş, Zaman Kapıları'nın yapımına dair resimleri ve notları gözden geçiriyordu: Jason'ın Agarthi'de edindiği bilgiler ışığında Tommi'nin çektiği Karaltılar Evi'nin fotoğraflarına bakarak

* *Bunların arasında Sir Arthur Conan Doyle da var.* The Captain of Polestar *adlı kitabında Mary Celeste'den bahseder.*

çalışmaya başlamıştı.

Daldığı düşüncelerden sıçrayarak uyandı. Gözlerini köklerini rüzgara vermiş ağacın resimlerinden ayırıp telefonu açtı.

Arayan Julia'ydı.

Kara, sabırla kızın söyleyeceklerini dinledi ve sonunda sadece "Buna inanamam," dedi.

"Tam olarak *neye* inanamıyorsun acaba?" diye sordu hattın öteki ucundaki Julia.

"Hala bilmediğiniz bazı şeyler var," diye mırıldandı Kara, bıkkın bir sesle, "kapıları neden kapattığımız hakkında. Kahretsin, Nestor'un bunu yaptığına inanamıyorum... Hayır, hiç mantıklı değil!"

Hattın diğer ucundaki Julia, hiçbir şey anlamıyordu.

"Şu andan itibaren her şeyi masaya yatırmalıyız çocuklar," diye kestirip attı Kara. "Rick ve Tommaso'nun da dönmesini bekleyin ve bu akşam bana gelin."

"Anlaştık," diye cevap verdi Julia. Kafası iyice karışmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra Kara odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Bu mümkün mü?" diye sordu yüksek sesle. "Şu çılgın ihtiyarın Esrarengiz Ada'ya dönmüş olması mümkün mü? Yoksa daha da kötüsü, bataklıklarda deniz eşkıyalarının işlerine burnunu mu sokuyor?"

Oraya dönmüş olabilir miydi... Spencer'ın yanına?

Kara, yumruklarını sıktı. Nestor oldum olası o haydudun hikayelerine bayılmıştı. Acaba bir şekilde onun kurbanlarından biri olmuş olabilir miydi?

Bölüm 19

MACERA KANATLARI

"Bundan... e-emin misiniz?" diye kekeledi küçük Flint.

Yanında dikilen Nestor dönüp ona baktı.

Yığınla iş yapmışlardı. Ormana girip harabeye dönmüş eski bir şapeli ve küçük bir mezarlığı ziyaret etmişler, ardından kumsala dönüp birkaç saat boyunca çalışmışlardı. Sonunda güneş batmak üzereyken yeniden kratere tırmanmışlardı.

Şimdi her şey hazır sayılırdı. Nestor uçurumun ağzının birkaç adım gerisinde ayakta duruyordu. Alt katmanlardan yükselen sıcak bir rüzgar içeride dönüp durmaktaydı. İhtiyar bahçıvan sırtına tahta, bez, bal mumu ve martı tüylerinden yapılma kanatlar takmıştı.

"Dinle," dedi Nestor, "yaptığım şeyin tamamen bir delilik

olma ihtimali var. Bu kanatlar daha ilk saniyede yırtılıp kopabilirler."

"Size katılıyorum," diye onayladı küçük Flint. Her ihtimale karşı hazırladıkları yedek kanatlara bir bakış attı.

"Daha da kötüsü ben içeri girer girmez rüzgar beni kayalıklara çarpıp darmaduman edebilir."

"Bundan da hiç şüphem yok."

"İyi. Öyleyse, birileri seni almaya geldiğinde onlara bunu anlatabilirsin. Fakat eğer ben haklıysam... o zaman seni almaya ben geleceğim. Ve seni eve götüreceğim. Söz veriyorum."

"Ev" kelimesini duymak bile çocuğun yüzünü gülümsetmeye yetti. Kilmore Koyu! Oysaki o kasabadan ve sakinlerinden nefret ettiğini düşünürdü.

"Anlaştık mı?"

Küçük Flint cevap vermedi. Dehşet içinde uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde sallanan ihtiyara baktı. Bir an için ayaklarının altındaki ince taş zeminin, ekmek kabuğu gibi parçalanacağını ve lavların içine düşeceklerini hayal etti.

Nestor kanatlarını çırptı. Bal mumuyla yapıştırılmış kuş tüyleri titreştiler, birkaç tanesi uçup gitti.

"Bayım!" diye yolunu kesti küçük Flint. "Bir soru sorabilir miyim?"

Nestor kanatlarını yeniden kapattı ve sıkkın bir tavırla "Şimdi ne var?" diye sordu.

"Söz veriyorum bu son soru! Ama önceden uyarayım, bu biraz kişisel."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Şeyle ilgili... Julia'yla."

Nestor, uçmasını zorlaştırmasın diye sırtındaki çantayı düzeltti. "Julia mı?"

"Julia... Covenant."

"Kim olduğunu biliyorum. Ne bilmek istiyorsun?"

"Kendime şu soruyu sorup duruyorum..." Flint asabice sağ kulağını kaşıdı. "Kısacası, acaba, hiç... onun benden bahsettiğini duydunuz mu?"

Nestor şaşkınlık içinde gözlerini kırptı. Hemen ardından da kendisini tutamadı. Günlerdir ilk defa gülüyordu. "Delinin zoruna bak! Bunu mu düşünüyorsun? Julia'yı?"

"Bunda ne tuhaflık var?" diye haykırdı Flint, gücenmiş bir ifadeyle.

"Oh, yok bir şey, tabii ki!" diye bağırdı ihtiyar bahçıvan. Düşündükçe daha çok gülüyordu. "Okyanusun ortasında unutulmuş bir adadasın, yanında kendisini tahtadan kanatlarla sönmemiş bir yanardağa atmak üzere olan deli bir ihtiyar var. Başka şeyler düşünmeni beklerdim. Mesela, bilmiyorum, hayatta nasıl kalacağını..."

Bunu dedikten sonra Nestor kollarını salladı ve çevik bir hareketle uçurumla arasında duran üç adımı attı.

Sonra döndü ve "Kendine dikkat et, sümüklü. Yeniden görüşeceğiz, sana söz veriyorum," dedi.

Ve aşağı atladı.

Küçük Flint saniyenin binde biri kadar bir süre zarfında ih-

tiyar bahçıvanın kraterin içine doğru süzüldüğünü, aşağıdan esen rüzgarla birlikte havada öylece asılı kaldığını görür gibi oldu. Fakat hemen sonra Nestor ve iskeletten kanatları karanlık deliğin içinde gözden kayboldular.

Oğlan yüzüstü yatıp uçurumun kenarına varıncaya kadar sürünerek ilerledi ve altında uzanan zifiri karanlığın içinde bir şeyler görmeye çalıştı. Ama Dünya'nın derinliklerinden esen ve gözlerini açık tutmasını bile zorlaştıran sıcak rüzgar dışında hiçbir şey yoktu.

Böylece, sonunda karnının üstünde gerisin geri sürünerek oradan uzaklaşıp az önce durduğu noktaya döndü.

Yerde öylece duran yedek kanatlara baktı. Ardından bakışlarını yanardağın zirvesinden masmavi gökyüzüne kaldırdı.

İstihkam kalesine dönüp biraz dinlenebilir ve birilerinin gelip onu kurtarmasını bekleyebilirdi. Bütün altınları sayabilir ve onları bir düzene sokabilirdi. İsterse gidip ormanın içindeki mezarlıkta yatan tiplerin isimlerini de okuyabilirdi. İspanyol altınlarını, küçük çakıl taşları gibi denizde kaydırabilirdi. Veya martılara zümrüt atardı. Yapabileceği bir dolu şey vardı.

Ya kimse gelmezse?

Flint gibi bir kabadayının bunu kabul etmesi kolay değildi ama... yalnız kalmaktan korkuyordu. Gece çökmek üzereydi ve bu ıssız ada gözünü korkutuyordu. Harabeye dönmüş kale, mezarlık, ıssız kumsal, duvarlardaki tüm o yazılar...

Küçük Flint yalnız kalmaktan oldum olası hoşlanmazdı. Sürekli kuzenleriyle dolaşmasının nedeni de birilerine ihtiyaç

duyuyor olmasıydı. Onlarla olmak, tek başına olmaktan daha iyiydi.

Yalnız kalınca küçük Flint ne yapacağını şaşırırdı. Kendini ifade etmeyi başaramazdı. Arkadaşlarıyla birlikteyken olduğunun tam tersi birine dönüşürdü.

Julia'yı düşündü. Kızın penceresine bıraktığı notu ve kızın o nota cevap yazmayışını düşündü. Aslında, *henüz* cevap yazmamıştı. Julia'yla vakit geçirmek, kuzenleriyle vakit geçirmekten daha güzel olmalıydı.

Bakışlarını yeniden karanlık uçuruma çevirdi. Oraya odaklandı.

Bunu aklından bile geçirme, dedi kendi kendine.

Bu sırada birkaç martı başının üzerinde dönmeye başlamıştı. Küçük Flint'in karnı guruldadı.

"Zamanı gelmişti," diye düşündü yüksek sesle. "Acaba bu adada ne yenir?"

Avlanmayı bilmiyordu, balık tutmayı bilmiyordu, yenilebilir bitkileri zehirli bitkilerden ayırmayı bilmiyordu. Ve bu adada mikrodalgaya koyup ısıtabileceği dondurulmuş gıdalar bulabileceğini de hiç sanmıyordu.

Yalnız kalma korkusu ve açlık kısa zamanda onu ele geçirdi.

Ayaklarına dolanan rüzgara karşı "Ah, canına yandığımın!" diye küfretti. Alelacele yedek kanatları taktı, titreyen adımlarla uçurumun kenarına yaklaştı ve deliler gibi atan kalbinin uyarılarını dinlememeye çalıştı. "Bayım! Beni bekleyin!" diye bağırdı. "BENİ BEKLEYİN!"

Ufak bir adım attı. Sonra bir ufak adım daha.

Kanatlarını açtı ve...

"Ay anneciğim, ay anneciğim, AY AY AYYYY!.."

Ve düşmeye başladı.

İlk başta rüzgar onu yukarı doğru savurdu. Sonra yavaş yavaş bedeninin ağırlığı onu kraterin açık ağzından içeri itmeye başladı. Her şey karardı. Kara ve ateş gibi.

Küçük Flint gözlerini yumup sonuna kadar açtığı kanatlarını paraşüt gibi kullanmaya çalıştı. Rüzgar her an kanatlarını paramparça edebilecekmiş gibi esiyordu. O kadar güçlü üfürüyordu ki ağzını kapatmayı bile başaramıyordu ve yanakları jöle gibi titreşiyordu.

Ama hala yukarıdaydı. Yukarıdaydı ve helezonlar çizerek yavaşça inmeyi sürdürüyordu.

Boşluğu hissetti. Uçsuz bucaksız bir boşluk. Önce alttan bastırıyordu, sonra her tarafını kapladı. Rüzgara hayat veren bu boşluktu. Kıyafetleri kaburgalarını kamçılıyordu.

"Anneciğim, anneciğim, anneciğim..." diye tekrarlamaya devam etti küçük Flint. Ve bir spiral daha çizdi.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha...

Aniden rüzgar kesildi. Bir bezden cırt diye yırtılma sesi geldi. Etrafı ani bir sessizlik kapladı.

Küçük Flint katıksız bir korkuyla ani bir karar verdi ve kanatlarını kapatıp düşmeye başladı.

Umutsuzluk içinde haykırdı. Altındaki boşluğa doğru gülle gibi düşerken hayatının en güzel anları film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu.

O kadar azlardı ki.

"O deli ihtiyaaaaar!" diye bağırdı. Tanıdığı herkesten nefret ediyordu.

Sonra, nasıl bittiyse öyle aniden...

BUMM!

...bir şekilde rüzgar yeniden esmeye başladı. Flint karanlıkta bir parende attı ama bir şekilde dönmeyi ve ilkel kanatlarını açmayı başardı. Yeniden uçuyordu.

Birkaç saniye boyunca sıcak havadan oluşan bir baloncuğun içinde asılı vaziyette süzüldü.

Sonra yeniden aşağı doğru kaymaya başladı.

Boğuk bir kahkaha attı. Umutsuz ve gergindi.

"Çılgın ihtiyar!" diye tekrarladı kıkırdayarak. Ama bu sefer sesinde hayranlık vardı. O çılgın ihtiyar bu sefer gerçekten haklı çıkmıştı!

Rüzgar belki on defa daha kesilip yeniden başladı ama her seferinde oğlanı hazırlıksız yakalıyordu. Fakat zaman geçtikçe aşağı doğru yaptığı bu yolculuk başlarda düşündüğünden daha zevkli bir hal almaya başlamıştı.

Buna rağmen bir seferinde Flint kanatlarından birinin ucunu sipsivri kayalara çarptı ve kanat kırıldı: bir demet kuş tüyü karanlığa doğru uçuştu ve kumaş, fırtınanın ortasında kalmış

bir savaş gemisinin yelkenleri gibi dikiş yerlerinden yırtılacakmışçasına titremeye başladı.

Başka bir seferinde küçük Flint etrafında ışıklar görmeye başladı. Mumlar veya uzaktaki meşaleler sanki etrafında hareket ediyorlardı. İleride bir insan topluluğunun yürüdüğünü görür gibi oldu. Daracık bir yolda ilerliyorlardı. Bu hayal sadece birkaç saniye sürdü, ardından ışıklarla birlikte kayboldu.

Sonra bir seferinde aşağı inişi sırasında bir yüz gördü. Altın yaldızlı bir yüzdü bu. Beyaz gözleri açıktı ve oğlanın burnunun birkaç santim ötesinden (veya o öyle zannetmişti) gelip geçti.

Derken, nihayet boşlukta düşüşü sona erdi. Aşağıdan vuran son bir rüzgarla kendisini cumburlop yerde buldu. Ayaklarının altında sert zemini hisseder hissetmez dengesini kaybetti. Küçük Flint kanatlarını yırtarcasına kayalıklara çarparak yerde yuvalandı. Her tarafını çarptı ve yara bere içinde kaldı. Fakat sonunda durabildi. Gözlerini kaldırıp yukarı baktı. İçinden düştüğü o karanlık geceye.

Ayağa kalkacak cesareti bulmadan önce birkaç dakika oyalandı. İniş takımlarından geriye kalanları sırtından çıkarıp etrafını sarmalayan karanlığı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Yavaş yavaş karanlığın içinde griye çalan şekiller belirmeye başladı. Tarih öncesinden kalma mezar taşlarına benzeyen devasa kayalardı bunlar. Gümüş bir kurdeleye benzeyen şey bir nehir olmalıydı. Öteki tarafta ise tepegözlere benzeyen hatlarıyla devasa bir yapı yükseliyordu.

Burası kabuslardan fırlamış bir yerdi. Çocuk korkudan çığlık atmamak için kendisini zor tutuyordu. Fakat kurtulmuş olmaktan duyduğu mutluluk ve düşerken salgıladığı adrenalin hala o kadar güçlüydü ki Flint ne gülebiliyor ne de korkabiliyordu.

Sonra, biraz ötesindeki taşların arasına bırakılmış tuhaf bir yığın dikkatini çekti. Ne olduğunu anlamak için yaklaştığında bunun kırık dökük bir oyuncak gibi etrafa saçılmış tahta parçaları olduğunu gördü. Bez parçaları da vardı...

Tüm bunların arasında Argo Villası'nın bahçıvanının bedenini görünce az daha kalbi yerinden fırlayacaktı.

"Hey! Bayım!" diye seslendi. Fakat adam hareket etmiyordu.

Taşlara takılarak adama doğru koştu. Her adımıyla taşlar tak tuk sesleri çıkararak etrafa saçılıyordu.

"Bayım?" diye seslendi ikinci defa.

Fakat ihtiyar bahçıvan cevap vermiyordu. Gözleri kapalı, ağzı aralıktı. Kolları bedeninin iki yanma açılmıştı. Sırt çantasının açık kalmış ağzından etrafa gemi modelleri ve siyah ciltli defterler saçılmıştı.

"Hey, hayır, bayım! Beni böyle bırakmayın!" diye bağırdı oğlan umutsuzca.

Bir elini adamın alnına koydu, sonra kolunu tutup nabzına veya kalbinin atıp atmadığını anlamak için nereye bakması gerekirse oraya baktı.

"Bana sakın öldüğünüzü söylemeyin! Bana sakın öldüğünüzü söylemeyin, anladınız mı?"

Kalp, tam olarak vücudun hangi lanet olası tarafındaydı?

Eli metalden yapılma bir nesneye çarptı. Onu dışarı çekip gözlerine yaklaştırdı. Timsah şeklinde tutma yeri olan bir anahtardı bu. Kilmore Koyu'ndaki o felakete yol açmasına neden olan anahtara benziyordu.

Küçük Flint hastalık kapacakmış gibi iğrenerek anahtara baktı. Sonra onu yere attı.

Sonra gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti. Karşı koymasına bile fırsat vermeden içini büyük bir umutsuzluk kapladı. Kendini ihtiyar bahçıvanının bedeninin üstüne attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

İsim: **Küçük Flint**

Yaşadığı yer: Kilmore Koyu
Ayırt edici özellikleri: Kıvırcık saçlı, minyon bir tip.
Genellikle kendisi gibi ukala ve
kalın kafalı olan iki kuzeniyle takılıyor.

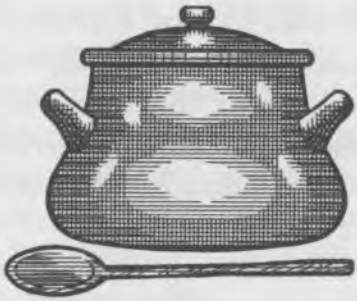

Bölüm 20

ESKİ ŞÜPHELİLER VE YENİ AÇIKLAMALAR

Bitmek tükenmek bilmeyen uzun günün akşamında, saat yedi buçuğa gelirken Jason Covenant yorgunluktan tükenmişti. Sırtı sızım sızım sızlayarak masadan kalktı ve doğrudan yatağa gideceğini açıkladı. Ağrıyan sırtı dışında ellerini ve kollarını da hissetmiyordu. Kulaklarında annesinin bütün gün boyunca aralıksız verdiği emirler, hatırlatmalar ve hayat dersleri yankılanıyordu: sorumlu ol, açık sözlü ol, güven uyandır...

Sanki Bayan Covenant o öğleden sonrasını, kaybettiği bütün zamanı geri kazanmaya adamıştı. Aniden on dört yaşına girmek üzere olan oğlunun bir serseriye dönüşmekte olduğunu fark etmiş gibiydi. Oysaki bu gerçek olmaktan o kadar uzaktı ki...

Her halükarda Jason'ın hayatta kalma güdüsü onu sessiz

kalmaya itmişti. Cezasını hiç karşı koymadan kabul etmiş ve kütüphaneyi araştırma, Kara'yla bilgi alışverişinde bulunma, hayalet gemiler ile korsanlar üzerine varsayımlarda bulunma işini, kısacası en önemli konuları Julia'ya bırakmıştı.

Fakat her şeyi en son öğrenen kişi olma durumu canını sıkmaya başlıyordu.

"İyi geceler!" dedi sinirleri tepesinde bir halde yemek salonundan çıkarken.

"Mumu unutma!" diye hatırlattı annesi.

Ah, tabii ya. Elektrikler yoktu.

Jason kız kardeşine bir bakış attı. Anlaşılan kız bir süre daha kalıp anne ve babasıyla sohbet etmek istiyordu. Merdivenin önüne gelince derin bir nefes aldı. Moore ailesinin eski üyelerinin tabloları hala yerde duruyordu ve bir zamanlar tüm heybetiyle yükselen merdivenin şimdi terk edilmiş ve iç karartıcı bir havası vardı.

İkişer ikişer basamakları tırmandı, odasına girdi ve eksiksiz bir sahne yarattı. Yastıklardan ikisini pijamasının içine sokup yorganın altına koydu ve sonra... ufacık bir ses bile çıkarmamaya dikkat ederek koridora döndü ve kütüphaneye doğru yürüdü. Rafların arasındaki bir kolu indirip evin içindeki sayısız gizli geçitten birine açılan kapıyı araladı. Alt kata indi. Kimselere görünmeden salonu ve artık kırık olan balıkçı kadın heykelinin durduğu holü geçip bahçeye çıktı.

Argo Villası'nın bahçe kapısında durup bir süre bekledi. Kayalığın altındaki koya yayılmış kasaba tamamen karanlıktaydı.

On beş dakika sonra Julia, neşeyle ıslık çalarak yanına geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Jason başını aşağı yukarı salladı.

Bisikletleri alsalar çok fazla gürültü çıkaracaklarını düşünüp yürüyerek sahil yolunu inmeye koyuldular.

Jason, alacağı cevaptan korkmasına rağmen "Gene Londra'ya dönme fikrinden bahsettiler mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Julia.

"Tehlike geçti mi?"

"Bence sadece daha ileri bir tarihe alındı."

Yirmi dakika sonra, Kaplumbağa Parkı'nın tekinsiz patikalarından dolaşarak Kilmore Koyu tren istasyonuna vardılar. Birinci kattaki daireye girdiklerinde Kara'yı mutfakta mekik dokurken buldular. Bütün eve kırmızı biber sosunda pişmiş bir güvecin davetkar kokusu hakimdi.

Eski demiryolları memuru akşam yemeğini yerken çocuklar da onunla birlikte masaya oturdular. Jason da bu fırsattan yararlanıp kendisine koca bir tabak güveç doldurdu. Tadı gerçekten harikaydı.

Bir süre geçince Julia dayanamayıp "Ötekiler nerede?" diye sordu.

Kara onlara, Rick ve Tommaso'nun henüz Venedik'ten dönmediklerini ve bu durumun onu endişelendirmeye başladığını söyledi. Zaman Kapıları üzerine okudukları ve Anita ile Julia'nın kısa bir süre önce ortaya çıkardıkları da canını sıkıyordu.

"Telefonda bilmemiz gereken bazı şeyler olduğundan bahsetmiştin..." diye hatırlattı Julia.

"Öyle," diye cevap verdi Kara. "Kanıtlayamadığım bazı şüphelerim diyebiliriz. Bir süredir aklımdan çıkmayan bazı şüpheler."

"Ne tür şüpheler bunlar?" diye sordu Jason son lokmasını da yutarken.

"Nestor'un yeniden seyahate çıkmasını isteyen biri hakkında bazı şüpheler."

"Bu biri... onunla karşılaşmak mı istiyor?" diye sordu Julia.

"Yoksa aralarında bitirilmemiş bir iş mi var?" diye atıldı kardeşi.

Kara elini masaya vurdu. "Tam üstüne bastın!"

Jason alnını kırıştırdı. "İyi de Nestor'la kimin arasında bitirilmemiş bir iş olabilir ki?"

"*Bizi de* işin içine katabilirsin," diye itiraf etti Kara.

"Biliyordum!" diye bağırdı Jason zaferle sandalyesinde geriye kaykılarak. "Siz Büyük Yaz'ı beraber geçiren arkadaşların bir felakete yol açtığınızı biliyordum! Bundan emindim! Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydunuz, öyle değil mi?"

"Gururun bu hikayede yeri yok," diye cevap verdi Kara, dudağını bükerek. Sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "Kapıları kapatmaya karar verdiğimizde bir şeyler oldu... çok vahim şeyler. Rick'in babası denizde hayatını kaybetti. Buna biraz da biz ve İlk Anahtarı bulmak konusundaki inadımız neden oldu ama o kadarla bitmiyor. Kasaba sular altında kaldı. Ve kayalığın yarısı denize çöktü..."

"Kayalık... çöktü mü?"

"Aynen öyle. Metis'e inen tüneli siz de gördünüz. Bazı yerlerde yol epey bozuluyor ve bir yerden sonra emekleyerek yürümek gerekiyor... İşte, eskiden o tünel dümdüz aşağı inerdi, şimdiki gibi engellerle dolu değildi."

"Bize tam olarak neler olduğunu söyleyecek misin?" Julia sabırsızlanmaya başlıyordu.

Kara dudağını ısırdı. "Bakın, bundan kimseye bahsetmeyeceğimize dair birbirimize söz vermiştik ama... artık her şeyi öğrenme vaktinizin geldiğini düşünüyorum."

Fakat tam bu sırada birisi kapıyı çaldı ve üçünü birden yerinden sıçrattı.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Jason endişeyle.

Kara, kaşlarını çatıp başını sağa sola salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Kalkıp kapıya gitti ve delikten dışarı baktı.

Hemen ardından şaşkınlık içinde kapıyı açtı. "Phoenix? Seni buraya hangi rüzgar attı?"

"Girebilir miyim?" diye sordu Kilmore Koyu'nun pederi.

Peder Phoenix masada çocukların yanma oturup ikram edilen bir bardak sıcak çayı canı gönülden içti. Önce sadece zaman kazanmak için Covenantlara birkaç soru sordu ve ancak çene çalmakla geçen on beş dakikanın ardından oraya gelmesinin ardında yatan nedeni açıkladı.

Kara'ya dönüp "Bugün, sen gittikten sonra," diye anlatmaya

başladı, "Bayan Bowen'e uğradım. Ben oraya vardığımda uyanmak üzereydi ve çok geçmeden ona neler olduğunu anlatabildim."

"Nihayet!" diye kıkırdadı Kara Volkan.

Peder Phoenix zaman kazanmak için öksürdü. Sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Doktorun bodrumunda dolaşıyor ve senin önerinle Kara, orada bıraktığı notları topluyordum ki ilginç bir şey buldum."

İkizler oturdukları yerde dokuz doğuruyorlardı ama bunun nedeni Kara'nın, pederin gelişiyle birlikte yarıda kesilen hikayesini anlatmaya başlamasını iple çekiyor olmalarıydı.

"Belki önemli değildir ama..." Phoenix gülümseyerek Julia ve Jason'ı işaret etti. "Onlar kapıları neden kapattığımızı biliyorlar mı?"

"Ben de tam bunu anlatıyordum," diye cevap verdi Kara.

"Çok iyi."

Kilmore Koyu'nun pederi cebinden notlarla dolu bir kağıt çıkardı. Üzerindeki sayı ve harfler, çözülmesi zor bir şifre oluşturuyorlardı.

"Herhalde bu şekilde not alan birisini tanıyorsunuzdur," diyerek gülümsedi peder.

"Ulysses Moore," diye cevap verdi Jason. Argo Villası'nın sahibinin sırlarla dolu günlüklerinde kullandığı el yazısını hemen tanımıştı.

"O kağıtlar da neyin nesi?" diye sordu Kara merakla.

"Bowen'in evinde bulduğum mektuplar ve notlar."

Jason ve Julia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Peki, üzerilerinde ne yazıyor?" diye sordu eski demiryolları memuru bu sefer de.

"Mesela," diye açıkladı peder Phoenix odanın içinin buz gibi olmasına neden olan esrarengiz bir ses tonuyla, "Moore ailesinin sakladığı sırlardan biri."

Bölüm 21

CADI CIRCE'NİN GÜNLÜKLERİ

Marius Voynich'in kız kardeşi, Kundakçılar Kulübü'nün salonlarında Makasçı Kardeşler'e ateş püskürüyordu. Duvardaki saat akşam yemeğinin yaklaştığını gösteriyordu. Pencerenin ardındaki Londra, griden siyaha çalmaya başlamıştı. Nihayet Viviana zıvanadan çıkmış vaziyette kapıya doğru yürüdü.

Eşikte duran Pires önceden prova edilmiş bir ses tonuyla hemen hatırlattı. "Şemsiyeniz madam!"

Kadın şemsiyeyi çekip adamın ellerinden aldı. Ucunu bir tabanca gibi iki kundakçıya doğrulttu ve tehditkar bir ses tonuyla "Benden bu kadar kolay kurtulacağınızı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Geri döneceğim!" diye tısladı.

Hemen ardından topukları üzerinde döndü ve asker gibi yü-

rüyerek çakıllı yolda gözden kayboldu.

Holde öylece kalakalan Makasçı Kardeşler'in hali haraptı.

"Pires, lütfen!" diye yalvardı kıvırcık saçlı.

"Bize sıcak bir şeyler getir!" diye hıçkırdı sarı saçlı.

"Sıcak ve sert olsun!"

Bu sırada Anita, babasını aramak ve akşam yemeğine yetişemeyeceğini söylemek için telefonun olduğu odaya geçmişti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Bay Bloom endişeyle.

"Hayır, sadece canım Makasçılarla kebap yemek istedi. Sen de bize katılmak ister misin?"

Kız babasının kebaptan nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Bu durumda onu akşam yemeğinden sonra gelip alacak ve birlikte havaalanına annesini karşılamaya gideceklerdi.

Ahizeyi yerine koydu. Sonra süklüm püklüm bir halde koltuklarda oturan kundakçı kardeşlere dönüp yardımlarını istedi.

"Ne lazımdı tatlım?"

Anita salonun dibindeki yasak kitaplara dair bilgilerin yazılı olduğu dosya dolabını işaret etti. Sonra da sanki çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi "Şunu açmak istiyorum," dedi.

Pires'te dolabın yedek anahtarı vardı. Makasçı Kardeşler'e izin kağıdını imzalattıktan sonra anahtarı kilide sokup dolabın çekmecelerinden birini açtı.

Anita hızlıca dizin kartlarını gözden geçirmeye başladı. Fakat büyük bir hayal kırıklığıyla Circe De Briggs'in ismine ne "Yok Edilecek Kitaplar"ın, ne de "Önemsiz Kitaplar"ın ara-

sında rastladı. Onların yerine "Kitabevlerinden Toplanacak Kitaplar"ın arasındaydı.

Ama dizin kartında sadece *Kaptan Spencer'ın Maceraları*'nın on iki kitaptan oluştuğu, 1907 ve 1911 tarihleri arasında yayınlandığı yazıyordu. Yazar hakkında tek bir kelime dahi yoktu.

Anlaşılan, olayların üstünü örten esrar perdesi her saniye biraz daha kalınlaşıyordu.

Anita dizin kartlarının durduğu çekmeceyi kapattı. Sonra Makasçı Kardeşler'e dönüp Hayali Gezginler Kulübü'nün üyelerinin listesine nasıl ulaşabileceğini sordu. Tabii beklediği üzere, Frognal Lane'deki villanın eski müdavimlerine dair bütün bilgiler uzun zaman önce yok edilmişti.

Öyleyse geriye bakabileceği sadece "Tehlikeli İnsanlar Dolabı" kalıyordu veya belki de...

"Bir yerlerde sizin eleştiri oklarınıza hedef olan *yazarların* isimlerinin bulunduğu bir liste var mı?" diye sordu Anita.

İki kundakçı şüpheyle birbirlerine baktılar.

"Eğer öyle bir şey varsa ancak 'Sansür ve Özgürlük' bölümündedir..." diye cevap verdi sarı saçlı.

"*Eleştiri Ansiklopedisi*'nde de olabilir ama..." diye tahmin yürüttü kıvırcık saçlı.

Sonra küçük kıza baktılar. "Aradığın şey... tam olarak nedir?"

Anita onlara her şeyi bir bir açıkladı.

İki kardeş düşünceli bir ifadeyle başlarını sallayarak anladıklarını belli ettiler. Ardından Pires'i çağırıp ona danıştılar.

"Bunun için şefin ofisine bakmanız gerek," diye cevap verdi uşak alçak bir sesle.

Anita sabırla Pires'in geri dönmesini bekledi. Beklerken de De Briggs'in kitabını yüreği çarparak karıştırıyor, rastgele bir sayfadan ötekisine atlıyordu. Bir macera romanından çok bir korku romanını andırıyordu. Bazı tasvirler o kadar güçlüydü ki bu kadarını midesi almıyor, okumaya devam etmesini imkansız kılıyordu. Bu kitap tam anlamıyla tüylerini diken diken etmişti.

Korku içinde kitabın çizeri Morice Moreau'nun trajik ölümünü düşündü. Stüdyosu alevler içinde kalmadan hemen önce hayata gözlerini yummuştu. Anita, kendi kendine, insanı alt üst eden bu kitap serisiyle, Hayali Gezginler Kulübü arasında ne gibi bir ilişki olacağını sordu.

Fakat cevap üzerine düşünmeye fırsat bulamadı çünkü o sırada Pires elinde biri kırmızı, öteki mavi ciltli, tuğla gibi iki kitapla geri dönmüştü.

"Bunda çizerlerin isimleri var," dedi uşak, kırmızı ciltli kitabı göstererek. "Onu 'Ç' harfiyle işaretlenmiş çekmecede buldum. Diğerinde ise yazarlar var. O da 'F' harfiyle işaretlenmiş çekmecedeydi."

"F mi?"

"Evet, 'Fikir Sahipleri'nin F'si," diye açıkladı uşak. "Veya Fail'in." Hemen ardından elindeki ciltli kitapları yuvarlak masalardan birine bıraktı ve iki adım geriledi. "Umarım aradığınız

şeyi bulursunuz küçük hanım..."

Anita gülümsedi. "Ben de öyle umuyorum!" diye cevap verdi. Fakat ne aradığını bile tam olarak bilmiyordu.

Pires ciddiyetle başını salladı. Sonra da eli kolu bağlı bir şekilde beklememek için nazik bir sesle "Ben size bir ravent çayı yapayım," dedi.

Anita ilk olarak çizerlerin isimlerinin yazılı olduğu kitabı açtı. Kitabın giriş sayfasında şöyle yazıyordu:

Bibliyografya bilgilerinden yararlanılarak, sadece kendi istekleriyle veyahut başkalarının isteğiyle hayali eserler yaratan,
son yüzyılın
çizerleri,
illüstratörleri,
sanat yönetmenleri
ve
ressamları
üzerine hazırlanmış bir liste.

Kundakçılar Kulübü'nün alevlerine adanmıştır.
Satışı ve çoğaltılması yasaktır.

Anita, Morice Moreau'nun eksik ve yanlış bilgilerle dolu biyografisini bulmakta zorlanmadı.

Morice Moreau (Toulousse 1863 – Venedik 1948).

Hayalperest bir ressam ve illüstratör. Fransız. Yaptığı "sanatla" hepsi birbirinden değersiz ellinin üzerinde seyahat ve macera kitabını resimlemiştir.

Güliver'in Gezileri *adlı kitabı insanın kanını donduran resimlerle bezemiş, Jules Verne'in romanları için editörden çok fazla para aldığı su götürmez bir gerçek iken, insan içine çıkamayacak berbat resimler yapmıştır.*

Edebiyat türlerinin hepsinin en iyi yazarlarıyla çalışmış, gene de saygın bir kariyeri olmamıştır.

1901'den 1925'e kadar Hayali Gezginler Kulübü'nün daimi üyelerinden olmuştur.

Venedik'teki adı "Karaltılar" olan evinin duvarlarındaki freskler haricinde resimleri ikinci sınıf eserlerdir.

Sefalet içinde, fakir ve yalnız bir şekilde ölümünün ardından tahmin edilebileceği gibi hakkındaki dedikodular alıp başını yürümüştür.

Bu birkaç satır karşısında Anita'nın tepesi attı. Kırmızı kitabı öfkeyle kapattı ve mavi olanı açtı. Giriş sayfası ilkiyle hemen hemen aynıydı. Sadece bu seferki kurbanlar, şairler ve yazarlardı.

Ulysses Moore'un olması gereken "M" harfinin bulunduğu sayfaya bir not kağıdı sıkıştırılmıştı. Üzerine Voynich'in el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

Ulysses Moore (17/9/1947 – 2002?).

Kundakçılar Kulübü'nün şanlı kurucusu Mercury Malcom Moore'un gözden düşmüş torunu. Babası John Joyce'la birlikte Cornwall'daki aile evine taşındı ve orada gözden uzak, pastoral bir hayat sürdü.

2002'ye kadar kendisinden hiç haber alınmadı. Fakat bu tarihten itibaren onun adıyla bir dizi acayip roman basılmaya başlandı. Romanların ismi eklenecek. Daha ayrıntılı bilgiler toplanacak. Kitaplar satın alınmalı mı? Almadan önce ücreti öğrenilecek. Şu anda ekonomik durum bunu uygun görmüyor.

Fakat asıl detaylı bilgi "De Briggs" hakkındaydı:

Circe De Briggs (1870-1970).

Fransız korku kitapları yazarı. Ailesi hakkında bilgi olmasa da, şöhretli bir aileden geldiği düşünülüyor. Kız yazmayı bildiğine dair delice bir inançla büyümüş ve onu on iki kitaplık bir seriyi yaratmaya iten de bu inanç olmuş. Morice Moreau'nun (bakınız) resimlendirdiği kitaplarda korsanlık yapan Kaptan Spencer'ın kanlı maceraları anlatılıyor. Cani ve afili bir kahraman olan Kaptan Spencer'ın en azından iki tane tuhaf yeteneği var. Kendisine ölümsüzlük bahşettiğine inandığı maymun kafataslarından meydana gelen bir kolye takıyor ve hayali yerler arasında yolculuk

yapabildiği söylenen siyah yelkenli bir gemiye sahip.

Biraz utanç verici olduğunu söyleyebileceğimiz eleştirilerle yerden yere vurulan kitap serisi açıklanması imkansız bir satış başarısı yakaladı. De Briggs Hanımefendi hemen ardından Hayali Gezginler Kulübü'ne üye oldu ve 1902-1919 yılları arasında basılan kitaplarının ilk baskılarını Kulüp'e bağışladı.

Sonraki yıllarda ondan haber alınamadı. Onu çok seven okurları tarafından bile unutulan yazarın yüz yaşına basar basmaz, Provence'daki evinde yalnız başına öldüğü düşünülüyor.

Anita, emin olmak için yazılanları birkaç kez daha okudu. Görünüşe göre Circe De Briggs'in yazdığı romanlar hayali yerlerde geçiyordu. Tıpkı Ulysses Moore'unkiler gibi!

Bir zamanlar serinin on iki kitabı birden Kulüp'ün raflarında duruyor olmalıydı ama yetmişli yıllarda Hayali Gezginler'in kapatılmasının ve içindeki eşyaların nakliye edilmesinin ardından geriye sadece bir tanesi kalabilmişti. Tam da aynı günlerde yazar hanımla ilgili bütün izler silinmişti.

"İyi misiniz küçük hanım?" Uşağın sesi her zamanki gibi saygı doluydu. Yüzlerce ışık yılı uzaktan geliyordu sanki.

Anita başını salladı. Ama kafası allak bullaktı. "Bir soru sorabilir miyim Pires? Sizce... Bay Homer'i arasam, acaba hala elinde o eski kitaplardan bazıları var mıdır?"

"En azından deneyebilirsiniz küçük hanım. Eğer aramak is-

terseniz telefon numarası bende var. Yazı masasının çekmecesine koymuş olmalıyım."

Uşak kanatlı yazı masasına doğru yürüdü ve küçük çekmeceleri açıp kapatarak didik didik aramaya başladı.

Bu sırada kız, "Şu aşağıdaki mahzenlerde bulunan gizli odayı düşünüyordum..." diye mırıldandı.

"Orayı ilginç buldunuz mu?" diye sordu Pires, çekmeceleri araştırmayı sürdürerek.

"Evet... tuhaftı," diye devam etti Anita. Onu tedirgin eden bir şey vardı. "İnsanın tüylerini ürperten o cereyan, titreyen zemin... Sanki... her an... *bir şey* olacakmış gibiydi."

"Veya belki de *geçmişte* bir şeyler yaşanmış gibi, küçük hanım?"

Anita sırtını sandalyenin arkalığına dayadı ve Circe De Briggs'in kitabının kapağındaki Kaptan Spencer'ın resmine baktı.

"Evet, Pires," dedi. "Aynen öyle bir his..."

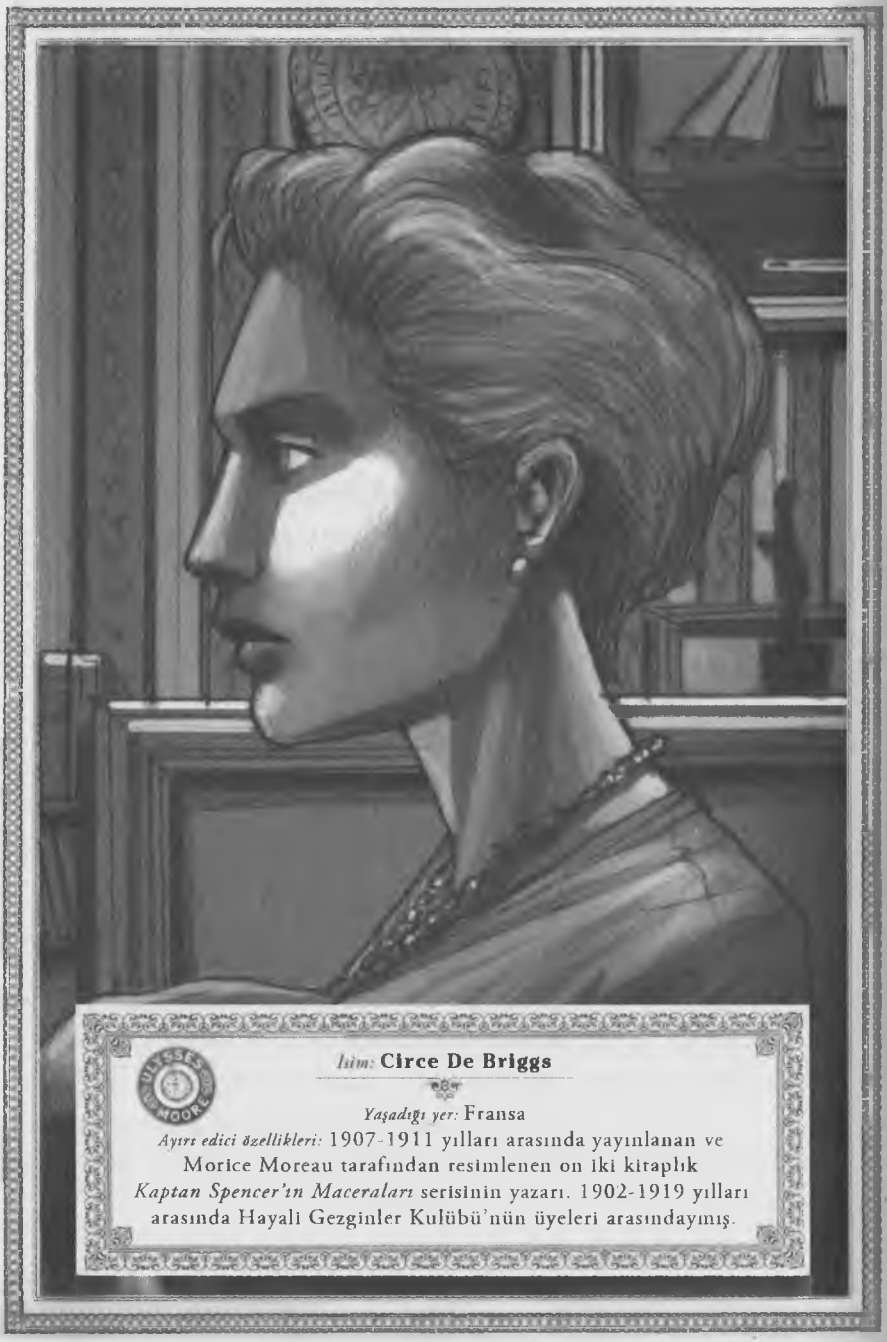

İsim: **Circe De Briggs**

Yaşadığı yer: Fransa

Ayırt edici özellikleri: 1907-1911 yılları arasında yayınlanan ve Morice Moreau tarafından resimlenen on iki kitaplık *Kaptan Spencer'ın Maceraları* serisinin yazarı. 1902-1919 yılları arasında Hayali Gezginler Kulübü'nün üyeleri arasındaymış.

Bölüm 22

MAHZENDEKİ FİŞEKLER

"Ha gayret, hepsini burada bırakalım," diye emretti Peter Dedalus. Elinde bir kutu ve saat mekanizmalarıyla laboratuvarından dışarı çıktı.

Kısa bir kararsızlık yaşayan Tommi ve Rick de onu takip ettiler.

"Ama korkmuyor musun? İcatlarını ele geçirip kötü amaçları için *kullanabilirler*," dedi Venedikli oğlan şaşkınlıkla.

"Hiç umurumda değil," diye cevap verdi Peter, basamakları birer ikişer inerken. "Zaten arkamda iz bırakmaya hiç niyetim yok."

Yeniden kuyunun olduğu sarnıca ulaşıp teker teker küçük batiskafa doluştular.

"Planın nedir Peter?" diye sordu Rick.

Yaşlı mucit kumdan panelindeki düğmelere basarken her zamanki uyarısında bulundu. "Kayışlara tutunun!"

"Ama kayış mayış yok ki!" diye patladı kızıl saçlı oğlan. "Hem sana bir soru sormuştum... planın ne?"

Peter Dedalus divanın altın yaldızlı çiçek süslemelerinin üzerinden oğlana baktı. "Önce kötülerle işimizi bitireceğiz. Sonra Kilmore Koyu'na döneceğiz."

"Evet, ama..." Rick ikna olmuşa benzemiyordu. "İki kişi olarak gelmiştik. Oysaki şimdi üç kişiyiz."

"Oh, tabii, ne demek istediğini anlıyorum ama... bu konuda endişelenmenize gerek yok..." diye cevap verdi Peter, laubali laubali. "Bana anlattıklarınızdan sonra her şey açıklığa kavuştu. *Apaçık!* Hatta diyebilirim ki billur gibi oldu!"

Kumanda panelindeki kolları ileri geri oynattı ve örümcek-batiskaf hareket etti.

"Bıçkı," dedi Peter, o ana kadar hiç kullanmadığı başka bir kolu tutup kendine doğru çekerek.

Batiskafın arka iki ayağından iki tane dişli, uzun bıçak çıktı.

"Proje," dedi Peter bu sefer. Ve baktı ki hiçbir şey olmuyor, çocuklara dönüp sert bir sesle tekrarladı. "*Proje!*"

Tommi içeri girdikleri kapağın hemen altında üzeri notlarla ve acayip çizimlerle dolu bir yığın kağıt olduğunu fark etti. Aralarından birkaç tanesini alıp Peter'e uzattı.

Yaşlı mucit kağıtları yüzüne yaklaştırıp aceleyle karıştırdı. Neyse ki sonunda işine yarayan kağıdı bulabildi.

Hemen ardından batiskafı binanın temeline kazınmış bir yer altı geçidine sokup kırmızıyla işaretlenmiş bir dizi kazığın önünde durdurdu. Batiskafın arka ayaklarındaki bıçakla kazıkların hepsini birer birer kesmeye başladı. Bu iş sadece birkaç dakikasını aldı.

Sonunda çocuklara dönüp "Hızlı bir kaçış oldu. Evin ağırlığının sarnıcın üstündeki bütün yapıyı yerle bir etmesine seksen saniye var," diye açıkladı. Elindeki proje kağıtlarına bir kez daha baktı. "Hesaplarıma göre... bu kadarı bize yeter."

Rick ve Tommaso yutkundular.

Peter batiskafı hareket ettirip kanala çıkan tüneli geri geri aştı. Tam suya dalmışlardı ki arkalarında korkunç bir gürültü yükseldi. Birkaç saniye sonra kulakları sağır eden bir gümlemeyle yerlerinden sıçradılar. Batiskaf şiddetli bir dalgayla neredeyse paramparça olacaktı.

Büyük bir çamur kütlesi kanalın sularını kahverengiye buladı. Bir toz bulutu masmavi gökyüzünü kapladı. Fakat birkaç yara dışında patlama batiskafın içindekileri hiç etkilememişti.

"Venedik'te evler yıkılır," diye homurdandı Peter, yeniden kumandayı ele alırken. "Ama bugün ikişer ikişer yıkılıyorlar."

Cabotoların Evi'nin birkaç metre ötesinde su yüzeyinin birkaç metre altında saklanarak beklediler.

Tommaso gözünü yapıştırdığı periskopla kaldırımın bir o tarafına, bir bu tarafına bakıyor, gizli muhafızların gri kıyafetli adamlarından bazılarının etrafta olup olmadığını kontrol ediyordu.

Peter Dedalus onlar gelmeden önce harekete geçmek istemiyordu.

Kilmore Koyu'nun dahi mucidi, mekanik kutusunu açıp Rick'e nasıl çalıştığını göstermişti. Oğlan sadece bazı ayrıntıları anlayabilmişti. Kısacası birbiri üstüne geçirilen tüm o saatler ve porselen manivelalar kurnazlıkla Cabotoların Evi'nin bazı katlarına yerleştirilmiş barut dolu şarjörleri harekete geçiriyordu.

Adı "Tepkisel Patlama Tekniği" diye açıklamıştı Peter. *Patlamalar bir boşluk yaratacak şekilde ayarlandılar. Bu da bütün binayı yerle bir edecek.*

"Bu arada gizli muhafızlara ne olacak?" diye sordu Rick endişeyle. "Onlar da binanın altında mı kalacaklar?"

Peter bunu da düşünmüştü. İlk üç patlama daha çok "dekor amacıyla" gerçekleşecek, ama muhafızları korkutup kaçırmak için yeterli olacaktı.

Ve onlar dışarı çıkar çıkmaz... *Elveda Cabotoların Evi'ndeki Zaman Kapısı.*

Fişeklerin patlayacağı anı beklerlerken Rick kendi kendine, Peter'in planının gerçekten işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Zaman Kapısı'nı yok etmenin o kadar da kolay bir şey olacağını hiç sanmıyordu. Daha da önemlisi için için sırt çantasını yeniden ele geçirmeyi umuyordu. Ve babasının saatini geri almayı.

Öğlen güneşi yerini kan kırmızısı bir gün batımına bıraktı. Akşamın ilk belirtileriyle birlikte Peter'in öngördüğü gibi gizli muhafız birliğinden birkaç gri pelerinli yüzlerini göstermeye başladılar.

"Başlıyoruz," diye haber verdi Tommaso ve periskobu Peter'e devretti.

Adamlar sanki gölgelerden meydana gelmişler gibi bir anda ortaya çıkıvermişlerdi. Teker teker eve girdiler. En azından dokuz kişilerdi. Muhtemelen o sabah Callerlerin evindeki matbaa makinesini suya atan kişiler de bunlardı.

Peter hepsinin içeri girmesini bekledi, sonra tik tak sesleri çıkaran kutunun başına geçti. "Öyleyse... dans başlasın," dedi zevkten dört köşe bir halde.

Rick son bir kez daha ona ne yaptığını bilip bilmediğini sordu.

"Başka yolu yok," diye cevap verdi yaşlı mucit. "Kapıyı bulurlarsa ellerinde bir kanıt olacak. Ellerinde bir kanıt olursa bütün şehri karış karış elekten geçirecekler." Manivelalardan birini kendisine doğru çekti. Birkaç saniye sonra küçük batiskafı zangır zangır titreten bir patlama meydana geldi.

Cabotoların Evi'nin üstündeki karanlık gökyüzünde, turuncu renkli havai fişeklerden oluşan bir çelenk meydana geldi. Hemen ardından fişekler titreşerek suya düşmeye başladılar.

"Biri gitti!" diye bağırdı Peter.

Fakat Tommi başka bir şey daha görmüştü. "Pire torbası!" diye bağırdı acı içinde.

Patlamadan korkan yavru puma kapıdan çıkmış fakat hemen ardından yeniden içeri dalmıştı. Bunca zaman Tommi'nin onu bıraktığı yerden ayrılmamış, oğlanın geri dönmesini beklemiş olmalıydı.

İkinci patlamanın ardından "Onu almaya gidiyorum!" diye

bağırdı Venedikli oğlan.

"Çok geç!" diye cevap verdi Peter. "Ötekiler gibi o da kaçacaktır."

"Hayır, kaçmayacak! Korkudan deliye dönmüş durumda!"

Tommaso periskobu elinden bırakıp dışarı açılan kapağın altına geçti. "Bu şeyi hemen yukarı çıkar!" diye emretti.

"Olduğun yerde kal evlat!" diye onu uyardı mucit. Sesi çok gergin çıkmıştı.

Cevap olarak Tommaso kapağın tekerini kavradı ve açacağını göstermek için biraz çevirdi. Onun bu hareketiyle yolcu kısmı su almaya başladı. "Yukarı çık dedim!"

"Tommaso..." Rick araya girmeye çalıştıysa da nafileydi.

"Onu orada bırakamam, daha çok küçük!"

"Peter..." Ne yapacağını bilemeyen kızıl saçlı oğlanın dili düğümlenmişti.

"Ah, canınız cehenneme!" Yaşlı mucit yeniden batiskafın kumandasına geçti. "Bundan sonra tek başınasın!"

Yirmi saniye sonra Tommaso, Cabotoların Evi'nin kapısından içeri "Pire torbası!" diye bağırarak koşuyordu.

Gri kıyafetli iki adamla çarpıştı ama durmadı. Evin içinde dört dönüyor, her yere bakıyordu.

Tam bu sırada öncekilerden daha tesirli olan üçüncü patlama tüm evi temeline kadar sarstı.

"Pire torbası! Hangi cehenneme kayboldun?"

Sonra havai fişeklerin kulakları sağır eden gümbürtülerine ve gizli muhafız birliğinden gelen adamların bağırış çağırışları-

na rağmen Tommi, bir şekilde uzaklardan gelen bir miyavlama sesi duydu. Daha doğrusu duyar gibi oldu. Sezgilerine güvenip sese, o zayıf miyavlamaya doğru yürümeye başladı. Sonunda yavru pumayı gördü. Bir odanın karanlık bir köşesine sığınmıştı.

"Pire torbası! Bak benim. Hadi yanıma gel!"

Yavru pumanın korku dolu gözleri olağanüstü bir mutlulukla parıldadı ve küçük hayvan kendini oğlanın kendisi için açtığı kollarına attı. Sırtını onun çenesine sürttü ve zımpara gibi diliyle yüzünü yaladı.

"Tamam! Tamam! Seni almaya geldim. Seni terk etmedim!" Oğlan hayvanın her yalayışına gülerek cevap veriyordu.

Fakat tam odadan çıkacakken ayaklarının altındaki zemin zangır zangır titremeye başladı.

Bir saniye sonra Cabotoların Evi'nin çatısı binlerce parçaya ayrıldı.

Ve oğlanla yavru puma, büyük bir moloz ve toz yığının altında kaldılar.

Bölüm 23

MAVİ PRENS

"Artık şunu kessen diyorum!"

Bu kelimeleri telaffuz eden ses bir fısıltıdan fazlası değildi ve bir an için küçük Flint rüya gördüğünü zannetti. Fakat bakışlarını kaldırdığında ihtiyar bahçıvanın gözlerini açtığını ve ona baktığını gördü.

"Bayım..." Gözlerine inanamıyordu. "Yaşıyor musunuz?"

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Nestor. Hemen ardından acıyla inledi. "Ama bana bu kadar sıkı sarılmaya devam edersen yaşamaya devam edebileceğimi hiç sanmıyorum."

Küçük Flint hemen adamı bıraktı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve gürültüyle burnunu çekti. "Sizi gördüğüme ne kadar

sevindiğimi anlatamam!"

"Yavaş ol küçük serseri! Bir işe yara ve kalkmama yardım et!"

Nestor zorlukla ayağa kalkıp sırt çantasını düzenledi. Etrafa yayılan günlükleri, anahtarları ve gemi modellerini toparlamaya başladı, sonra da Flint'e yardım etmesini işaret etti. Nemrut davranışlarına rağmen alttan alta mutlu görünüyordu.

Birkaç dakika sonra etrafı incelemeye başladılar. Gözleri karanlığa alıştıkça etraflarındaki şekilleri daha rahat seçer olmuşlardı.

Sonunda dar ve derin bir vadide olduklarına kanaat getirdiler. Vadinin ortasında bir nehir çağıldıyordu. Nehrin her iki tarafında siyah ve yüksek, devasa bir duvar yükseliyordu.

"Öyleyse sonunda Labirent'e geldik..." diye mırıldandı Nestor. Eliyle kıyafetlerini düzeltti ve tutarsız "düşüşü" sırasında zedelenen yerlerini gözden geçirdi. Omuzları acıyla bükülmüş ikizkenar bir yamuk gibiydi. Üstüne üstlük aldığı her nefeste boynu rendeleniyormuş gibi hissediyordu.

"Siz nasıl isterseniz," dedi küçük Flint. İhtiyar bahçıvanın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen buradan gitme vakitlerinin geldiğini düşünüyordu. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"İçeri girmeliyiz," diye açıkladı Nestor.

"Çok iyi," diye onayladı oğlan. Tahtadan kanatlarla kendini bir yanardağın içine attığına göre, artık önüne çıkan bütün engelleri aşabileceğini düşünüyordu. "Yalnız nehri geçmek için bazı şeylere ihtiyacımız olacak..."

"Kıyıda kayıklar olmalı. Eğer yanlış hatırlamıyorsam bir de çözmemiz gereken bir bilmece olacaktı..." Nestor şakaklarını ovdu ve Labirent'in girişini koruyan sırrı hatırlamaya çalıştı. Acaba defterlerinden birine not almış olabilir miydi? Belki de almamıştı ama önemi yoktu. Çünkü sırları çözmek konusunda kimse onun eline su dökemezdi.

Kısa süre sonra ikili, etraflarını sarmalayan yaldızlı ışığın içinde hızlı adımlarla yürüyorlardı.

Biri gözle görülür biçimde topallıyordu. Zorlukla nefes alıp veriyordu ama bu durum onu yavaşlatacağı yerde daha da hızlandırıyordu.

İkincisinin adımları daha tutuktu. Korkarak ve hayranlık duyarak etrafa bakıyordu.

Nestor ve küçük Flint nehrin buz gibi soğuk sularını geçmiş, ihtiyar bahçıvanının anahtarlarıyla kapılardan birini açmış ve küçük oğlanın hayatı boyunca gördüğü en absürt yapının içine girmişlerdi. Parıldayan bir galeriydi burası. Ucu bucağı yoktu. Başka galerilere ve odalara bağlanarak sonsuzluğa doğru uzayıp gidiyordu.

Galerilerden bazıları boştu, bazılarının yüksek tavanının altında sütunlar ve kemerler yükseliyordu, daha başkaları yaldızlı kaplumbağalarla doluydu. Altın tozlarından oluşan incecik bir bulut oluşturarak her tarafa dağılmışlardı. Gittikleri her yerde güçlü bir rüzgar esiyordu: Labirent'in özünden üflüyormuşçasına daimi bir nefes.

Artık sabrı taşan küçük Flint, "Nereye gittiğimizi biliyor muyuz acaba?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Nestor.

"Nereye?"

"Şu tarafa."

Oğlan dişlerinin arasından homurdandı. Fakat başını eğip ucu bucağı olmayan koridorda ilerlemeyi sürdürdü.

Fakat az sonra "civar" insanlarından birine vardılar.

Baştan aşağı mavilere bürünmüş bir beyefendiydi.

"Affedersiniz!" diye selam verdi Nestor, topallayarak adama yaklaşırken.

Adam kımıldamıyordu.

Ayaklarında kalkık burunlu komik pabuçlar vardı. Yüzüyse sıcak ve yardımsever bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu nezaketle. Sonra neşeyle devam etti. "Daha önceki toplantılardan birinde karşılaşmış olabilir miyiz? Küçük İnsanlar'ın perili konseyinde mesela? Yoksa *Binbir Gece Masalları*'ndaki kayıp şehirlerden birinde miydi? Yoksa yoksa... Batık Uygarlıkları Kurtarma Ekibi'nden miydiniz?"

Küçük Flint gülmemek için kendisini zor tutuyordu."Bu adam neden bahsediyor?" diye sordu Nestor'a dönerek.

Argo Villası'nın bahçıvanı özür dilercesine ellerini iki yana açtı. "Aslında buraya ilk gelişimiz ve... korkarım kaybolduk. Bize yolu gösterme nezaketinde bulunabilir misiniz? Hayali Milletler Meclisi'ni arıyorduk. Şey yapmak için... kayıp birisini

bulmak için..."

"Kayıp birisi mi dediniz?"

"Evet."

"Öyleyse Meclis'e gitmeniz hiç uygun olmaz!" Mavi prens kurnazca gülümsedi. "Şu anda hayali Yoknapatawpha* vilayetinin gerçek sınırlarını belirlemek için son derece gürültülü bir toplantı yapıyorlar. Toplantı saatlerdir devam ediyor. Ben de içerideydim ama az önce kimseye fark ettirmeden oradan sıvıştım. Sizin Kayıp İnsanlar Bürosu'na başvurmanız gerekiyor," diye devam etti küçük adam. Cebinden mavi ipli bir makara çıkarıp yere attı. Birkaç saniye ona baktı ve sonra yeniden eline aldı. Hemen ardından uzaktaki bir koridoru işaret etti. "O tarafta. Önce sola dönün, dümdüz gidin... sonra bir, iki... üçüncü koridordan sağa dönün. Kayıp Hayvanlar ve Kayıp Eşyalar bürolarından hemen sonra. Ve Kayıp Yerler bürosundan hemen önce. Kaçırmanız imkansız!"

Nestor teşekkür edercesine elini alnına götürdü. Hemen ardından mavi kıyafetli küçük adam yanlarından geçip uzaklaştı.

İhtiyar bahçıvan yeniden küçük Flint'e dönüp "Sana ne demiştim?" dedi. "Şu tarafa."

** 1949 yılında Nobel ödülü kazanan William Faulkner'ın uydurduğu hayali bir vilayet. Romanlarının büyük bölümünde bu bölgeyi kullanmıştır.*

Bölüm 24

BOWEN'İN NOTLARI

Kilmore Koyu'nun bilet gişesinin üstündeki evde üç çift göz Phoenix'in dudaklarından çıkanlara ve elindeki esrarengiz kağıt parçasına dikilmişti.

"O bodrum katını ilk gördüğümde," diyordu peder, "Doktor Bowen'in sizin seyahatlerinizle ve Zaman Kapıları'yla kafayı bozmuş olduğunu anladım. Üstelik kendi başına bir sürü küçük kanıt ve ayrıntı bulmuştu."

"Bizi daha fazla diken üstünde oturtma Phoenix!" diye patladı Kara. "Çıkar ağzındaki baklayı. Kağıtta ne yazıyor?"

"Tamam, nasıl isterseniz," diye elemle başını salladı peder. "Bir nottan fazlası değil ama... Ulysses'in babasına ait olan bir nesneden bahsediyor."

Julia ve Jason hep bir ağızdan "John Joyce Moore'a mı?" diye sordular.

"Evet. Ve ondan önce de Nestor'u büyüten kadına aitmiş."

"Nestor'u *ne* yapan?" diye sordu Kara şaşkınlıkla.

"Bu uzun bir hikaye," diyen Peder Phoenix derin bir nefes aldı. "Ulysses'in babasının büyük bir sanatçı ve hayalperest olduğunu biliyor olmalısınız. Böyle bir adam tek başına yaşamayı asla başaramaz. Yemek yapmayı bilmez, bir evi çekip çevirecek işlerden bihaberdir. Anlayacağınız Ulysses'in babası vaktinin çoğunu Hayali Gezginler Kulübü'nün kütüphanesinde geçiriyordu. Ve sevgili karısı, Annabelle oğlunu dünyaya getirirken ölünce, adam yaşamak için ona muhtaç olan bir çocukla tek başına kaldı. Sıradan bir erkek için çocuk büyütmek zor bir şey iken, J.J. gibi biri için bu tamamen bir felaketti. Her şeyi öğrenmek zorundaydı ve bunu yapmak için çok az vakti vardı. Tabii tüm bunların üstüne bir de generale karşı giriştiği mücadele eklendi. Mercury Malcom Moore ailenin tüm mirasını damadına bırakmaktansa, yok etmeyi tercih ediyordu! Sonunda J.J. Argo Villası'nı elinde tutmayı başardı ama Londra'daki evi ve içindekileri kaybetti."

"Bunu zaten biliyoruz," diye kesti Kara Volkan. "Sadede gel! Şu bahsettiğin kadın kim?"

"İsmi Elisabeth Kapler'di. Çok güzel, zeki ve tanrı vergisi bir etkileyiciliği vardı. 8 Mayıs 1945 yılında ülkesi Almanya savaşı kaybedince İngiltere'ye göç etmişti. Bir savaş yetimiydi. Hiç evlenmemişti. İngiltere'ye gelince iş aramaya başladı. Ulysses'in

babası da aynı dönemde oğluna bir sütanne arıyordu... Elisabeth bebeğin mürebbiyesi olmayı kabul etti. Mooreların evine yerleşti, sonra da Argo Villası'na taşınıp kendisi için yaptırılan yerde, şimdiki bahçıvan kulübesinde yaşamaya başladı."

Kara Volkan hayretler içinde başını sallıyordu. "Lanet olsun..." diye homurdandı. "Şimdi hatırladım. Uzun boylu, ateş gibi bir kadındı... Ama, tabii ya! Ulysses'le tanıştığımız o yaz Argo Villası'ndaydı... ve bize muhteşem bir yemek hazırlamıştı. Çocukken kadının onun annesi olduğunu sanırdım, öyle olamayacağı ortada!"

"Evet," diye mırıldandı Jason. "Annesi onu doğururken ölmüştü."

"Siz o zaman kaç yaşındaydınız?" diye sordu Julia. Kız eski aile hikayelerine bayılıyordu.

"On, belki on bir..." dedi eski demiryolları memuru.

"Bayan Kapler'i hatırlıyor olman çok tuhaf..." dedi Peder Phoenix. "Çünkü sadece Ulysses'in hayatının ilk yıllarında ona mürebbiyelik yapmıştı. Yani daha çok Londra'daki dönemde yanındaydı. Ulysses büyüyünce Argo Villası'ndan ayrıldı ama J.J.'le bağını hiç kopartmadı. Arkadaşlıkları J.J. Venedik'te yaşamak için ayrıldığında sekteye uğradı. Ve şimdi hikayenin en güzel kısmı geliyor..."

"Sakın bize şey deme..." diye mırıldandı Julia, "kadın da Venedik'e gitti deme!"

"Hayır... tabii ki hayır!" diye temin etti Peder Phoenix, her ne kadar bundan emin olmasa da. "Bildiğim kadarıyla Elisa-

beth Londra'da kaldı fakat J.J. yola çıkmadan önce ona bir hediye vermeyi ihmal etmedi. Bulduğum notta bu hediyeden bahsediliyordu. Nestor'un yazdıklarını size de okuyayım: *Müzik kutusunun esrarı hala korunuyor.*"

"Müzik kutusu mu? Hangi müzik kutusundan bahsediyoruz?"

Peder Phoenix elindeki kağıda baktı. "Sekizgen bir müzik kutusu."

"Bir dakika!" diye bağırdı Jason aniden. "Ben neden bahsettiğini biliyorum! Onu daha bugün yemek odasındaki büfeye koydum!"

Fakat Kara Volkan hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Nestor'un sütannesinin babasına hediye ettiği müzik kutusu hakkındaki eski bir hikaye, seni gecenin bir yarısı arkandan kovalıyorlarmış gibi koşarak buraya gelmeye neden itti ki?"

"Çünkü asıl önemli olan eski bir hikaye değil," diye cevap verdi peder Phoenix. "Asıl önemli olan Nestor'un not kağıdını bulduğum yer. Bowen'in eşyalarını yerleştirirken ne kadar pimpirikli olduğunu sen de bilirsin, haksız mıyım?"

"Evet, tabii ki biliyorum. Ne var bunda?"

"Şöyle... Müzik kutusu hakkındaki not, Kaptan Spencer'a ithaf edilmiş bir dolabın içindeydi."

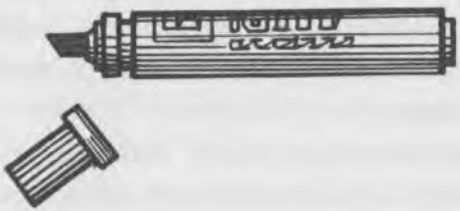

Bölüm 25

AİLE MESELELERİ

"Alo?" Frank Homer ahizeyi kulağına götürdü. Sonra ağız kısmını kapatıp arkasındakilere bağırdı. "BİRAZ SESSİZ OLUR MUSUNUZ?"

Öğle yemeği masasında oturan Ascott, Brighton, Coughton, Davemport, Everton ve küçük Finnally hemen sus pus oldular ve böylece Bay Homer hattın karşı tarafındakine cevap verebildi.

"Alo, evet, özür dilerim... ne diyordunuz?"

Başını sallayıp birkaç kelime ederek bir süre dinledi. Hayır. Küçük Bayan Bloom'u tanımıyordu. Ve evet, Mooreların Frognal Lane'deki villasından yapılan nakliye hakkında bilgisi vardı. Hayali Gezginler mi? Hani şu dağ gibi üst üste yığılmış

kutuları yıllarca dükkanı işgal eden ne oldukları belirsiz, acayip, nevi şahsına münhasır adamlar mıydı? Eh, kutular sınıflandırılıp bir düzene sokulmuş olmasalar da... evet, koleksiyonun büyük bölümü uzun zaman önce satılmıştı. Üzerinden neredeyse otuz yıl geçmişti.

"Tekrar edebilir misiniz lütfen?" dedi Frank Homer. Ahizeyi omzuyla sağ kulağı arasına sıkıştırıp çekmecenin içinden bir kalem aldı. Ne yazık ki kalemin mürekkebi bitmişti. "Bana bir saniye verin."

Ahizeyi sehpanın üzerine bırakıp yemek salonuna döndü ve masada oturan beş oğluna "Telefonun yanındaki kalemi kim bitirdi? Size daha kaç defa orada en azından bir tane yazan kalem bırakmanızı söyleyeceğim?" diye kükredi.

Davemport'un yanında keçeli siyah bir kalem vardı.

Hiç yoktan iyiydi.

Bay Homer kalemi oğlunun elinden kapıp telefona döndü. "Ne diyorduk... Circe De Briggs... on bir kitaplık bir seri... Tamam, önümüzdeki günlerde dükkana uğrayıp bakacağım. Telefon numaranızı not ediyorum... 3... 9... Öyleyse anlaştık küçük hanım. Evet, tabii, selamlarınızı ileteceğim."

Bay Homer telefonu kapattıktan sonra düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı.

Tuhaf, dedi kendi kendine.

Yandaki salonda bir şamatadır gidiyordu.

"Gelip yemeğini bitir!" diye seslendi karısı emrederek. "Soğuyunca bir şeye benzemiyor!"

Bay Homer masanın başındaki yerine geri döndü. Yemek salonunda adeta her zaman olduğu gibi gene kıyamet kopuyordu.

"Arayan kimdi sevgilim?"

"Sadece bir müşteri." Adam başka açıklama yapmadan gülümsedi.

Aynı akşam ilerleyen saatlerde Frank Homer bahçeye çıktı. Evin bu bölümünü kendi krallığı haline sokan devasa köpeğe topunu attı ve yavaş adımlarla malzeme ambarlarına doğru yürüdü. Bunlar, üvey babası ve tüm bu zenginliğin kurucusu ihtiyar Homer'ın savaşın bitiminde birkaç sterline satın aldığı uçak hangarlarıydı.

Islık çalmaya devam ederek köpeğin getirdiği topu bir kez daha uzağa fırlattı. Top, en uzaktaki ambara, 6 numaraya kadar uçtu. Mooreların Frognal Lane'deki evinden alıp getirilen her şey bu ambara istiflenmişti.

İçeri girdi. Duvardaki bir düğmeye basıp ambarın tavanı boyunca uzanan floresan ışıklarını açtı.

Ambarın içinde, tavana kadar yükselen dört tane metal raf bulunuyordu. Raflar tıka basa doluydu. Her türden binlerce eşya vardı: kitaplar, maskeler, heykeller...

Hala incelenip satılacak çok şey vardı.

Fakat bir sorun vardı. Ne zaman bir müşteri çıkıp ondan bu ambarda duran bir şeyi satın almak istediğini söylese, Bay Homer işkillenmeye başlıyordu. Bir türlü Mooreların eski eşya-

larını satmaya yanaşmıyordu. Bir nedenle bunların kendi malı olduğunu düşünüyordu.

Rafların arasında fazla vakit kaybetmemek için hemen çalışma masasına oturdu. Eline ambardaki eşyaların isimlerinin yazdığı listeyi alıp, az önce kendisine sorulan kitapların orada olup olmadıklarını kontrol etti.

Circe De Briggs, on bir kitaplık bitmemiş bir seri. On birinci kitap yoktu.

"Satılmış," diye mırıldandı Frank Homer, kırmızı keçeli kalemle yazılmış "S" harfine dikkatle bakarak. "Satılmış mı? Ama kime?"

Çabucak ambardaki eşyaların satış kayıtlarını kontrol etti. Fazla aramasına gerek kalmadı. Kitaplar İtalyan bir koleksiyoncuya satılmışlardı.

"*Glauco Bogliolo... Altın Güneş Sahaf...*"* diye okudu, yüksek sesle. Fakat ne adamın, ne de sahaf dükkanın ismi ona bir şey hatırlatıyordu.

Fakat hemen ardından gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kitapları hakikaten de çok fahiş bir fiyata satmışlardı! Hani şu "çok karlı iş" denilen türden bir alışveriş olmuştu.

Frank Homer kayıt defterini kapatıp düşüncelere daldı.

Kitapları bu kadar özel yapan şey neydi?

Hem şu kendisini Kundakçılar Kulübü'nden arayan Anita Bloom da kim oluyordu?

---

* *Glauco Bogliolo ve Altın Güneş Sahaf hakkındaki akıl almaz hikayeleri öğrenmek istiyorsanız* Il Codice dei Re (Kralların Şifresi) *adlı romanı okuyabilirsiniz.*

Ambarın kapısını arkasından kapatıp, heyula gibi önünde dikilen köpeğin başını okşadı ve eve döndü. Salondan gelen gürültüler oğullarından en az ikisinin PlayStation'da maç yaptıklarını gösteriyordu. Muhtemelen büyük oğlu arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Çocukların en çalışkanı odasında ödevlerini gözden geçiriyor olmalıydı. Küçük Finnally ise annesiyle çene çalıyordu.

Ben çok şanslı bir adamım, diye düşündü Frank Homer.

Sonra karısının ona bir şeyler söylediğini fark etti.

"Kapıyı sıkıca kapattığıma eminim!" diye karşılık verdi Bay Homer.

Hayır, kapatmamıştı.

Kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu ve devasa bir köpek büyük bir coşkuyla evin içinde yukarı aşağı koşmaya başladı.

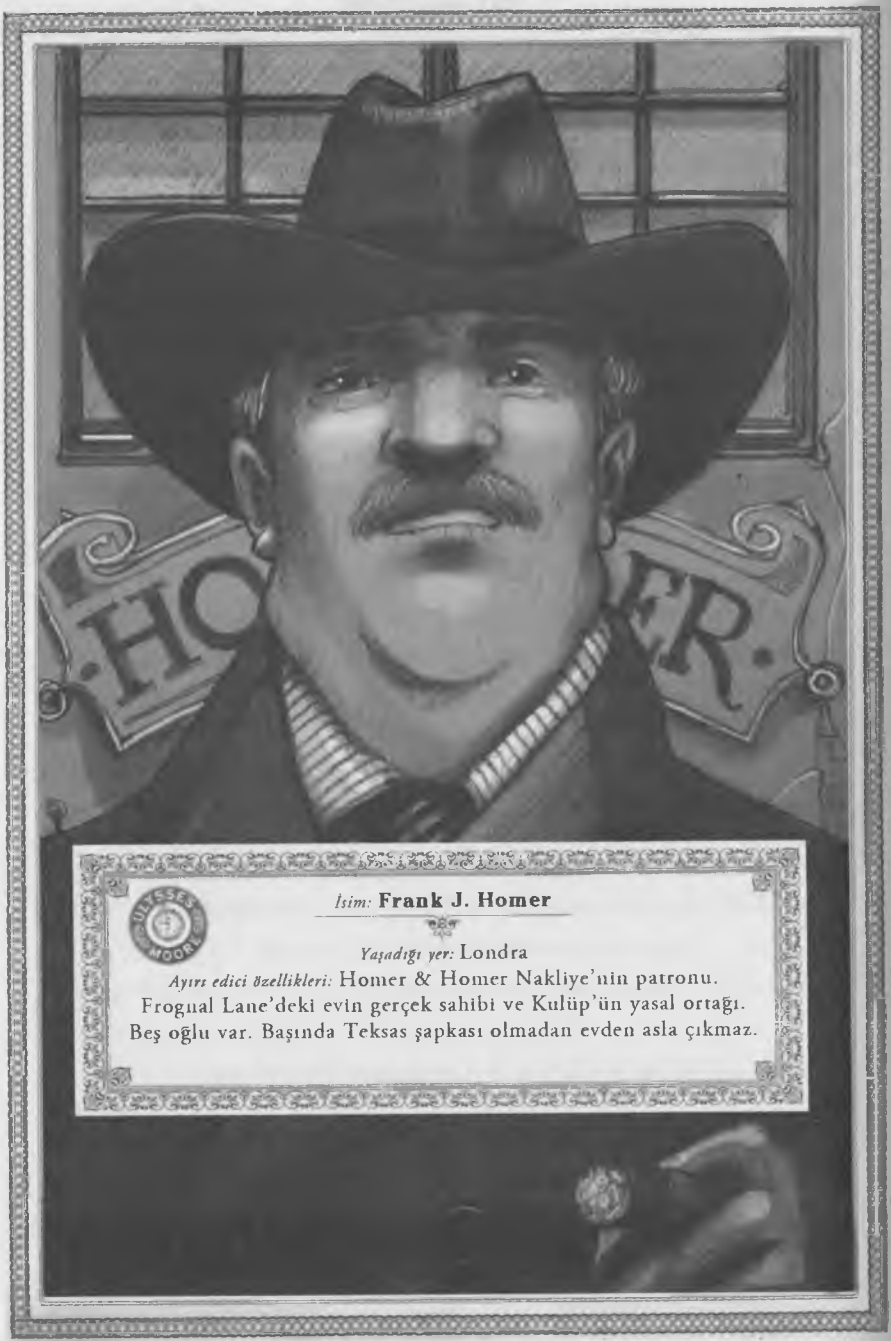

İsim: **Frank J. Homer**

Yaşadığı yer: Londra

Ayırt edici özellikleri: Homer & Homer Nakliye'nin patronu. Frognal Lane'deki evin gerçek sahibi ve Kulüp'ün yasal ortağı. Beş oğlu var. Başında Teksas şapkası olmadan evden asla çıkmaz.

Bölüm 26

ALACAKARANLIKTA BİR KARŞILAŞMA

La Spezia'daki 1883 numaralı Velocior Kürek Kulübü, ününün büyük bölümünü eski deniz eşkıyalarının buluşma yeri olduğu günleri hala ayakta tutmasına borçluydu.

Çevirmen ve Fred Ayaktauyur oraya ulaştıklarında güneş, Porto Venere'den Cinque Terre'ye uzanan körfezin üzerinde iyice alçalmıştı. Denizi ve küçük halici gören Fred'in tüm efkarı sonunda dağıldı.

Öte yandan çevirmen bayağı yorulmuştu. Apenin Dağları'nın altındaki yer altı kanalının alacakaranlık tünellerinde dört saatten uzun süre dümen kırdıktan sonra, kumsala bakan banklardan birine oturup azıcık gevşemek doğrusu ona da çok iyi gelmişti.

Hakikaten inanılmaz bir yer, diye düşündü Fred Ayaktauyur. Burası onun kasabasına çok benziyordu.

Ahşap okul gemisine doğru yürüyüp ambarın çatısı altında kızağa çekilmiş küçük teknelere baktılar. Sanki her an karşılarında binlerce gemici ve binlerce deniz kaşifi belirecek, kendilerini dalgalara atıp yeni bir maceraya doğru yelken açacaklardı.

O ve çevirmen biriyle buluşacaklardı. Bekledikleri kişi çok geçmeden karşılarında belirdi.

Uzun boylu ve heybetli biriydi. Fakat olağanüstü tatlılıkta bir gülümsemesi ve yumuşak başlı bir ifadesi vardı.

Kendisini önce Fred'e tanıttı. Sonra çevirmenin sırtına coşkuyla vurup "Glauco Bogliolo," dedi. "Nadir kitaplar koleksiyoncusu."

Yanında içi kitaplarla dolu bir kutu taşıyordu.

Fred öfkeyle burnundan soludu. Başka kitaplar! İsteksizce kitaplara göz attı. Eskilerden kalmış resimli romanlardı işte.

"Bunlar sana pahalıya mal olacak, ona göre," dedi koleksiyoncu, çevirmene.

"İşime yarasalar bari," diye cevap verdi öteki, omuzlarını kaldırarak.

İkisi bir süre daha şundan bundan konuştular, sonra da vedalaştılar. Kitap koleksiyoncusunun bakımıyla ilgilendiği bir yeğeni vardı ve bu durum onu bayağı endişelendiriyordu. Küçük kızlarla başa çıkabilecek türde bir insan olmadığını söyleyip duruyordu.

O uzaklaştığında çevirmen gürültüyle esnedi. "Artık gidebi-

liriz," dedi.

"Nereye?" diye sordu Fred korkuyla.

Çevirmen biraz ötedeki yelkenli kayığı işaret etti. "Seni deniz tutar mı?"

Fred biraz alınmıştı ama gülümsedi. "Bir denizcinin oğluyla konuştuğunu sana hatırlatmak isterim! Tabii sen şeye kadar bu kayıkla gitmeyi düşünmüyorsundur herhalde... Kilmore Koyu'na kadar?"

"Oh, hayır. Uzaktan yakından alakası yok. Gidip uçağa bineceğiz."

"Uçağa kayıkla mı gideceğiz?"

"Tuhaf göründüğünü biliyorum ama Cenova'nın bize en yakın havaalanı aslında bir iskeleye daha çok benziyor. Oraya kadar denizden gideceğiz, sonra otobana çıkacağız," diye açıkladı çevirmen. Kitapların durduğu kutuyu kolunun altına sıkıştırdı.

"Yardım etmemi ister misin?" Fred kutuyu almak için elini uzattı.

"Hayır. Tabii bu kitapların yarısını okumayı teklif ediyorsan, o başka."

"Yerine göre. Ne kitabı bunlar?"

"Macera kitapları, galiba."

"Ne demek 'galiba'? Bilmiyor musun?"

"Aslını istersen hayır, bilmiyorum. Ama onları bulmak için az uğraşmadım doğrusu. Tek bildiğim bu kitaplarla Ulysses Moore'un günlükleri arasında bir bağ olduğu. İçimden bir ses

bana, bunların içinde hikayenin gözümüzden kaçan çok önemli bir bölümünü anlamamız için gereken ipuçlarını bulacağımızı söylüyor."

"Gördüğüm kadarıyla bu da hikayenin en iyi kısmı olacak," dedi Fred Ayaktauyur.

"Öyle olmadığını sen de çok iyi biliyorsun Fred." Yelkenli kayığa doğru yürüyen çevirmen kıkırdadı. "Çünkü gözümüzden kaçan tek kısım şu: Herkes dışarı atladığında kötüleri durdurmak için ne yapmak gerekir?"

Bölüm 27

BİR KAĞIT DENİZİNDE

Soldan birinciye ve sağdan üçüncü koridora döndükten ve Kayıp Hayvanlar ile Kayıp Eşyalar bürolarını geçmek için en azından üç kilometre yürüdükten sonra Nestor ve küçük Flint, koridorun ortasında süslemeleri olan zarif bir kapının önünde durdular. Üzerindeki levhada şöyle yazıyordu:

KAYIP İNSANLAR BÜROSU

Akla hayale sığmayacak tuhaflıkta insanlar büronun kapısından girip çıkıyorlardı. Bazılarının üzerinde zırhlar vardı, bazıları minicik cüce atların üzerindeydi, daha başkaları kocaman ayaklarıyla yürüyüp gidiyorlardı.

Yaşlı adam ve çocuk içeri girince kendilerini büyük bir odada buldular. Yüksek tavanı insanın başını döndürürcesine helezonlar çizen mozaiklerle kaplıydı. Zarif abajurların aydınlattığı çıkıntılarla süslü tahta masalarda yüzlerce insan oturmuş önlerindeki karmakarışık formları dolduruyordu.

Masalardan bazılarında, aynı postanelerdekilere benzeyen gişeler vardı. Bölmenin arkasında derileri altın yaldızlı görevliler çalışıyordu. Tam olarak ne yapması gerektiğini bilmeyen Nestor boş bir gişeye yaklaştı.

Öteki taraftaki kadın bakmaya bile tenezzül etmeden elini uzattı. "Protokol?"

"Ben... birini arıyordum..."

"Protokolü doldurdunuz mu?"

Nestor üzerileri kağıtlarla dolu masalara baktı.

"Hayır, ama..."

"Aradığınız bir erkekse: B formu. Aradığınız bir kadınsa: C formu. Aradığınız ne erkek, ne kadınsa: D formu. Daha da tuhaf birini arıyorsanız: E formu ama siz gene de formu doldurduktan sonra şu dipteki OLAĞANÜSTÜ KAYIPLAR bölümüne danışın."

"Bir kadını arıyorum.

"C formu."

"Adı Penelope Moore."

Sonunda bölmenin ardındaki kadın başını kaldırdı. "Protokolü getirmediğiniz sürece sizin için hiçbir şey ya-pa-mam."

"Kendisi benim karım."

"Öyleyse formun on ikinci satırındaki kişisel bilgiler bölümüne 'yakın akraba' yazmayı unutmayın."

Nestor gişeye dayandı. "Sadece bir *baksanız* olmaz mı? Penelope Moore. Daha doğrusu Penelope Sauri. Evlenmeden önce bu ismi kullanıyordu."

"Kızlık soyadını, formun F paragrafının dördüncü satırına-"

"Dinle..." diye kadını susturdu Nestor. Sabrı taşmak üzereydi. "Ben formu doldurmadan da onun ismini arayamaz-"

"İşte yaptım," dedi küçük Flint. Bir anda elinde doldurulmuş bir formla yanında bitivermişti. "Formu doldurdum."

Gişe görevlisi formu aldı ve makine gibi baştan sona okudu.

Bu arada Nestor dönüp utangaç bir ifadeyle küçük Flint'e baktı. "Gözlüklerimi unutmuştum."

"Anladım zaten," diye gülümsedi küçük oğlan

Birkaç saniye sonra gişe görevlisinin sandalyesi zemin boyunca uzanan rayların üzerinden kayarak camın önünden uzaklaştı. Ofisin en ucundaki duvara kadar gitti. Duvar onun geçebileceği kadar aralandı ve gişe görevlisi gözden kayboldu.

Tam bu sırada kulakları tırmalayan tiz bir ses içerinin bütün gürültüsünü bastırdı.

On dakika sonra kadın, saçı başı dağılmış bir halde bölmesine geri dönmüştü.

Nestor'a pullar ve mühürlerle kaplı bir kağıdı uzatıp "Ne Penelope Sauri'nin, ne de Penelope Moore'un kaybolduğuna dair bir kayıt var," dedi.

"Elbette yok!" diye haykırdı Nestor. "Buraya o kaydı açma-

ya geldim zaten!"

"Öyleyse doldurmanız gereken form-"

"EH, BU KADARI DA FAZLA ARTIK! ŞİMDİ BENİ DİNLEYİN!" Argo Villası'nın bahçıvanı iyice zıvanadan çıkmıştı. "Karım en son burada, sizin budalaca TOPLANTILARINIZDA GÖRÜLMÜŞ!"

"Bu durumda Yoklama Defterleri'ni kontrol etmelisiniz. Doldurmanız gereken form..."

Biraz önce duydukları kulakları sağır eden tiz ses yeniden yankılandı.

"Bu dayanılmaz gürültünün ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi küçük Flint ağlamaklı bir sesle. Elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

"Göçmenlik Bürosu," diye cevap verdi gişe memuru, ruhsuz bir sesle. "Sağdan ilk kapı. Az önce bir kaçak tespit ettiler."

"Kaçak mı?" diye sordu Nestor. "Ne tür bir kaçak?"

Kadın sıkıntıyla içini çekip sırada başka biri var mı diye Nestor'un arkasına baktı. "Yasadışı yollardan gerçek dünyaya sızmaya çalışan bir hayal dünyası vatandaşı."

Nestor başını Göçmen Bürosu'nun olduğu tarafa çevirdi. "Hakikaten mi? Bunun da bir listesi var mı?"

"Sıradaki!" diye bağırdı kadın buz gibi bir sesle.

Göçmen Bürosu'nun duvarları baştan aşağı haritalarla kaplıydı. Kulakları sağır eden sesin her çınlayışında bir görevli, duvar boyunca koşup elindeki renkli raptiyeyi haritalardan birinin

doğru yerine koyuyordu. Sonra çabucak kendi yerine geri dönüyor ve bir tür telgrafa talimatları giriyordu. İçerinin huzursuz ve sorgulayıcı bir havası vardı ve bu durum küçük Flint'in hiç hoşuna gitmemişti.

Nestor gişelerden birine yaklaşıp Penelope'yi sordu. Kısa bir aramanın ardından gişe görevlisi ona yarısı doldurulmuş bir kart gösterdi.

"İşte burada. Geçersiz bir form. Penelope Sauri..."

Nestor "geçersiz" kelimesini duyar duymaz midesinin yeniden düğümlendiğini hissetti.

"Hmm... bu bir hayli eski bir form," diye yorumladı, kartı elinde evirip çeviren görevli. "Üzerinden otuz sene geçmiş..."

"Kartta ne yazıyor, söylemeyecek misiniz?" diye kısa kesti Nestor. Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

"Ah, şey, her zamanki şeyler... Penelope Sauri... Karnavallık'tan çıkmış... Hakiki Coğrafi Sistem'in İtalya'sı... Hakiki Zamansal Sistem'in 1751'inci yılı... 1976 yılında Kilmore Koyu, Birleşik Krallık'a göç etmiş. Ve sonra... Ah, işte... ama bu biraz tuhaf."

Nestor gişeye abandı. "Tuhaf olan *ne?*"

"Hepsi diyebilirim," diye homurdandı gişe görevlisi. "Kart Siyah Kod'la bloke edilmiş."

"Siyah Kod da neyin nesi?"

"Şey, burada çalışmaya başlayalı pek fazla olmadı... ama bildiğim kadarıyla hakiki bir yer hayali bir yere dönüşmeye başladığında... Bu şu anlama gelir... O yer hakkında bir karar verile-

ne dek herkes olduğu yerde kapalı kalır."

"Bu kararı kim veriyor?"

"Bilmem!" dedi görevli. "Ama sizin de gördüğünüz gibi burada Hayali Topoğrafyalar Bürosu'nun 1997'de verilmiş kararıyla damgalanmış bir 'Siyah Kod' var."

Nestor inanmakta zorluk çekiyordu. "Şimdi bu... Kilmore Koyu'nun... hakiki bir yere dönüşmekte olduğunu mu gösteriyor?"

"Aynen öyle. Daha da önemlisi Bayan Penelope Moore'un gerçek dünyada bir kaçak olduğu sorununu da doğuruyor. Gene de tam tersine, burada yazanlardan Kilmore Koyu'nun hakiki bir yerden hayali bir yere dönüşümünü hızlandırmak için yeni bir uygulamanın yürürlüğe gireceğini anlıyorum."

"Bir... uygulama mı? Bu uygulamayı kim açtı?"

"Doğal olarak bunu Hayali Topoğrafyalar Bürosu'na soracaksınız."

"Doğal olarak," diye homurdandı Nestor. Bir yandan da öfkeyle başını kaşıyordu. "Nerede bu..."

"Bekleyin!" diye araya girdi gişe görevlisi. "Burada bir de not var... Anlaşılan bu uygulama Penelope Moore'un kendisi tarafından istenmiş."

Nestor ellerini gişeye dayadı. "Ben de buralara kadar sırf bunun için gelmiştim..." diye mırıldandı. "Acaba sizin şu kartta Penelope Hanım'ın... gerçek dünyaya dönüp dönmediği yazıyor mu?"

"Hayır, hiç dönmemiş."

Nestor'un kafasının içinde bir düşünce bulutu dönmeye başlamıştı.

"Başka bir şey yazmıyor mu? Nereye gittiğine dair veya... ne bileyim... katıldığı başka bir uygulamaya dair bir iz yok mu?"

Gişe görevlisi dikkatlice kağıdı inceledi. Sonunda başını salladı. "Hayır. Olmadığını söyleyebilirim."

Kulakları sağır eden tiz ses yeniden yankılanarak kaçağın yerini belirledi ve yeniden görevlilerden biri koşarak elindeki raptiyeyi haritalardan birine sapladı.

"Ya Spencer?" diye sordu ihtiyar bahçıvan aniden. "Bu ismi de kontrol edebilir misiniz lütfen? Kaptan Spencer."

Gişe görevlisi arşive bakmak için yanlarından ayrıldığında Nestor, küçük Flint'in kaşlarını çatarak kendisine baktığını fark etti. "Her şeyi açıklamaya ne dersiniz? Hayali yerler, hakiki yerler, kaçaklar, siyah kodlar... Bir şey anladıysam ne olayım!"

"Bir dakika bekle," diye cevap verdi Nestor. "Sana her şeyi anlatacağım."

Gişe görevlisi içi kartlarla dolu bir kutuyla geri geldi. "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Şu Kaptan Spencer bir kaçaktan çok tam bir korsana benziyor! Hayali yerlerle hakiki yerler arasında adam resmen mekik dokumuş!"

"Sonuncusuna bakmanızda bir sakınca var mı?" diye sordu Nestor.

Cevabı beklerken kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Son kayıt onlarca yıl öncesine aitti.

"Çok iyi," diye fısıldadı ihtiyar bahçıvan. İçi rahatlamıştı.

"Gerçekten çok iyi."

Hemen ardından görevliye teşekkür etti, Hayali Topoğrafyalar Bürosu'nun yerini sordu, oraya vardığında göstermesi gereken ve üzerinde Penelope'nin uygulama numarasının yazılı olduğu bir evrakı da alıp çıkışa doğru ilerledi.

Küçük Flint birkaç adım geriden geliyordu. Sonra gerisingeri döndü ve az önce konuştukları gişe memurunun yanına koştu.

"Affedersiniz," dedi, "bu şeyin nasıl çalıştığını öğrenebilir miyim? Kaçakların isimlerini nasıl bilebiliyorsunuz?"

"Oh, çok basit," diye açıkladı gişe görevlisi. "Çeşitli sınır boylarında casuslarımız vardır."

Küçük Flint başını salladı. Evet, kulağa mantıklı geliyordu. Fakat sorduğu şey tam olarak bu değildi. "Peki Bayan Moore'un bir kaçak olduğunu söyleyen ve isminin bu kartta yazmasını sağlayan kişi kimdi?"

"Anladım. Bir bakalım..." diyen görevli önündeki kağıtları kontrol etti. "Uyarıcının adı... Burada değil... Hah, işte burada: Stella Evans."

Oğlan az daha küçük dilini yutacaktı.

"Stella Evans mı?" diye sordu zor duyulur bir sesle. "Benim... öğretmenim olan Stella Evans mı?"

Bölüm 28

ÖĞRETMEN STELLA

Nihayetinde Marius Voynich kalemi defterin üzerine bırakıp karşısında oturan yaşlı hanımefendiye gülümsedi. "İçimden bir ses bana bir şey anlatmak istediğinizi söylüyor," diyerek kadını mumların ışığına doğru yönlendirdi. Kundakçıların şefinin sesinde öfkeden ve can sıkıntısından iz yoktu. Tam tersine, bu yumuşak başlı ve sessiz kadının varlığından yayılan çekim gücü onu da etkisine almıştı.

Öğretmen Stella gülümseyince yüzünde küçük kırışıklıklardan oluşan hoş bir ağ meydana geldi. "Hayır, Bay Voynich, gerçekten. Size anlatmak istediğim hiçbir şey yok."

"Emin misiniz?" diye ısrar etti Voynich.

Kilmore Koyu'nun en yaşlı sakini olan öğretmen Stella'nın

evinin birinci katındaki salonda oturuyorlardı. Kasabanın tek pansiyonu yakın zamanda meydana gelen sel felaketinden zarar gördüğü için ilkokul öğretmeni tahliye edilen insanlardan bazılarını büyük evinde ağırlamaya gönüllü olmuştu. Kilmore Koyu'nun çatılarının üzerinden muhteşem bir körfez manzarasına bakan en üst katı Voynich ele geçirmişti. Günün çoğunu açık pencerenin önünde, yüzünü defterine gömmüş vaziyette geçiriyor ve sayfa sayfa romanını yazıyordu.

Saatler delice bir hızla akarak adeta karşısında dans ediyorlardı. Kahvaltıdan akşam yemeğine dek zaman tek bir nefeste geçip gidiyordu. Ve bütün akşamlar gibi o akşam da Voynich ravent çayını yudumlayarak yaşlı hanımefendiyle sohbet etmekteydi.

O güne dek zaten birkaç kez kadının parıltısı ve canlılığı karşısında hayranlığını gizlemekte zorlanmıştı. Ayrıca kadının ona karşı davranışlarında bir yakınlık sezinlemişti. Bu nedenle yemekten sonra onunla sohbet etmekten özellikle keyif alıyordu.

"Aslında bir şey vardı," diye kabul etti öğretmen Stella. "Bu akşam yemeği hazırlarken-"

"Tabii ya!" diye araya girdi Voynich. "Çorbayı ne kadar beğendiğimi söylemeyi unuttum! Gerçekten muhteşemdi, elinize sağlık!"

"Çok naziksiniz," dedi öğretmen Stella, yan çizercesine. "Aslında demek istediğim... tamamen tesadüf eseri kitabınızın bazı sayfalarına göz gezdiriverdim."

"Sadece aklıma geldiği gibi yazıyorum, edebi kaygılarım yok."

"Maalesef bunun tersini söylemek zorundayım Bay Voynich. Bence çok iyi yazıyorsunuz!"

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle!"

"Şey, biliyor musunuz... bunu sizden duymak..."

"Ah, rica ederim! Ben Cornwall'da dünyanın unuttuğu bir kasabanın yaşlı öğretmeninden başka bir şey değilim. Benim düşüncelerimin ne gibi bir değeri olabilir. Üstelik bir aşk hikayesi hakkında! Ben hayatım boyunca sadece tek bir kişiyi sevdim, o da kocamdı!" Öğretmen Stella salonun içinde sergilenen içleri doldurulmuş hayvanları işaret etti: bir timsah, bir kirpi, bir at, bir kedi, bir aslan, bir maymun... Bazıları insanın merakını cezbedecek kadar ürkütücü, daha başka hayvanlar da vardı ve hepsi merdivenin yanındaki duvara açılmış nişlere yerleştirilmişlerdi. Stella Hanım'ın kocası hayvanların içlerini doldurma ve onları bu şekilde muhafaza etme konusunda başarılı bir sanatçıydı. "Gelgelelim... size bir tavsiyede bulunmak isterim," diye ekledi yaşlı kadın.

"Can kulağıyla dinliyorum," dedi Voynich.

"Okuduğum sayfalarda çok hoşuma giden bir cümle vardı... Şu kazla alakalı olan."

"Kaz tüyünden kalemlerle saçma sapan şeyler yazdığımız için kazın akılsız bir hayvan olduğunu düşünmemiz üzerine yazdığım cümle mi?"

"Doğru. Çok yerinde bir tespit. Aklıma kocamın düşünmekten zevk aldığı bir konuyu getirdi. Kendisi, hayvanların

bize baktıklarında, biz insanların onlara benzediğimizi düşündüklerini ama kaybettiğimiz bir şey olduğunu sandıklarını ileri sürüyordu. Bize baktıklarında utanan, gülen, ağlayan, mutsuz olan hayvanlar görüyorlardı. Fakat bunun nedenini anlayamıyorlardı. Bizden bu nedenle korkuyorlardı."

Voynich fincanını salladı. "Mükemmel bir tespit. İzin verirseniz bunu not almak istiyorum."

"İşte. Hepsi bu Bay Voynich," diye gülümsedi öğretmen Stella. "Şimdi, eğer izin verirseniz gidip yatmak istiyorum."

Marius Voynich ayağa fırlayıp hafifçe başını eğdi. Bakışlarıyla, tatlı tatlı hışırdayarak koltuktan kalkan ve elinde mumla birlikte odadan çıkan yaşlı hanımefendiye eşlik etti. Sonra oturup yeniden düşüncelere daldı.

"Saçmalayan hayvanlar," dedi yüksek sesle. "İşte biz buyuz."

Öğretmen Stella yatak odasına çıkan merdiveni tırmandı. Mumu komodine koyup banyoya girdi ve yatmadan önceki hazırlıklarını tamamlayıp odaya geri döndü. Pencereyi açtı, kepenkleri kapattı.

Odasının penceresinden yolun karşı tarafındaki kitapçı Calypso'nun annesinin penceresini görebiliyordu. İçerinin karanlık olduğunu fark edip ihtiyar kadının uyuduğunu hayal etti. Sonraki gün gidip ona bir uğramaya ve yanında yiyecek bir şeyler götürmeye karar verdi.

Yatağın kenarına oturup tertemiz kokan çarşafları eliyle düzeltti ve her gece uyumadan önce sorduğu o soruyu düşündü:

"Bugün hoşuna giden ne gördün?" Şu büyük bir tutkuyla kitabını yazan yetişkin adamın yüzünde çocuksu bir gülümseme görmüştü. "Evet," dedi kendi kendine.

Huzur içinde uykuya dalması yeterliydi.

Çoraplarını çıkarmak için yere eğildi.

Bir yandan da kafasında, Calypso'nun annesi için elmalı tart yapmayı kuruyordu. Birazını ona verirdi, birazını da Bay Voynich'e ayırırdı.

Çoraplardan birini çıkarıp yere bıraktı.

"Acaba bu beyefendi daha ne kadar kalacak?" diye sordu yaşlı öğretmen.

Evde gürültü olması hoşuna gidiyordu. Ayrıca salondan geçerken birisiyle karşılaşmak da güzeldi.

İkinci çorabı da çıkardı.

Can sıkıntısıyla komodinin üzerindeki gazeteye baktı. Viktorya döneminin stilinde güzel bir başlığı vardı. Henüz gelmişti ve daha bakmaya fırsat bulamamıştı.

"Yarın... yarın..." dedi bacaklarını yatağa çekip kurbağalarınki gibi perdeli ayaklarını yorganın altına sokarken.

İsim: **Stella Evans**

Yaşadığı yer: Kilmore Koyu

Ayırt edici özellikleri: Kilmore Koyu'nun en yaşlı sakini. Yıllardır kasabanın ilkokulunda öğretmenlik yapıyor. Sakin ve güler yüzlü bir mizacı var. İhtiyar olmasına rağmen yüzü hep parıldıyor. Capcanlı bir ifadeye sahip.

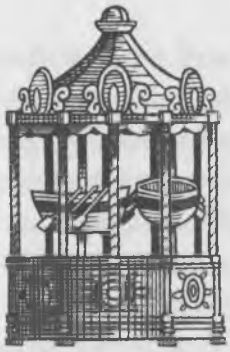

Bölüm 29

MÜZİK KUTUSUNUN SIRRI

"Eh, saat de amma geç olmuş," dedi Kara Volkan, Peder Phoenix'i yolcu ettikten sonra.

"Denemeye bile kalkma!" diye bağırdı Julia Covenant. Kollarını birbirine doladı. "Şimdi bize şu Spencer'la alıp veremediğinizin ne olduğunu anlatacaksın! Ya da PEDER Phoenix gelmeden önce ne anlatıyorsan onu."

"Phoenix'in dediklerini duymadınız mı?" dedi eski demiryolları memuru şaşkınlıkla. "Hemen eve gidip şu esrarengiz müzik kutusuna bakmak için sabırsızlanmıyor musunuz?"

"Sen her şeyi anlattıktan sonra," diye kestirip attı Jason.

"Anlaştık," diye içini çekti Kara. "Beş dakika."

"Beş dakika."

Kara Volkan düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. "Öyleyse... Öncelikle seyahat etmeye başladığımızda her şeyin güllük gülistanlık olmadığını bilmeniz gerek çocuklar. Hem de uzaktan yakından alakası yoktu! Mağaranın dibindeki şu tekneye atlayıp hayal bile edemeyeceğimiz yerlere gitmek gibisi yoktu ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Kapılar nasıl çalışıyordu? Metis neden Argo Villası'ndaydı?"

"Vesaire, vesaire..." diye araya girdi Jason.

"İyi öyleyse! Arjantinli bir yazar tarafından yaratılan Uqbar'a* yaptığımız bir seyahatte gemimiz eşkıyaların saldırısına uğradı. Böyle bir şey ilk defa başımıza geliyordu ve ne yapacağımızı bilmez bir haldeydik. Hayali yerlerde haydutlarla hiç karşılaşmamıştık. Ama onlar varlardı. Hem de sayıları çok fazlaydı. En kötülerinin ismiyse Kaptan Spencer'dı."

"Onunla... karşılaştığınızı mı... söylemeye çalışıyorsun?" Julia'nın şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmıştı.

"Öyle," diye onayladı Kara. "Bu yüzden bana telefonda Anita'nın Frognal Lane'de bulduğu macera kitabından bahsettiğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Spencer, Moore ailesini ve Hayali Gezginler Kulübü'nü çok iyi tanıdığını ileri sürerdi. Raymond ve William Moore'la 1700'lerde karşılaştığını söylüyordu."

"Peki... nasıl biriydi?"

"Palavracının tekiydi!" diye tıslad Kara Volkan. "Hani şu, etrafındakilere kendi başarılarını anlatmayı seven tipler gibi

* *Jorge Luis Borges'in 1940 yılında basılan* Tlön, Uqbar, Orbis Tertius *adlı hikayesi.*

burnu havadaydı. Özünde bir korsandı ve uzun zamandır buna devam ediyordu. Haritalardan silinmiş ıssız bir adada yaşıyordu ve hayali yerleri yağmalamaya bu adadan gidiyordu."

Jason'ın itirazı karşısında Kara sustu. "Korsan, Metis'e benzeyen bir gemiyle deniz yolunu kullanarak bir yerden bir yere gidiyordu... Fakat bu geminin bir farkı vardı: Yelkenleri simsiyahtı. Peter'in ve ötekilerin ısrarlarıyla Ulysses bu gemiyi yakından görmeye karar verdi. Biz onu merak ediyorduk, o bizi merak ediyordu. Aslında asıl merak ettiği şey Kilmore Koyu'ydu."

"Neden?" diye fısıldadı Julia.

"O bir korsandı. Büyüleyiciydi ama aynı zamanda zalim ve kalpsizdi de. Zaman Kapıları'nı kullanarak hareket ettiğimizi anlamıştı. Kapıların Kilmore Koyu'nda olduğunu da öğrenmişti. Leonard'ın Atlantis'e yaptığı bir yolculukta onu takip etti. Calypso'nun kitapçısındaki Zaman Kapısı'nı buldu ve onu çaldı."

"Bunu nasıl başardı?" diye sordu Jason hayretler içinde.

Daha önce hep Zaman Kapıları'nın asla yerinden oynatılamayacağını düşünmüştü.

"Hiçbir zaman öğrenemedik. Ama bir şekilde başarmıştı işte. Kapıyı söküp kendi adasına götürdü. Leonard onu yeniden kullanmaya kalktığında ilk sel felaketini yaşadık. Salton Uçurumu'nun altındaki zemin zangır zangır titredi. Spencer mekanizmayı bozmuş, her şeyi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştı. Buna bütün kasaba dahildi."

Jason ve Julia'nın nutku tutulmuştu. "Sonra ne oldu?"

"Kapıları bir daha açmamacasına kapatmaya karar verdik. Üç yüz yıl önce Ulysses'in ataları da böyle yapmışlardı. Fakat Spencer'ın hayali yerlerde dolaşıp başka kapıları çalmadığından emin olmamız gerekiyordu... yapmamız gereken ilk iş onu durdurmaktı!"

Kara bir süre ne diyeceğini bilemeyerek odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu ve yıllar öncesinden geliyormuş gibi yankılanan sesi heyecandan titriyordu.

"Spencer bir hata yaptı. Söylediğim gibi palavracının tekiydi. Özellikle de kadınlara karşı. Penelope'ye sığınağını ve çaldığı Zaman Kapısı'nı gösterme dürtüsüne karşı koyamadı. Penelope gözleri bağlı olarak onun gemisine binmeye razı oldu. Oraya varır varmaz adanın ayrıntılı bir haritasını çizdi ve adadan aldığı bir deniz minaresini yanında getirdi."

"Müthiş!" diye bağırdı Jason hayranlıkla.

"Adaya ait bir nesne, harita ve Metis'le oraya döndük. Ama... çalınan kapının aynı zamanda büyük ölçüde zarar görmüş olduğunu fark ettik. Artık sadece tek bir tarafa açılıyordu: Kilmore Koyu'ndan Spencer'ın adasına. Fakat tam tersi tarafa açılmıyordu."

"Sonra ne yaptınız?"

Kara bir kahkaha attı. Kendinden emin, güçlü ve dobra bir kahkaha. "Yaptığımız tam bir delilikti. Tek bir kuralı olan bir isyan başlattık. Ulysses'i topal yapan bir misket tüfeği ve karşılığında Spencer'ın kulağını kesen bir eskrim kılıcının etrafında

dönen bir isyan. Leonard orada tek gözünü kaybetti ama... sonunda başardık! Gemisini, tüm ekipmanıyla birlikte yanımıza aldık ve *onu* definesiyle birlikte adada bıraktık!"

"Peki sonra? Spencer'ın gemisini ne yaptınız?"

"Bir bataklıkta batmaya terk ettik ve can kurtaran sandallarıyla kendimizi karşımıza çıkan ilk kasabaya attık. Kilmore Koyu'na geri döndüğümüzde... Gerisini biliyorsunuz... Leonard'ın gözünü kurtarmak için çok geç kalmıştık."

Jason ve Julia yol boyunca gevezelik ederek Argo Villası'na döndüler. Nestor'un nerede olduğu konusu kafalarını meşgul etse de, asıl uykularını kaçıran şey Büyük Yaz'ı yaşayan arkadaşların geçmişinden hortlayan esrarengiz Kaptan Spencer'dı. Denizlerin efsaneleri ve keşifleri üzerine hayaller kurdular. Hemen hepsinde de Metis, Spencer'ın, zamanın bataklıklarında sıkışıp kalmış siyah yelkenli gemisiyle birlikte hayallerinin merkezi oluyordu.

Fakat o inanılmaz gün boyunca yaptıkları bütün önemli keşiflerden sonra Argo Villası'ndaki, J.J.'e bırakılan müzik kutusu tamamen akıllarından çıkmıştı.

Gecenin bir yarısı aniden onu hatırlayan Jason oldu. Zınk diye uyandı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak yataktan kalktı ve çıplak ayak yemek odasına indi.

Elisabeth Kapler'in müzik kutusunun siyah ahşaptan büfenin ikinci rafında olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Mobilyanın altına bir puf çekip üzerine çıktı ve paha biçil-

mez objeyi ellerinin arasına aldı. Bir tür atlıkarıncaya benziyordu ama aslında sekizgen planlı minnacık bir Budist tapınağıydı. Atlıkarıncadaki atların yerine bunda Ulysses'in kulenin tepesindeki odada tuttuğu modelleri hatırlatan sekiz tane gemi vardı.

Belki de bu yüzden Jason müzik kutusunu alıp oraya gitti.

Aynalı kapının ardına.

Kulenin tepesindeki çalışma odası, gökyüzünden aşağı bir şelale gibi akan ay ışığıyla aydınlanıyordu. Ağaçlar hafif bir rüzgarla dans ediyorlardı.

Bu müzik kutusunun içinde gerçekten aile sırları mı saklıydı?

Kutuyu çalıştırdı.

Gemiler aynı anda dönmeye başladılar. Bu harekete çalışma odasına yayılan kırılgan bir melodi eşlik ediyordu.

Az sonra Julia'nın uykulu ve soğuk algınlığından dolayı hala biraz hırıltılı olan sesi duyuldu. "Jason? Ne yapıyorsun? Bu müzik sesi de ne?"

Kardeşinin yanına oturup hareket eden atlıkarıncaya baktı.

Müzik aynı notaların etrafında dönüp duruyordu.

Gemiler de öyle.

Sonra, aniden mekanizma durdu.

Kule odasının dışında kuvvetli bir rüzgar esti ve pencere güm diye açıldı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Jason pencereyi kapatmak için o tarafa koştu.

Döndü.

Kız kardeşi beti benzi atmış bir halde gözlerini atlıkarıncaya dikmişti.

"Ne oldu?" diye sordu korkuyla.

"Bilmiyorum Jason..." diye cevap verdi kız. "Bilmiyorum ama ölesiye korkuyorum."

Bölüm 30

ZAMANIN BATAKLIKLARI

Leonard yelkenleri indirip teknenin motorunu çalıştırdı.

Su seviyesi birkaç metre daha aşağı inmişti. Arada sırada sudan çıkan bitki kökleri ve ağaçlar teknenin omurgasını çiziyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu elinde bir fincan çayla gelen Calypso.

Birbirlerini sevgiyle öptüler. Ardından Leonard dümene geçip gözlerini tam karşısına, sisli bataklıklardan fışkıran ağaçların arasına dikti.

Sıcak içeceğinden bir yudum alıp uzun süre sessizliğini korudu. "Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydık," dedi sonunda.

Calypso hızlıca dümenin yanındaki deniz haritalarını gözden geçirdi. Pusulayı eline alıp bazı hesaplamalar yaptı. Açık

denizden üç gün önce ayrılıp kıyı boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Sonra da bir nehrin ağzından içeri girmişlerdi. Açık denizin sert rüzgarlarını arkalarında bırakmış, giderek kalınlaşan sülfür gazlarından meydana gelmiş bir sis tabakasının içinde ilerliyorlardı. Berrak suların yerini, çamurdan oluşan sarımsı ve yeşilimsi bir bataklık almıştı.

Calypso'nun bakışları isteksizce Peter'in haritanın üzerinde duran mektubuna kaydı. Birkaç satırdan oluşuyordu ama Leonard'ı denize açılmaya ve kimseye bahsetmedikleri bu garip yolculuğa çıkmaya ikna etmeye yetmişti. Caller'in matbaa makinesiyle gönderilen mektupta şunlar yazıyordu:

Tersane bölgesinde siyah bir gemi görülDü.
ŞehirDe saDece birkaç saat kalacak.
Direkt temas planı yok.
Son pozisyonu kontrol eDilecek.

Mesaj doğrudan Leonard'a gönderilmişti ve şans eseri deniz fenerinin yanındaki evin kirasının artırıldığını söyleyen bir kamu haberiyle birlikte gelmişti. Aslında bu iki haberden başka hiçbir şey Leonard'ı bu kadar mutlu edemezdi.

Deniz feneri bekçisi, Peter'in mesajını aldıktan sonra birkaç gün boyunca çeşitli kitapları, deniz haritalarını ve seyir defterlerini karıştırmış, sonra da hiç kimseye haber vermeden denize açılmaya karar vermişti. Calypso'nun karşı çıkacak vakti bile olmamıştı. Yaşlı annesini bırakıp gitmeye içi el vermiyordu.

Fakat Leonard ona annesine bakacak birilerini ayarlaması için sadece yirmi dört saat müddet tanımıştı.

Ve sonra yola çıkmışlardı.

Seyahatin tabiatı yavaş yavaş değişmişti; özellikle de Nestor'un radyodan yaptığı çağrıdan sonra.

Tam bu sırada radyo hatları bozulmaya başlamış ve sonunda bütün istasyonlar kaybolmuştu. İşte o zaman Leonard, *İçeri girdik*, demişti.

Böyle diyerek hakiki rotayı terk edip zaman dışı bir yere girdiklerini söylüyordu.

"Biraz sonra onu görmeliyiz," diye mırıldandı Leonard. Motoru yavaşlattı. Bir anda kendilerini tuhaf ve yoğun bir sessizliğin içinde buldular. İskeletleri andıran siyah ağaçların şekillerinden başka bir şey görmüyorlardı.

Derken aniden çamurlu nehir genişleyerek, bataklık tarafından yalanıp yutulmuş eski bir ormandan geriye kalanların fışkırdığı hareketsiz bir göle dönüştü.

Leonard motoru tamamen durdurup tekneyi akıntıya bıraktı. Arada sırada kalın sis tabakası geçmeleri için açılıyor ve onları arapsaçına dönmüş ormanlardan oluşan uçsuz bucaksız bir manzarayla baş başa bırakıyordu.

"Burada..." diye fısıldadı deniz feneri bekçisi.

Siyah bandın ardındaki göz boşluğu aniden sızlamaya başlamıştı. Leonard gözünü kaşımamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Sağlam gözü ise etrafına bakıyor ve onu arıyordu...

"Bir savaş gemisinden biraz daha büyük," diye tekrar etti belki bininci defa. "Ve baştan aşağı siyah. Güvertesi, sicimleri, yelkenleri. Her yeri."

Gölün düz yüzeyinde kaydılar; yavaşça, sessizce.

"Bu rotada hiç gemi yok," dedi Calypso.

Leonard, sisin pençelerinin kabine girmesini sağlamak için pencereyi indirdi. Sisle beraber içeri giren başka bir şey daha vardı. "Duydun mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Calypso. "Hiçbir şey duymadım."

Sonra yavaş yavaş o da duydu. Uzaktan gelen tamtam seslerini andırıyordu. Yavaş ve gerçeküstü tamtamlar. Sis tamtamları. Ve tamtamların üzerinde çınlamalar. Durmak bilmeyen, asabi, vahşi.

"Şeye benziyor... maymunlara," dedi Calypso. "Peki ama tamtamlar ne?"

Leonard bir süre sadece durup dinledi. Sonra başını salladı. "Bu bölgenin sakinleri parti yapıyor olmalılar."

Calypso çayından son bir yudum daha aldı. "Bulmayı düşündüğün şey bu muydu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Leonard. "Bunun haricinde her şeye razıydım." Sonra asık bir yüzle ekledi. "Bu bataklıkta bir gemi olmalıydı."

Büyük bir şey teknenin omurgasına sürtünüp onları kendi etraflarında döndürdü.

Ve hemen ardından tekne karaya oturdu.

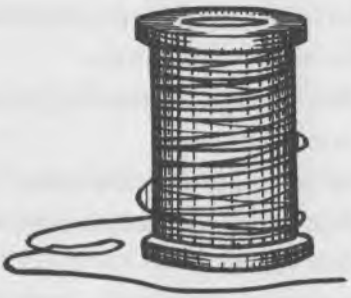

Bölüm 31

SONUNCU BÜRO

Hayali Topoğrafyalar Bürosu uzun bir merdivenin sonundaki küçücük bir kapının ardındaydı. Merdiven o kadar dardı ki ne zaman karşı taraftan biri inse durmaları ve geçiş önceliğinin kimde olduğunu belirlemeleri gerekiyordu.

Büronun içinde rahleyi andıran çok sayıda büyük masa vardı. Tasarımcılar ve kartograflar masaların başında çizim yapma, kopyalama ve ellerindeki yüzün üstünde haritayı kontrol etme işine dalmışlardı.

Altın yaldızlı derileri olan görevliler el arabalarıyla haritaları ve çizelgeleri, katalogları ve listeleri topluyorlar veya dağıtıyorlardı. Salonda, sadece yüzlerce kalem ucunun, karbon kağıdının, boyaları kazmak için kullanılan jiletlerin sesinin ve masa

gıcırtılarının, yere sürtünen sandalyelerin gürültüsünün bozduğu mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Nestor en yakındaki kartografın yanına gidip ona Göçmen Bürosu'ndan aldığı evrakı gösterdi.

"Bir uygulamanın sorumlusunu arıyorum. Uygulamanın numarası..." diye açıklayıp belgede yazan uzun mu uzun kimlik numarasını yüksek sesle okudu.

Kartograf onu ikinci bir masaya yönlendirdi. Bu şekilde masadan masaya dolaştıktan sonra nihayet neden bahsettiklerini anlayan birini buldular. Bu kişi, yusyuvarlak gözleri ve kızıl bir sakalı olan yumru kafalı küçük bir adamdı.

Adam etrafındaki nüshaları eline alıp "Bu uygulamayı hatırlıyorum. Alışılmışın dışında bir durumdu," dedi.

Nestor, adamın elindeki nüshalardan birini açıp kontrol etmesini beklerken, bir yandan da parmak uçlarında yükselip masanın kenarından bakmaya çalışıyordu. "Neden alışılmışın dışındaydı?"

"Esasen farklı zaman dilimlerinde aynı kasaba için yapılmış üçüncü ya da dördüncü soru önergesiydi..." diye cevap verdi kartograf.

"Anlamadım."

Küçük adam elindeki nüshayı okuyabilmesi için Nestor'a çevirdi. "Bakın, gördünüz mü? Meclis'e başvuran son kişi Penelope Moore'muş, birkaç yıl önce..."

"Ondan önce kim başvurmuş?"

"Xavier Moore. Ama bu hakikaten *çok* zaman önceymiş."

Nestor dişlerini sıktı. Yabancı Xavier. Moore ailesinin kurucusu.

"Sonrasında da, Raymond ve William Moorelar birlikte başvurmuşlar..."

Demek ki Raymond biliyordu. Üzerine bir köprü inşa ettiği dipsiz uçurumun sırlarından haberdardı. Labirent'e inmişti. Hayali Milletler Meclisi'nin üyesi olmak istemiş, sonra tüm haklarından feragat edip bütün kapıları kapatmış, anahtarları saklamış ve hepsini sakladığı gemiyi batırmıştı.

Ama neden?

Bir lanete benziyordu. Çağlar boyunca Moorelar her seferinde keşfettikleri kapıları kapatmaya çalışmışlardı. Aynı şey onun da başına gelmişti; Ulysses'in de.

"Yine de," diye devam etti görevli, "uygulama hala açık. Şunu bilmelisiniz ki bu tür şeyler zaman alır. Bazen yüzlerce yıl. İzin verin bir kontrol edeyim... Bu elimdeki listede Hayali Milletler Meclisi'ne katılanların isimleri yazıyor. Ve görünüşe göre hepsi de bir kere katılmışlar. Hem Raymond Moore hem Penelope Hanım bu katılımlarının Tek Gerekçesi olarak bir şey göstermişler... Zaman Kapıları'nı. Evet, evet, çok iyi. Hatta bir imza kampanyası bile başlatılmış..."

"İmza kampanyası mı? Hangi imza kampanyası?" diye araya girdi Nestor. Penelope ne zaman bir imza kampanyası başlatmıştı?

Görevli uygulama dosyasının içinden söz konusu kağıdı çıkarıp Nestor'a uzattı. İhtiyar bahçıvan kağıdı eline alır almaz

onu tanımıştı: Peder Phoenix'in kasabadaki piyango çekilişi için topladığı imza kağıdından başka bir şey değildi! Demek ki Penelope yola çıkmadan önce bunun için gidip pederi görmüştü!

Bu sırada küçük adam başka dosyaları karıştırmaya başlamıştı. Bir kağıdı ışığa doğru kaldırıp okudu. "Tabii ki... doğru hatırlıyormuşum!" diye bağırdı bir noktada. "F ilişiği geri alınmış."

"Yani?"

"Bir uygulamayı yürürlüğe sokmak istiyorsanız söz konusu yerden gelen var olmayan bir eşyayı görevli memurlara emanet etmek zorundasınızdır... Fakat burada adına 'İlk Anahtar' denilen eşya Raymond Moore tarafından alınmış ve bir daha da geri getirilmemiş."

Nestor bir kez daha içini çekti. Demek ki Raymond İlk Anahtar'ı burada bulmuştu!

"F ilişiği dışında bir günlük, bir harita ve daha da önemlisi söz konusu yere, yani bu durumda Kilmore Koyu'na dair bir dizi yayınlanmış eser de eksik."

Bir harita, diye düşündü Nestor. Thos Bowen'in çizdiği haritadan başkası olamazdı.

Sonra günlüklerin durduğu sandığı ve kendi adıyla basılmış kitapları düşündü. Bunlar önlerindeki iki sorunu aşmak için yeterliydi!

Fakat hala bilmedikleri bir şey vardı: Penelope Labirent'e inmiş, Kilmore Koyu'nun hayali bir yer halini alması için ge-

reken evrakları doldurmuş, fakat sonra... geri dönmeyi başaramamıştı.

Başına ne gelmişti?

"Şu uygulamayla ilgili hatırladığınız başka bir şey var mı?" diye sordu görevliye ve cevabı beklerken nefesini tuttu.

"Eh... sizin de anlayacağınız üzere aradan çok zaman geçti..."

"Tabii, tabii," diye cevap verdi Nestor mutsuz bir halde.

Bir çıkmaz yol daha. Bölük pörçük bilgi kırıntıları...

"Gelgelelim burada, Labirent'te zaman işlemez," diye ekledi küçük adam, yüzünde memnun bir ifadeyle. "Penelope Hanım'ı daha dün görmüşüm gibi hatırlıyorum! Eğer kızmazsanız onun sarı saçlı, güzeller güzeli bir hanımefendi olduğunu söylemek isterim..." Görevli memur burnunun üstüne düşen gözlüklerini düzeltti ve bilmiş bilmiş gülümsedi. "Biliyor musunuz, ben güzel kadından iyi anlarım..."

Nestor zorlukla gülümsedi.

"Hatta soru önergesini verdikten sonra," diye devam etti kartograf, "bana Labirent'in bazı özellikleriyle, en çok da hayali yerlerle yakından ilgilendiğini açıkladı. Ne demek istediğini şıp diye anladım..."

"Siz anlamış olabilirsiniz... ama ben hiçbir şey anlamadım!" diye haykırdı küçük Flint can sıkıntısıyla. Onun sesi salonda işlerine gömülmüş kartografların, başlarını kaldırıp hoşnutsuzlukla kendilerinden tarafa kızgın bakışlar atmalarına neden oldu.

Küçük adam oğlana dönüp sanki orada bile değilmiş gibi boş gözlerle bakıp açıkladı. "Penelope Hanım'ın bir Ariadne İpliği'ne ihtiyaç duyduğu *çok açıktı.*"

"Ariadne İpliği mi?" diye fısıldadı Nestor. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Evet. Bazıları ona 'Labirent'in Haritası' da der. Gitmek istediğiniz yere göre, birçok farklı makarası vardır. Kırmızı iplik: sıcak ülkeler. Beyaz iplik: soğuk ülkeler. Siyah iplik:... şey, onunla da hayali yerlere gidebilirsiniz ama onlar... çok tehlikelidir."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Nestor. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

"Açık değil mi? Hayali yerlerin hepsi mutlu yerler değillerdir. Karanlık ve tehlikeli bir bölge var. Oraya bakmak için bile gitmemeli insan. Bazıları oraya Korku Limanları der."

"Anlıyorum..." dedi ihtiyar bahçıvan alnını kırıştırarak. "Acaba Penelope'nin... nereye gitmeyi düşündüğünü biliyor olabilir misiniz?"

"Şey, yanlış hatırlamıyorsam bu konuda ısrar eden o değil, yanındaki arkadaşıydı."

Nestor'un eli bilinçsizce uzanıp görevlinin elini yakaladı ve korku dolu bir çığlık attı. "Arkadaşı mı? Hangi arkadaşından bahsediyorsunuz?" Argo Villası'nın bahçıvanının sesi çok endişeliydi. Fakat ne yaptığını fark edince elini bıraktı ve özür diledi.

Ufak adam elini ovuşturup sert bir sesle "Ne biçim insanlar-

sınız siz!" diye bağırdı.

Nestor heyecandan neredeyse zangır zangır titriyordu. "Acaba bu adam uzun boylu, sarışın... ve tek kulaklı mıydı?"

"Aynen öyleydi," diye karşılık verdi görevli.

Ulysses Moore'un en kötü kabusu bir anda gerçek olmuş ve onu nefessiz bırakmıştı. Demek böyle olmuştu: Penelope, Labirent'te Spencer'la karşılaşmış ve sonra... ya sonra ne olmuştu? En kötüsünü düşünmemek için kendisini zor tutuyordu.

Duruma el koyan küçük Flint oldu. Hikayenin son kısmını nasıl olduysa çok iyi anlamıştı. Gırtlağını temizleyip ne düşündüğünü belli etmeyen bir ses tonuyla "Bize bir Ariadne İpi lazım... Siyah olsun," dedi.

Kartograf bu sefer oğlana iyice bakıp korku dolu gözlerini önüne eğdi. "Bu durumda... önce bir izin kağıdı almalısınız..."

"Ne izni?"

"İsteğinizi Dünyanın Hayali Gezginleri bürosundaki Karanlık Yolculuklar bölümüne arz etmeniz gerekiyor. Merdivenden inince ilk sol. Ama sizin yerinizde olsam iyi düşünürdüm..."

Bölüm 32

DÖNEN ODA

Alevlerin önünde çevrilen dönere bakarken Anita'nın aklına bir fikir geldi.

"Dönüyor," dedi alçak sesle.

Ve Makasçı Kardeşler ona neden bahsettiğini sorduklarında "Neden olacak, tabii ki Mooreların villasının mahzeninden," diye cevap verdi büyük bir öz güvenle.

İki kundakçı soru sorarcasına birbirlerine baktılar. Bu yüzden Anita masadan bir peçete alıp üzerine çizmeye başladı.

"Görüyor musunuz? Sekiz kenarı var. Giriş şu kenardan. Ve ortasında da metalden yapılma acayip bir zemin var... tıpkı şu döner gibi. Oturma yerleri de düzenlenmiş. Kapı hariç her kenarda birer tane olmak üzere tam yedi tane. Yedi taht ve içeri

girmek için metalden bir kapı. Anladınız mı?"

Makasçı Kardeşler'in suratında oluşan soru dolu ifadeye bakıp ekledi. "Bana kalırsa oda dönüyor. Ama nedenini sormayın çünkü bilmiyorum."

"*Die Planeten haben alle sieben. Die metallnen Tore aufgetan.* Gezegenler metalden kapılarının yedisini birden açıverdiler," diye alıntı yaptı sarı saçlı. Aklına söyleyecek bundan iyi bir cümle gelmemişti.

Ötekisi biraz düşünüp şöyle karşılık verdi. "Wagner... Hayır, bekle... Goethe!"

"Doğru tahmin!"

Anita can sıkıntısıyla başını sallayıp çizmeye devam etti. Çizdikçe bunun doğru bir fikir olduğuna daha fazla inanıyordu. Sonunda pidesinin hazır olmasını bile beklemeden ayağa fırladı ve başıyla lokantanın kapısını işaret etti. "Gidebilir miyiz?"

Fakat bu bir soru değildi.

On beş dakika sonra neler olduğunu anlamakta güçlük çeken Pires'i apar topar yatağından kaldırdılar ve dördü birlikte evin bodrumuna indiler.

"Bu gerçekten olağandışı bir fikir küçük hanım..." diye mırıldanıyordu ihtiyar uşak. Bir yandan da uzun uzun esniyordu. "Üstelik bu fikrin aklınıza nasıl geldiğini de hiç anlatmadınız."

Doğrusunu söylemek gerekirse nasıl olduğunu Anita da tam olarak bilemiyordu. Hatta hiçbir fikri yoktu. Fakat o odayla ilgili çok önemli bir şey olduğundan emindi... Oblivia

Newton'ın Forgnal Lane'deki villayı bu kadar çok satın almak istemesiyle alakalı bir şey.

Her halükarda Anita'nın içindeki sesi dinlememek gibi bir niyeti yoktu.

Pires yer altındaki şapele girilen metal kapıyı açınca kız, hayretten küçük dillerini yutmuş gibi görünen Makasçı Kardeşler'e daha önce peçeteye çizip açıklamaya çalıştıklarını bu sefer göstererek izah etti.

Ayağını tam ortadaki metal diske vurup bütün odanın uğursuz bir sesle inlemesine neden oldu. Ardından duvar boyunca yürüyüp hava akımının nereden geldiğini anlamaya çalıştı. "Siz de duydunuz mu?" diye sordu.

Aslında odanın içinde, sanki duvarlar tam olarak yerlerine oturtulmamış gibi tuhaf rüzgarlar esiyordu.

"Anahtar... bu tahtlardaydı, bundan eminim," diye bağırdı Anita. Giderek heyecanlanıyordu.

En yakınındaki tahta oturdu ve elleriyle kırık dökük ve kararmış kolçakları kavradı. Doğal olarak hiçbir şey olmadı. Kız dönüp tahtın üzerindeki yazıyı okudu: AY

Öteki tahtlar ise sırasıyla Merkür, Mars, Venüs, Jüpiter, Satürn ve Güneş olarak adlandırılmıştı.

Tüm bunlar ne anlama geliyor olabilir? diye düşündü.

Derken aklına bir fikir geldi. Pires'ten ve Makasçı Kardeşler'den boş duran öteki tahtlara oturmalarını istedi. Üçü birden tahtlara oturduğunda sanki taşlar birkaç milim oynamış gibi hafif bir basınç dalgalanması oldu. Gene de odanın içinde kayda değer bir

gelişme yaşanmadı. Girişimleri sonuç vermiyor, daha da kötüsü kendilerini komik duruma düşürmelerine neden oluyordu.

Anita odanın içinde telaşlı adımlarla dolaşmaya başladı.

Yedi taht.

Fakat onlar sadece dört kişiydiler.

"Üç kişi daha lazım," dedi sonunda. "Bütün tahtlara oturmalıyız."

Kıvırcık saçlı adam bıyık altından güldü. "Beni dinle küçük kız... Hayal kurmanda bir sorun yok ama..."

"Lütfen!" diye yalvardı kız.

Pires'in kutularından birkaçını, bir insan kadar ağır olacak şekilde tahtlardan üçünün üstüne yerleştirdiler. Sonra geri kalan yerlere oturdular. Gene o aynı basınç dalgalanması oldu ama...

"İşe yaramıyor!" diye bağırdı sarı saçlı.

"Doğru düzgün oturun!" diye ısrar etti Anita. "Kolçakları tutun ve..."

Nafile.

Fakat aniden buz gibi güçlü bir rüzgar odanın zemininin altından yukarı doğru üfledi.

Ve ardından zemindeki metal diskte bir titreşim meydana geldi.

"Tren," dedi Pires kısaca.

Anita gücenik gözlerle yaşlı uşağa baktı. Sonra bakışlarını üzerinde kutuların durduğu tahtlara çevirdi.

Jüpiter.

Mars.

Satürn.

"Bir dakika..." diye fısıldadı. "Lütfen bana yardım edin!"

Ötekilerin yardımıyla Satürn tahtındaki kutuları kendi tahtına taşıdı.

Sonra boşalan yere kendi oturdu.

Derin bir nefes aldı.

Kol koyma yerlerini kavradı.

Ve kolçaklar, harekete geçip dışa doğru dönmeye başladılar.*

"Bunu nasıl başardın yahu?" diye sordu kendi koltuğunda şaşırmış halde kalan kıvırcık saçlı adam.

Sarı saçlı ve Pires ise küçük dillerini yutmuş gibiydiler.

Kız kol koyma yerlerini bırakmaya cesaret edemeden etrafına bakıyordu.

Zemin zangır zangır titremeye başladı. *Şlang!* diye bir gürültü koptu ve yavaşça tüm oda saat yönünde dönmeye başladı.

Odanın, heybetli giriş kapısına bakan kenarı, ötekiler gibi sağa doğru dönmüştü. Metal kapının yerinde şimdi bir duvar vardı. Anita kol koyma yerini bir kez daha çevirince mekanizma yeniden harekete geçti ve kapının olduğu kısımda ikinci bir boşluk açıldı.

Bunun üzerine Anita kolçakları bırakıp odanın esas haline geri dönmesine izin verdi. "İşte budur!" diye bağırdı mest olmuş bir şekilde.

** Mooreların çözümünü kuşaktan kuşağa aktardıkları, çevirisi yapılamayan bir kelime oyunu. Odayı döndürmek (Ingilizcesi: Turn) için* Sa-turn'*ün kolçaklarını kullanmak gerek.*

"İyi de... burası nedir?" diye sordu kıvırcık saçlı adam, gözlerini kocaman açarak.

"Şey," diye cevap verdi Pires, her zamanki duygusuz ses tonuyla. "Karanlık bir oda olduğunu söyleyebilirim."

"Işığı olan var mı?" diye sordu Anita.

Uşak cebinden çıkardığı bir çakmağı yaktı ve etraflarındaki her şey mavi bir ışıkla kaplandı. "Önden buyurun küçük hanım."

Anita el yordamıyla az önce açılan geçitten geçip dar bir odaya girdi.

"Mooreların *asıl* hazinelerini buraya sakladıklarına eminim."

Fakat eşiği geçer geçmez kızın gözü zemini kaplayan muhteşem güzellikteki mozaiğe takıldı. Taşlardan bazıları sanki bir yazı meydana getiriyorlardı.

"Işığı bu tarafa tutar mısın lütfen Pires?"

Uşak kızın yanına gelip mozaiği aydınlatmak için çakmağın alevini aşağı indirdi. Böylece Anita'nın fark ettiği yazının aslında bir isim olduğunu gördüler: RAYMOND.

Biraz ötede koyu renkli kumaştan yapılma bir çuval vardı. Ağzı, bakır ilik yerlerinden geçen kalın iplerle bağlanmıştı.

Sarı saçlı adam yanlarına gelince "Hey, sizce hazine şunun içinde mi?" diye sordu.

Fakat Anita düşünceli bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Sanmam," diye mırıldandı çuvalı eliyle yoklayarak. "Bana daha çok şey gibi geldi... sanki biri bu odaya... bir dizi... siyah yelken bezi saklamaya karar vermiş."

Bölüm 33

VENEDİK ŞELALELERİ

Peter Dedalus batiskafı lagünün zümrüt yeşili sularına batırırken Rick hala bağırmaya devam ediyordu. Birkaç metre ötelerindeki Cabotoların Evi yerle bir olmuştu.

"Tommaso altında kaldı! Evi Tommaso'nun üstüne yıktın!"

"Abuk sabuk konuşma!" diye karşılık verdi yaşlı mucit. "Arkadaşın az önce dışarı çıktı. Onu kendi gözlerimle gördüm!"

"Öyleyse neden onu beklemiyoruz?"

Peter ateş püsküren gözleriyle oğlana sert bir bakış atıp yeniden batiskafın kumandasına geçti. Yavaşça kıyıdan uzaklaşmaya başladılar.

Rick ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Periskopla dışarı bakmayı denedi. Ama eskiden Cabotoların Evi'nin olduğu yer-

de yükselen büyük bir toz bulutundan başka bir şey göremedi.

Sakinleşmeye çalıştı. Düşünebilmeliydi.

Derin nefesler aldı. Sonra Peter'e döndü. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Asıl planım," diye cevap verdi mucit soğuk bir tavırla, "siz ikinizi Amor degli Amici sokağındaki kapıya götürüp sağ salim eve döndüğünüzden emin olmaktı. Sonra ben... başka bir yoldan size yetişecektim."

"Hangi başka yol?" diye sordu Rick şaşkınlıkla.

Fakat hemen ardından *Çlank!* diye bir ses duyuldu. Batiskafın omurgasına bir şey çarpmıştı ve şimdi de onu alabora etmeye çalışıyordu.

"Ne oluyor yahu?" diye sordu Rick panik içinde.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Peter.

Kızıl saçlı oğlan yeniden gözünü periskoba dayadı. Bir metre yukarıda, yüzeyden giden siyah renkli, büyük bir gondol onları takip ediyordu. Gri kıyafetler içinde birkaç adam uzun küreklerini suya batırarak Peter Dedalus'un örümcek-batiskafını yakalamaya çalışıyorlardı.

"Kahretsin!" diye haykırdı Rick. "Üstümüzdeler! Suyun daha derin olduğu bir yere gitmeliyiz!"

"Biz de zaten öyle yapmaya çalışıyorduk!" diye karşılık verdi yaşlı mucit, sonra da çılgına dönmüş bir şekilde manevra yapmaya devam etti.

Örümcek-batiskafın bacakları çamurlu zeminde hissedilir bir şekilde hızlandılar. Fakat takipçileri de var güçleriyle kürek-

lere asılmış ve onlara ayak uydurmuşlardı.

"Plan değişikliği!" diye haber verdi Peter Dedalus. "Amor degli Amici etabını atlayıp ikimiz de benim yolumdan gideceğiz!"

Tam bu sırada bir emme sesi duyuldu ve vantilatör sustu.

"Hava borusunu kestiler! Yavaş nefes al evlat, az havamız kaldı."

Rick yutkundu.

Örümcek-batiskaf, peşinde gizli muhafızların gondolu olduğu halde, lagünün alçak zemininde hızlı adımlarla ilerlemeye devam ediyordu. Rick dışarıya bakmak için bir pruvadaki cama koşuyor, bir gözünü periskoba dayıyordu. "Bir metre bile geride kalmadılar..." diye belirtti içi daralarak.

Peter'in ağzını bıçak açmıyordu. Kumanda panelindeki kolları ileri geri itiyor ve batiskafı sadece kendisinin bildiği bir yere doğru götürüyordu.

Aradan on beş dakika ya geçmiş, ya geçmemişti ki "Geldik!" diye bağırdı.

Batiskafın etrafındaki akıntı yoğunlaşmıştı ve su, örümceğe benzeyen aracı kendisiyle birlikte sürüklüyor, daha büyük adımlar atmaya zorluyordu.

"Peşimizdekiler nerede?"

Periskopla dışarı baktıktan sonra Rick rahatlamış bir şekilde "Bizi kaybettiler!" diye cevap verdi.

"Çok iyi."

Aniden etraflarını saran bir girdap onları neredeyse yere yıkacaktı fakat yaşlı mucit batiskafın kontrolünü elinde tutmayı başardı.

"Nereye gidiyoruz Peter?" diye sordu Rick birkaç dakika sonra.

Mucit yeniden ağzını mühürlemişti.

Oğlanın, istikametlerinin neresi olduğu hakkında bir fikir sahibi olabilmesi için en azından bir yarım saat daha geçmesi gerekti. Lagünün kıyısına, karaya doğru gidiyor gibi görünüyorlardı. Batiskaf yavaşça yüzeye çıkmaya başlayıp sonunda kuru toprağa ayak basınca bu düşüncesi doğrulanmış oldu. Batiskafı durdurup içeri temiz hava girsin diye üstteki kapağı açtılar. Uzaklardan takipçilerinin sesleri geliyordu. Fakat bu sesleri bastıran ve aralıksız devam eden bir uğultu vardı. Hiç sona ermeyen bir gök gürültüsü gibiydi.

Rick, üzerine çıktıkları kıyının öteki tarafına baktığında az daha düşüp bayılacaktı.

"Hayır!" diye bağırdı hemen ardından dehşet içinde.

Lagünün suyu kıyının üzerinden akıp on metre ötedeki, bir sis bulutuyla kaplı derin uçurumdan aşağı dökülüyordu. Yaşadığı dehşet ancak kendini Niagara Şelalesi'nin kenarında bulan bir adamın yaşadıklarıyla karşılaştırılabilirdi.

Peter, sanki hiçbir şey olmamış gibi "Batiskaf zırhla kaplı," dedi. "Dayanmak zorunda."

Sonra örümcek şeklindeki aracın bölmelerinin birinden bir şey çıkardı. Kauçuktan yapılma bir çuvala benziyordu. Onu Rick'e uzattı.

"Üzerine giy!" diye emretti. "Yere ulaşmadan önce pek çok defa etrafa çarpacağımızı düşünüyorum."

"Peter! Ne yapmak üzere olduğumuzun farkında mısın?"

"Elbette farkındayım. Bunu uzun zaman önce yapmak istiyordum. Sadece..."

Onun kumanda kollarını elleriyle kavradığını gören Rick çabucak koruyucu yeleği üzerine giydi.

"... yükseklik korkumu yenememiştim!"

Örümcek-batiskaf ileri atılıp kıyının öteki tarafındaki akıntıya atladı. Rick, onları takip eden gondola son bir kez daha bakıp en azından onların zamanında durabilmelerini diledi.

Sonra dua etmeye başladı.

Peter Dedalus'un örümcek-batiskafı akıntıya kapıldı ve bir saniye sonra dipsiz derinliklere doğru düşüyordu.

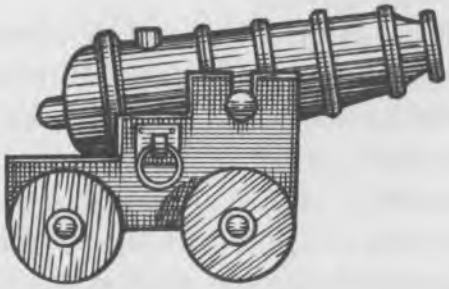

Bölüm 34

KAPTAN SPENCER

Önce gökyüzünü örten bir sağanak başladı ve deniz hayaletimsi, tekdüze bir griliğe büründü.

Sonra bir zelzele oldu. Tüm evi yerinden söküp atacağa benzeyen bir titreme.

Jason ve Julia çok yorgun oldukları için ve ayrı yatmaya korktukları için uyuyakaldıkları kule odasının zemininde sıçrayarak uyandılar.

Çocuk neler olduğuna bakmak için çabucak pencereye koştu.

"JULIA!" diye bağırdı.

"JASON!" diye cevap verdi kız kardeşi.

Anne ve babaları da uyanmış bağırıyorlardı.

Zelzele en fazla bir ya da iki saniye sürmüştü. Ama bu süre

onlara sonsuz gibi gelmişti.

Jason odasına koşup üzerini giydi. Kot pantolonunu ve tişörtünü pijamalarının üzerine geçirip alt kata indi. Julia ve karı-koca Covenantlar birkaç saniye sonra onu takip ettiler.

"Neler oluyor?"

"Zelzele oldu!"

"Hemen dışarı çıkalım! Hemen dışarı çıkalım!"

Verandanın camlı kapılarını açıp kendilerini bahçeye attılar. Ancak parka ulaştıklarında yeniden rahat bir nefes alabildiler. Eve, ağaçlara, alet edevatların durduğu garaja, denize inen basamaklara ve etraflarını çevreleyen şeylere baktılar.

Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu.

Hiçbir şey yıkılmamıştı. Argo Villası zelzeleye karşı ayakta kalmayı başarmıştı.

İki kardeş birbirlerini yüreklendirmek için sıkıca sarıldılar.

Hepsi kötü bir rüya mıydı?

Bayan Covenant kendisini kocasının kollarına bırakıp usul usul ağlamaya başladı.

"Valizlerimizi toplayalım!" diye bağırdı babaları, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde. "Bu evde bir dakika daha kalmak istemiyorum!"

Ama geçmişti.

Zelzele geçmişti ve...

"Jason," dedi Julia boğazı düğümlenerek.

"Efendim?"

"Sen de benim gördüğüm şeyi görüyor musun?"

"*Neyi?*"

Julia yürüyüp denizin içine doğru inen ve kayalığa oyulmuş basamaklara ulaştı. Oradan bakıldığında açık deniz ve tüm Kilmore Koyu ayaklarının altına seriliyordu.

Erkek kardeşinin yanına gelmesini bekledi. Sonra ikisi birlikte ağızları bir karış açık kalmış bir halde karşılarındaki manzaraya bakakaldılar.

Kilmore Koyu'nun kumsalının açıklarında bir yelkenli vardı.

Mürekkep karası yelkenleriyle baştan aşağı siyah bir savaş gemisiydi.

Direkleriyle halat donanımı arasında maymunlardan oluşan bir mürettebat, oradan oraya koşturuyordu.

Ve dümenin başında şaşalı kıyafetleriyle dimdik ayakta duran sarı saçlı bir adam vardı.

Onun kolunu kaldırdığını, bekleyip aniden indirdiğini gördüler.

Yelkenli gemi dörtte üç oranında kayalığa doğru döndü.

Ve sekiz top güllesi üzerilerine doğru patladı.

İsim: **Kaptan Spencer**

Yaşadığı yer: Esrarengiz bir ada
(okyanusun ortasında kaçmanın mümkün olmadığı bir kayalık)

Ayırt edici özellikleri: Korsan Spencer hayali yerlerle hakiki yerler arasında binlerce istilanın baş kahramanıdır. Hayali yerler arasında gidip gelmesini sağlayan siyah yelkenleri olan bir gemiyle seyahat ettiği anlatılır.

İÇİNDEKİLER

1. *Altın kapı* 7
2. *Tren istasyonunda* 13
3. *Esrarengiz ada* 23
4. *Ters tarafından kalkmak* 31
5. *Newton'ın evi* 41
6. *Mum ışığında itiraflar* 49
7. *Hapishane* 55
8. *İki kişilik bir yolculuk* 61
9. *Bin kanallı şehir* 69
10. *Verona'nın çatıları* 77
11. *Beklenmedik bir karşılaşma* 83
12. *Duman izleri* 95
13. *Avluda bir hırsız* 109

14. Meloria kanalı 123
15. Çıkış 129
16. Mazide kalan hatıralar 139
17. Örümcek-Batisfer 147
18. Hayalet gemi 159
19. Macera kanatları 167
20. Eski şüpheliler ve yeni açıklamalar 179
21. Cadı Circe'nin günlükleri 187
22. Mahzendeki fişekler 197
23. Mavi prens 205
24. Bowen'in notları 211
25. Aile meseleleri 215
26. Alacakaranlıkta bir karşılaşma 221
27. Bir kağıt denizinde 225
28. Öğretmen Stella 233
29. Müzik kutusunun sırrı 239
30. Zamanın bataklıkları 247
31. Sonuncu büro 251
32. Dönen oda 259
33. Venedik şelaleleri 265
34. Kaptan Spencer 271

Ulysses Moore

Macerayı, gizemleri ve sırları seven çocuklar için bir kitap serisi

1. Zaman Kapisi
2. Unutulmuş Eski Haritalar Dükkani
3. Aynalar Evi
4. Maskeler Adasi
5. Taşlarin Muhafizlari
6. İlk Anahtar
7. Saklı Şehir
8. Yildirimlarin Efendisi
9. Gölgeler Labirenti
10. Buzlar Ülkesi
11. Kül Bahçesi

Bear L.
Davis
Godthaab
Chudleigh
Hudson Bay
Canada
Newfoundland
Lower California
Gulf of Mexico
Brazil
Santiago
Valdivia

Egypt
Timbuktu
Union of
South Africa

Hudson Bay
Canada
Newfoundland
Gulf of Mexico
West Indies
Brazil
Argentina
Lower California
Galapagos I.
Easter I.
Pitcairn I.

Nestor kollarını salladı ve çevik bir hareketle uçurumla arasında duran üç adımı attı. Sonra döndü ve şöyle dedi: "Kendine dikkat et, sümüklü. Yeniden görüşeceğiz, sana söz veriyorum."

Ve aşağı atladı.

Küçük Flint saniyenin binde biri kadar bir süre zarfında ihtiyar bahçıvanın kraterin içine doğru süzüldüğünü, aşağıdan esen rüzgarla birlikte havada öylece asılı kaldığını görür gibi oldu. Fakat hemen sonra Nestor ve iskeletten kanatları karanlık deliğin içinde gözden kayboldular.

Oğlan yüzüstü yatıp uçurumun kenarına varıncaya kadar sürünerek ilerledi ve altında uzanan zifiri karanlığın içinde bir şeyler görmeye çalıştı. Ama Dünya'nın derinliklerinden esen ve gözlerini açık tutmasını bile zorlaştıran sıcak rüzgar dışında hiçbir şey yoktu.